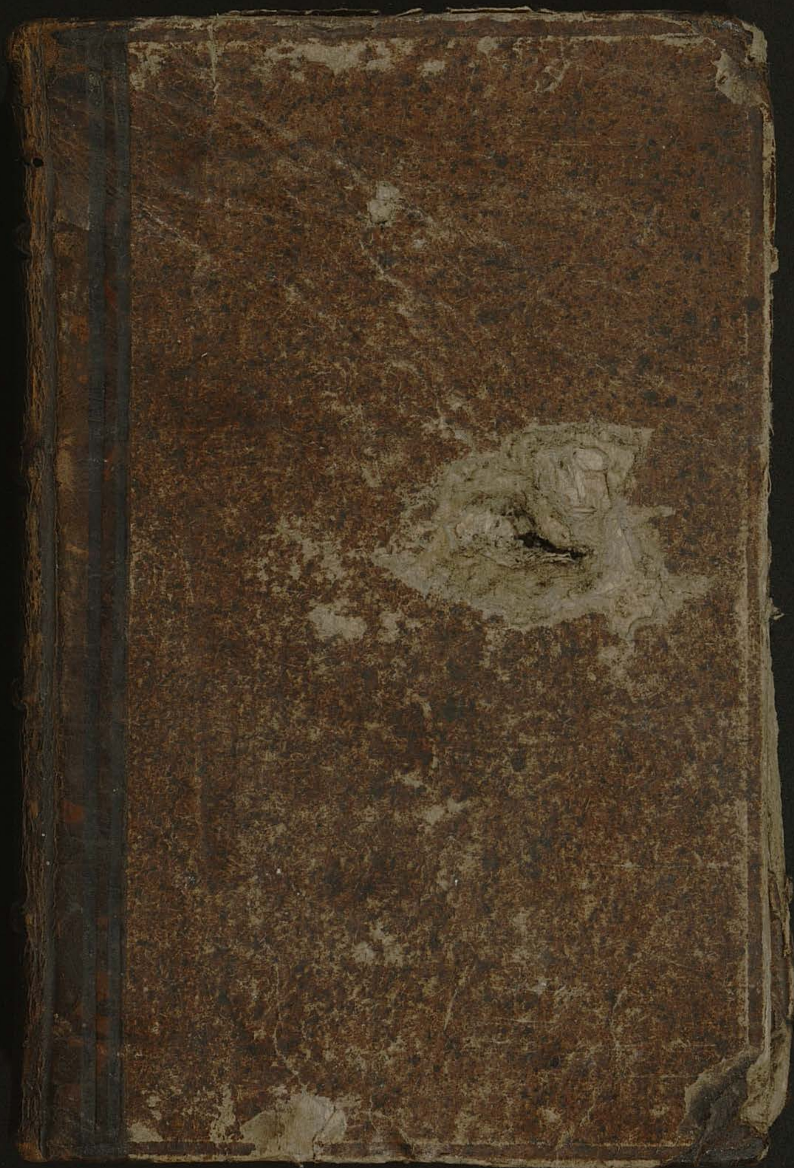
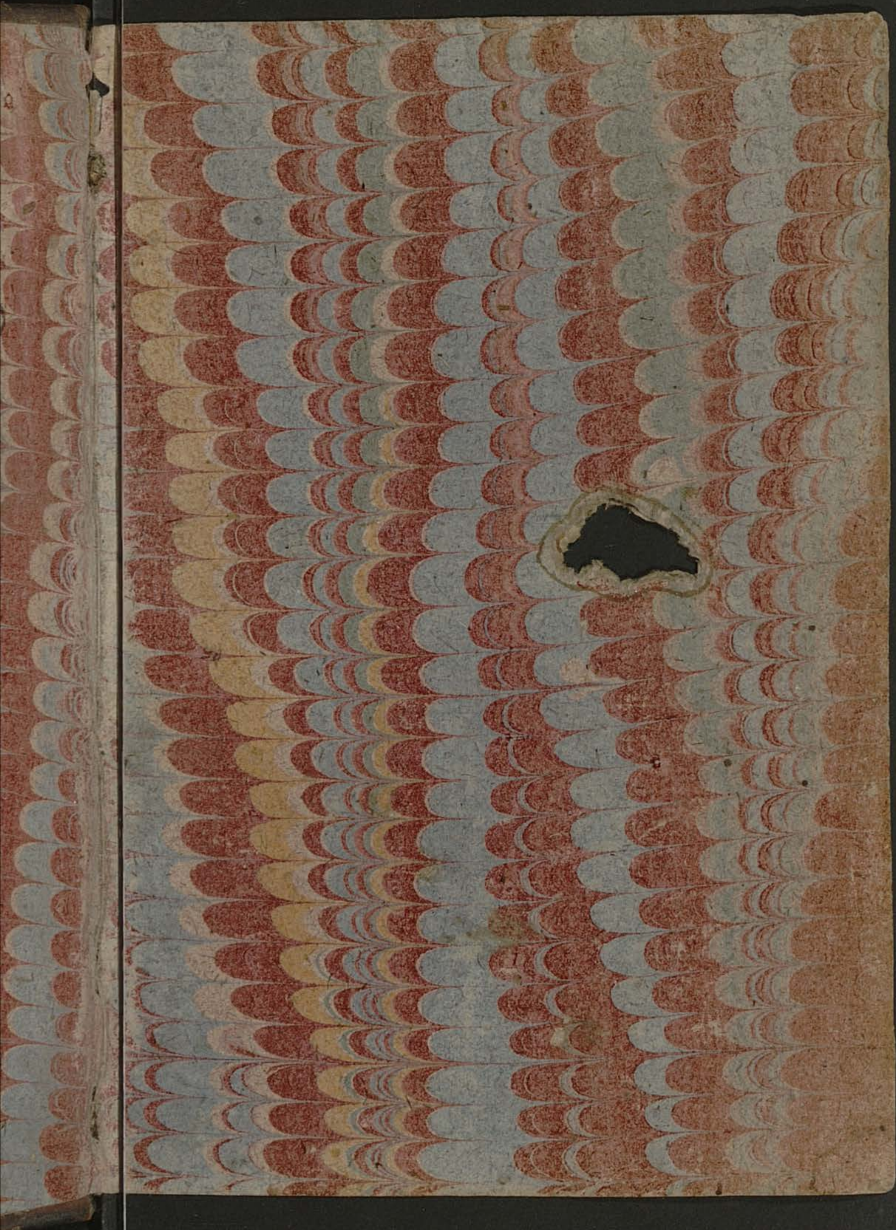

Ad usum P. Bonaventurae
Cerle 1773.

REGULA
S. BENEDICTI,
ET
CONSTITUTIONES
CONGREGATIONIS EREMITARUM CAMALDULENSIUM MONTIS CORONÆ.

Visæ, & approbatæ à summo Pontifice

CLEMENTE NONO.

VIENNÆ AUSTRIÆ,
Typis LEOPOLDI VOIGT, Univ. Typ. 1695.

INDEX CAPITULORUM PRIMÆ PARTIS.

Proemium.

De

INDEX CAPITULORUM SECUNDÆ PARTIS.

REGU-

REGULA
ET
CONSTITUTIONES
EREMITARUM CAMAL-DULENSIUM MONTIS CORONÆ.

PROOEMIUM.

Usculta ô fili præcepta Magistri, & inclina aurem cordis tui, & admonitionem pii Patris libenter excipe, & efficaciter comple, ut ad eum per obedientiæ laborem redeas, à quo per inobedientiæ desidiam recesseras. Ad te ergò nunc meus sermo dirigitur, quisquis abrenuncians propriis voluntatibus,

Domino Chriſto vero Regi militaturus. In primis, ut quicquid agendum inchoas boni, ab eo perfici inſtantiſſimâ oratione depoſcas, ut qui nos jam in Filiorum dignatus eſt numero computare, non debeat aliquando de malis actibus noſtris contriſtari. Ita enim ei omni tempore de bonis ſuis in nobis parendum eſt; ut non ſolùm ut iratus Pater ſuos non aliquando filios exhæredet, ſed nec ut metuendus Dominus irritatus malis noſtris: ut neq[illegible]nos ſervos perpetuam tradat ad pæn[illegible] q[illegible] eum noluerint ſequi ad gloriam.

Exurgamus tandem aliquando, excitante nos ſcripturâ ac dicente: Hora eſt jam nos de ſomno ſurgere, *& apertis oculis ad Deificum lumen attentis auribus audiamus, divina quotidie clamans: quid nos admoneat vox? dicens:* Hodie ſi vocem ejus audieritis, nolite obdurare corda veſtra. *Et iterum* qui habet aures audiendi audiat, *quid ſpiritus dicat Eccleſiis, & quid dicitur;* Venite filii audite me, timorem Domini docebo vos. Currite dum lumen vitæ habetis, nè tenebræ mortis vos compræhendant. *Et quærens Dominus in multitudine Populi ſui,* cui

cui hæc clamat, operarium suum, iterum dicit. Quis est homo, qui vult vitam, & cupit dies videre bonos? *Quod si tu audiens respondeas: Ego; dicit tibi Deus.* Si vis habere veram, & perpetuam vitam, prohibe linguam tuam à malo, & labia tua ne loquantur dolum: Diverte à malo, & fac bonum, inquire pacem, & sequere eam, & cum hæc feceritis, oculi mei super vos, & aures meæ ad preces vestras, antequam me invocetis, dicam. Ecce ad[illegible] *Quid dulcius nobis hac voce Domini in*[illegible]*s nos Fratres charissimi. Ecce pietate sua demonstrat nobis Dominus viam vitæ.*

Succinctis ergo fide, vel observantiâ bonorum actuum lumbis nostris, & calceatis in præparatione Evangelii pacis pedibus, pergamus itinera ejus, ut mereamur eum, qui nos vocavit, in Regno suo videre. In cujus Regni tabernaculo si volumus habitare, nisi illuc bonis actibus currendo, minimè pervenitur. Sed interrogemus cum Propheta Dominum, dicentes: Domine quis habitabit in Tabernaculo tuo; aut quis requiescet in monte Sancto tuo? *Post hanc interro-*

gationem Fratres audiamus Dominum respondentem. Qui ingreditur sinè macula, & operatur justitiam. Qui loquitur veritatem in corde suo; qui non egit dolum in lingua sua. Qui non fecit proximo suo malum, & opprobrium non accepit adversus proximum suum. *Qui malignum Diabolum aliqua suadentem sibi, cum ipsa suasione sua à conspectibus cordis sui respuens deduxit ad nihilum, & parvulos cogitatus ejus te[illegible] & allidit ad Christum.*

Qu[illegible]ment Dominum, de bona observantia sua non se reddunt elatos, sed ipsa in se bona non à se posse, sed à Domino fieri existimantes, operantem in se Dominum magnificant, illud cum Propheta dicentes: Non nobis Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam, *sicut nec Paulus Apostolus de prædicatione sua sibi aliquid imputavit, dicens:* Gratiâ Dei sum, id quod sum, & iterum ipse dicit. Qui gloriatur, in Domino glorietur. *Unde, & Dominus in Evangelio ait.* Qui audit verba mea hæc, & facit ea, similabo eum viro sapienti, qui ædificavit Domum suam supra petram.

Ve-

Venerunt flumina, flaverunt venti, & impegerunt in Domum illam & non cecidit, quia fundata erat suprà petram. Hæc complens Dominus, expectat quotidie, his suis Sanctis monitis, factis nos respondere debere. Ideò nobis propter emendationem malorum hujus vitæ dies ad inducias relaxantur, dicente Apostolo : An nescis, quia patientia Dei, ad pænitentiam te adducit ? *Nam prius Dominus dicit*, Nolo mortem peccatoris, sed ut magis convertatur, & vivat [illegible]*m ergò interrogassemus Dominum, Fratres, de habitatore Tabernaculi ejus, audivimus habitandi præceptum. Sed si compleamus habitatoris officium, erimus hæredes Regni Cælorum. Ergò præparanda sunt corda, & corpora Sanctæ præceptorum obedientiæ militatura, & quod minus habet in nobis natura possibile, rogemus Dominum, ut gratiæ suæ tribuat nobis adjutorium ministrari. Et si fugientes gehennæ pænas, ad vitam volumus pervenire perpetuam dum adhuc vacat, & in hoc corpore sumus : Et hæc omnia per hanc lucis vitam vacat implere, currendum, & agendum est modo, quod in perpetuum no-*

bis expediat. Constituenda est ergò à nobis Dominici schola servitii, in qua institutione, nihil asperum, nihilque grave nos constituturos speramus, sed & si quid paululum restrictius dictante æquitatis ratione propter emendationem vitiorum, vel conservationem charitatis processerit, non illico pavore perterritus refugias viam salutis, quæ non est nisi angusto initio incipienda. Processu verô conversationis, & fidei dilatato corde, inenarr[illegible]i dilectionis dulcedine curritur via ma[illegible]utorum Dei, ut ab ipsius nunquam magisterio discedentes, in ejus doctrina, usq; ad mortem in Monasterio perseverantes, passionibus Christi per patientiam participemus, ut Regni ejus mereamur esse consortes.

PRO-

PROOEMIUM CONSTITUTIONUM.

POstquam Beatissimus Pater noster ROMUALDUS totius Camaldulensis Ordinis Fundator, Monasticam vitam, in [illegible]sterio Classensi, tribus annis Sanctissimè traduxisset: Beatissimi BENEDICTI Regulam professus, Eremum subindè ingressus est; in qua nonaginta septem annis, incredibili vitæ austeritate usus, solis Sanctitatis suæ exemplis, crebrisque admonitionibus verum Eremiticum institutum se sequentibus dereliquit. Nec aliud quicquam eis scriptum, præter eandem Benedicti Regulam observandam moriens commendavit; Licet postmodum, nè labentibus annis, pia Patris exempla per oblivionem in desuetudinem venirent, sapien-

ter ab ipſis diſcipulis, maximè à Beato RODULPHO quarto, à Beato ROMUALDO Eremi Priore in Conſtitutiones redacta fuêre. Hoc autem Eremiticum Camaldulenſe inſtitutum, ab ipſo SS. ROMUALDO divinitus inventum, medium inter Cænobiticum, & Anachoreticum eſt; Ità quidem ut utriusque particeps utroque præſtantius, longeque ſecuriùs exiſtat. Nam & ſi clauſtralis converſatio[illegible]ique ſummis laudibus extollenda v[illegible]tur, nihilominus tamen ſuis incommodis, moleſtisque occupationibus, quæ ſæpè animum à vera pietate longiùs arcent, minimè caret; è contra verò ſolitaria illa Eremitica vita, & converſatio abdita, propter multa incommoda, nec non pericula, quæ humanæ naturæ corruptelâ, ſeu inſtabilitate, pati videbatur, minus tuta; ſecuraque reputata eſt. Illa enim vivendi libertas, quæ olim ſolitariis viris competere videbatur, quæ nec Eccleſiam inviſere, nec Sacramenta frequentare aliquo Canonico præcepto cogebatur, hodiè nobis per Eccleſiæ Sanctæ

Con-

Conſtitutiones penitus prohibita eſt. Non poteſt igitur non eſſe laudanda noſtra Camaldulenſis Eremitica inſtitutio, quæ non periculoſa, nec ardua, difficiliſq; ſicut antiquitùs anachoretica comperitur; ſed potius omni periculo, extremaque difficultate excluſis, ſecuriſſima facilis, ac fideli cuique viro ſuaviſſima, ac proindè (omni reverentia, ac pace aliorum omnium inſtitutorum) laudabilior, ac ſecurior, cunctis meritò d[illegible] poſſit. Ad quam ſivè ex ſæculo, ſivè ex [illegible]nobiis accedentes, procul omninò â Civitatibus, omnique hominum frequentia, ſæcularium etiam conſortio ſemoti, in montium receſſibus, ac remotiſſimis locis commorantur. Qui tamen ſinguli, ſingulas ſeparatas invicem Cellas incolentes, paupertatis, obedientiæ, & caſtitatis votis ſolemniter emiſſis, ſub regula; ut diximus S. BENEDICTI, ſubque Prælati diſciplina, ſub tandem proprii Ordinis Conſtitutionibus, in jugi obſervantia vivere tenentur: ſic nihilominus hanc converſationis formam temperantes, ut Cæno-

nobiticæ, ſocialisque vitæ commodis, & ſecuritate, ſine variis occupationibus Monaſterii, multiplicibusque diſtractionibus potiantur, & ſolitudinis læta, felicique admodum tranquillitate, absque ullis ſolitariæ vitæ curis: periculis, & anxietatibus perfruantur. Hæc itaque admirabilis, divinitusque inſpirata Eremitica inſtitutio, ab ipſo fundationis initio, usque ad præſentem diem per annos circiter 670. Fideliter diſcreto, ac Sancto vigore obſervata fuit in Sacra Eremo Camaldulenſi, quæ in ſummitate Alpium Tuſciæ, ab ipſo Sanctiſſimo Patre noſtro ROMUALDO circà Annum 1012. fundata extitit, & tandem ab Annis 144. à noſtra Congregatione Eremitarum Camaldulenſium S. ROMUALDI Montis Coronæ per Venerabilem Patrem Paulum Juſtinianum Eremitam ſupradictæ Sacra Eremi Majorem, noviter inſtituta, & aucta; fuit cum eadem obſervantia inviolabili perſeverat, prout ex conſtitutionibus patebit, quas efformare intendimus, pro confirmatione & augmen-

mento hujus dictæ Congregationis. Reſtat denique ut nos juxtà S. Patris noſtri BENEDICTI doctrinam in Prologo Regulæ nobis traditæ, in Eremo, quæ nobis pro Monaſterio eſt, unanimes, quaſi Apoſtolici viri, ſoli DEO enixè famulemur. Ita ut omnibus nobis unum ſit cor, & anima una, in vinculo pacis, & charitatis viventibus, ſicque demum in regulari, atque Eremitica diſtrictione, in finem usque perſeverant[es], Socii poſſimus eſſe paſſionum Chri[ſti], ut & cohæredes facti congregemur cum eo.

CON-

CONFIRMATIO
CONSTITUTIONUM EREMITARUM CAMALDULENSIUM MONTIS CORONÆ IN FORMA SPECIFICA.

CLEMENS PP. IX.
Ad perpetuam rei memoriam.

N ſupremo militantis Eccleſiæ ſolio, meritis licet imparibus per inefabilem Divinæ bonitatis abundantiam conſtituti, Congregationes Religioſorum virorum piè, ſanctéque inſtitutas, ac uberiores bonorum operum fructus aſpirante ſuperni favoris auxilio, aſſiduè perferre ſatagentes, in viſceribus paternæ gerimus charitatis, & illa quæ pro earum felici regimine & gubernio, proſperiſque in via Domini progreſſibus providè, atque ſapien-

pienter conſtituta eſſe noſcuntur, ut firma ſemper, atque, ſtabilia perſiſtant, Apoſtolici muniminis patrocinio, cùm id à nobis petitur, libenter roboramus. Exponi ſiquidem nobis nuper fecerunt dilecti Filii Major, ac Procurator Generalis, & alii ſuperiores Congregationis Eremitarum Camaldulenſium Montis Coronæ, quod pro felici, proſperoque ejuſdem Congregationis regimine, & gubernio, illiusque ſalubri tam in Spiritualibus, quàm in temporalibus directione factæ fuerunt, & in unum volumen collectæ nonnullæ Conſtitutiones, quæ per Congregationem venerabilium Fratrum noſtrorum S. R. E. Cardinalium negotiis, & Conſultationibus Epiſcoporum, & Regularium præpoſitam, examinatæ, recognitæ, & correctæ ſunt tenoris, qui ſequitur videlicet.

DE GENERIBUS, ET VITA MONACHORUM.

CAPUT I.

Monachorum quatuor genera esse, Manifestum est. Pm. Cænobitarum, militans sub Regula, vel Abbate.

Constitutio.

I.

Eremitæ Camaldulenſes Congregationis Montis Coronæ Clauſtris non includuntur, nec in Dormitoriis Monaſterii requieſcunt; in hoc enim differt Cænobitica converſatio ab Eremitarum Camaldulenſium inſtituto, quod illa in urbibus ter-

terris, interque. Populi frequentiam libenter commoratur: hæc verò in Montibus, interque nemora latitare congaudet. Quapropter majorum noſtrorum veſtigia ſequentes ſtatuitur, noſtra Eremitoria ab urbibus, Terriſque uno & minus milliario diſtare debere. Noſtrique Eremitæ nunquam in Clauſtris permaneant, excepta Abbatiâ S. Salvatoris de Monte, Corona pro ſenum, infirmorum ac forenſium ſolatio; Imo ſi aliquando talis habitatio offeratur, niſi in formam Eremi reducta ſit, dimittatur, tantum abeſt, ut de novo Monaſterium conſtrui queat, aut ſuſcipi.

2. Sint ergo Eremitoria noſtra inter Sylvas, easque denſas, talesque plantando, inſerendo, ſcindendo, aliisque opportunis modis conſerventur, & augeantur. Quamobrem intrâ ambitum Eremi non licebit ligna cædere, nè ejus pulchritudo deturpetur. Qui verò absq; ſuperioris permiſſu aliquam arborem viridem inciderit, pro una quaque arbore ſemel in pane, & aqua jejunet. Quod ſi loci Prior absq; conſen-

ſenſu Capituli ipſius Eremi intra ipſum ambitum arborum inciſionem fieri juſſerit, à viſitatoribus, vel Capitulo Generali, diſciplinâ circulari plectatur, & tunc inciſio Arborum intelligatur, quando numerum quatuor, aut quinque arborum excedit, & hoc toto ſui Prioratus curriculo, quod ſine rationabili neceſſitate fieri nequit, dummodo tamen non ſint arbores, quæ loci venuſtatem, ac pulchritudinem vitient.

Sint inſuper ædificia cum ambitu loci univerſo ſepe, ac vallo circumdata, ita ut per ſolum oſtium pateat ingreſſus, unde egredi ſine licentia Superioris nemo poſſit. Et poſitâ in Eremis clauſura ſine licentia Capituli Generalis, augendo, vel minuendo nefas erit alterari.

4. Cellæ inſuper non ſimul junctæ, ſed triginta plus, minusvè pedibus invicem, ſi locus patiatur ſeparatæ conſiſtant, tantundem ab Eccleſia, & officinis ſemotæ.

5. Atque ut vera ſit ſolitudo, omnis non neceſſaria hominum ſæcularium familiaritas ab Eremitis noſtris (charitate

ſal-

ſalvâ) arceatur. Adeò ut neque vicini habitatores quocunque prætextu in commune Commercium admittendi ſint: ac præcipuè cavendum, ne eis unquam ad nos accedendi cauſa tribuatur. Ideò ſæcularium negotiis, etiam conſanguineorum nè ſe noſtri immiſceant, quod ſtrictè prohibetur, niſi aliter faciendum juſtis de cauſis, ſuperior judicaverit.

6. Minus etiam liceat Eremitis ſæcularium Eccleſias frequentare, nec funeralibus, aliiſque officiis celebrandis intereſſe, ſicque animarum curam exercere illis penitus eſt interdictum. Præterea ubiquè locorum foris, & intra Eremum, atque etiam in propria Cella, non ſolum corporales, ſed etiam mentales divagationes effugiant, quæ & ſolitudinis propoſitum, & omne Spirituale ædificium deſtruere ſolent. Quapropter Superiores valdè cavere debent, nè faciles ſint in dimittendis ſubditis ſuis, ſed neceſſitate ceſſante, intra Clauſuram in jugi obſervantia eos retineant. Quin & ipſi nunquam foras, niſi coactè egrediantur.

7. Et ad majorem ſolitudinis obſervantiam, nemini permiſſum cenſetur in alterius Cellam, officinamvè, niſi annuente Prælato intrare, ſed ne caput quidem intus immittere, quæ prohibitio etiam ad hoſpites tùm religioſos, tùm ſæculares extenditur, exceptis caſibus incendii, infirmitatis, confeſſionis vel urgentis cujusque neceſſitatis, quæ veriſimiliter ſuperioris animum ad talem conceſſionem movere potuiſſet.

8. Ille verò, qui obtento conſenſu, vel alias fratrem allocuturus, ad alterius Cellam accedit, pulſans, non aperiens, Deo gratias, altiusculè proferat, reſponſionem fratris illic immorantis patienter expectans, qui tamen ſinè mora audita voce illicò accurrere, & pari tenore reſpondere debet, & in ipſa anteriori parte Cellæ cum eo colloqui. In cubiculum autem, in quo dormitur, nemini permittitur intrare, niſi in caſibus ſupradictis. Qui autem præter hos caſus introjerit, vel qui alium intrare permiſerit, dicat culpam ſuam in Capitulo, & jejunet ſe-

mel

mel in pane, & aqua, pro unaquaque transgressione. Qui verò in officinam ingressus fuerit, pitantiâ privetur.

9. Et quia solitudo maximè favet castitati, ideò præcipitur nè nostris Eremis mulieres unquam propinquare, nedum intrare ipsas possint; undè ne ignorantia sit causa erroris, figantur Cruces ligneæ magnæ longè à Ianua, quas mulieres sinè excom̃unicatione latæ sententiæ pertransire nequeunt, prout habetur ex privilegio Pauli III. & Innocent. XI.

10. At Capitulum Generale ad populorum instantiam, juxtà d. Privilegium concedere potest ut semel, bis, aut ad summum ter in anno, juxta d. Capituli nominationem, devotionis causa possint mulieres solùm Ecclesiam ingredi, Eremum autem nullo modo, neque Sacrarium, ejusque vestibulum, ubi per portas Eremitarum Cellulæ conspiciuntur, poterunt tamen ea hospitia ingredi, quibus introduci consuevêre. Alias autem talis prohibitio inviolabiliter perseveret. At si pertinacia populi aliter per-

vicaciter prætendat, cui resisti honestè non possit, locum potius deserere, ac longius abire consulant Patres.

11. Strictè insuper prohibetur, ne nostri Eremitæ mulierculas regendas, confitendas, custodiendasvè suscipiant. Imò nè illas quidem alloqui sine socio astante possint; quare si aliquis nostrûm mulieres intrà Cruces venire permiserit, aut in hospitiis, & domibus nostrarum Grangiarum introduxerit, aut intrare permiserit, ubi solent Eremitæ habitare, aut earum confessiones exceperint, casu necessitatis excepto, circulari disciplina mulctetur. Monialium Ecclesias ne frequentent, nec in earum Ecclesiis sinè debita licentia audeant celebrare.

Sequitur Regula.

DEindè secundum genus est Anachoretarum, idest Eremitarum, horum qui non conversionis fervore, initiò, sed Monasterii probatione diuturna, didicerunt contra Diabolum, multorum solatio jam docti,

cti, pugnare; & benè instructi fraterna ex acie ad singularem pugnam Eremi, securi jam sinè consolatione alterius, sola manu, vel brachio contra vitia carnis, vel cogitationum Deo auxiliante, pugnare sufficiunt.

Tertium verò Monachorum teterrimum genus est Sarabaitarum, qui nulla Regulâ approbati, experientiâ magistrâ, sicut aurum fornacis, sed plumbi natura molliti, adhuc operibus servantes sæculo fidem, mentiri Deo per tonsuram noscuntur, qui bini, aut terni, aut certè singuli sinè Pa[illegible], non Dominicis, sed suis inclusi sunt ovilibus, & pro lege eis est desideriorum voluptas, cum quicquid putaverint, vel elegerint, hoc dicunt Sanctum, & quod noluerint hoc putant non licere.

Quartum verò genus est Monachorum, quod nominatur Gyrovagum, qui tota vita sua per diversas Provincias ternis, aut quaternis diebus per diversorum Cellas hospitantur, semper vagi, & nunquam stabiles, & propriis voluptatibus, & gulæ illecebris servientes, & per omnia deteriores Sarabaitis. De quorum omnium mi-

ſerrima converſatione, melius eſt ſilere, quàm loqui. His ergo omiſſis, ad Cœnobitarum fortiſſimum genus diſponendum, adjuvante Deo veniamus.

Conſtitutio.

I.

ALium vivendi modum Anachoretis conſimilem divinitus S. Pr. ROMUALDUS excogitavit, eorum ſcilicet, qui divinâ inſpiratione, majoriq́ue ſilentii, ac perfectionis deſiderio, ad culmen veræ ſolitudinis pervenire anhelant. Hos autem, qui hanc vitæ auſteritatem arripiunt, jam ab initio incluſos Patres noſtri vocaverunt, eò quia voluntariè intra unius Cellulæ, hortuliq́ue parietes, omni hominum conſortio privati, contineantur: Juxta quod inſtitutum hucuſq́ue obſervatum, præcipitur, ut Eremitis profeſſis, qui inſtanter talem petunt recluſionem, poſt quinquennium à profeſſione emiſſa, concedi ad tempus, vel perpetuo poſſit, dummodo concedendi,

&

& morum probitas, moreſque religioſi innoteſcant, ſcilicet regularis obſervantia, ſilentium, orationis fervor, aliæque conſimiles virtutes petentis.

2. Auctoritas concedendi, ſi perpetua fuerit, vel ad plures annos Capitulo Generali reſervatur. Nec ad longum tempus concedenda eſt, niſi iis, qui plu-ries, aut ſaltem per annum eam experti fuerint: poterit tamen loci Prior alicui ex ſua Familia per annum ad ſummum concedere. At Prælatis, Novitiorum Magiſtro, Sacriſtæ, ac Cellario, in eorum Prælatura, & officiis perſiſtentibus, penitus interdicitur.

3. Illæ Cellæ reputabuntur Recluſis, quæ remotiores ſunt ab aliis, quæ habeant oratorium cum ſuis ornamentis, ac paramentis ad celebrandum neceſſariis, quarum hortuli parietibus ſint præcincti: cum hac tamen lege, quod Eremitæ recluſi, non ſecùs ac alii ſuorum ſuperiorum obedientiæ ſubjaceant; A quo voluntario carcere, nunquam exire debeant, ſed ſuperioribus, qui recluſionem

concesserunt. Licitum semper erit illos ab ea penitus eximere sivè perpetua, sive fuerit temporalis.

4. Sciant autem reclusi perpetuum sibi, inviolabileque silentium esse indictum, unde illos quempiam alloqui, nec alloquentem audire valeant, sine expressa licentiâ scripta, & obsignata sui superioris, exceptis diebus D. Martini, ac Dominicæ Quinquagesimæ, in quibus recreationis, ac charitatis causa Coëremitarum semel tantum colloquia excipere, indulgetur.

5. Litteras ad Eremitas, aliosvè mittere, vel accipere, nisi sciente Priore, illicitum prorsus erit. Si quis autem secùs fecerit, tam mittens, quàm recipens, semel in pane, & aqua jejunet.

6. Canonicas horas intrà oratorium suum persolvent, non ad beneplacitum, sed signum Campanæ communis, tam in diurnis, quàm in nocturnis laudibus observabunt, cum omnibus solitis cæremoniis & observantiis, quæ in istis constitutionibus, Breviariique Rubricis conti-

ti-

tinentur. In oratorio semper pallium gestent, & in ingressu semper se aquâ benedicta aspergant, ab ipsismet, singulis Dominicis diebus benedicenda, vel ab Ecclesia deferenda. Nequè prætermittant Indulgentias nostræ Congregationis, & si quæ aliæ in suis oratoriis sint, lucrari. Feriâ quinta hebdomadæ Sanctæ, exeuntes, ad communem Ecclesiam accedant simul cum aliis communicaturi, refectioni, ac mandato præsentes futuri. Feriâ autem sexta, & Sabbato ad Nonam venientes, rem sacram cum cæteris audiant: reliquum omne tempus in reclusorio agentes, si inclusi Sacerdotes non fuerint, Sacerdotum inclusorum Missas audire, eisque sacrificantibns deservire, atque ibi (permittente Prælato) communionem sumere poterunt.

8. Et quia Sanctum illud otium sanctas desiderat occupationes, ideò singulis diebus, ultra ordinarium officium, quinquaginta Psalmos Davidicos recenseant, & lectionem quotidianam ante completorium nunquam omittant; ultra quam,

& alias lectiones, Eremitis apertis communes unius horæ alicujus spiritualis libri lectionem persolvent. Eodem modo solitam unius horæ in mane, & serò divisam, reclusi cum fervore Spiritus utroque tempore duplicabunt.

9. Demum, & victus rationem in hoc saltem ab aliis coërceant, ut præter solitas abstinentias, toto tempore Regularis jejunii, sine alia licentia, singulis hebdomadis duplicare valeant. Quod si strictiùs, Deo favente, vivere cupiunt, superioris assensum humiliter petant.

10. Ad placitum eorum calopodio, sive socculo aperto uti poterunt, ac pedibus nudis incedere, nec non Cilicium ad carnem mortificandam deferre. Qui ad tempus includuntur, activam vocem in Capitulo non habent; perpetui verò neque activam, neque passivam.

QUA-

QUALIS DEBEAT ESSE ABBAS.

CAPUT II.

Bbas, qui præesse dignus est in monasteriis, semper meminisse debet, quod dicitur, & nomen Majoris implere: Christi enim agere vices in Monasterio creditur, quando ipsius vocatur pronomine, dicente Apostolo, Accepistis Spiritum adoptionis filiorum, *in quo clamamus Abba Pater, Ideoq́; Abbas, nihil extra præceptum Domini (quod absit) debet docere, aut Constituere, aut jubere, sed jussio ejus, vel doctrina ferventer divinæ Justitiæ in Discipulorum mentibus conspergatur. Memor sit semper Abbas, quia doctrinæ suæ, vel discipulorum obedientiæ utriusque rei in tremendo Judicio facienda erit discussio; sciatquè Abbas, culpæ Pastoris incumbere, quicquid in ovibus Pater familias utilitatis minus poterit invenire. Tantum iterum liber erit, ut si inquieto, vel inobedienti Gregi Pastoris fuerit omnis diligentia attributa; & morbidis*

dis earum actibus, universa fuerit cura exhibita, Pastor earum in Judicio Domini absolutus, dicat cum Propheta Domino. Justitiam tuam non abscondi in corde meo, veritatem tuam, & salutare tuum dixi. Ipsi autem contemnentes spreverunt me. Et tunc demum inobedientibus curæ suæ ovibus pæna sit, eis prævalens ipsa mors. *Cum ergo aliquis suscipit nomen Abbatis, duplici debet doctrina suis præesse discipulis, idest omnia bona, & Sancta, factis amplius quàm verbis ostendere, ut capacibus discipulis mandata Domini verbis proponat, duris verò corde, & simplicioribus, factis divina præcepta demonstret. Omnia verò, quæ discipulis docuerit esse contraria, in suis factis judicet non agenda, ne aliis prædicans, ipse reprobus inveniatur, ne quando illi dicat Deus peccanti.* Quarè tu enarras Justitias meas, & assumis testamentum meum per os tuum? Tu verò odisti disciplinam, & projecisti sermones meos post te, & qui in fratris tui oculo festucam videbas; in tuo trabem non vidisti. *Non ab eo persona in Monasterio*

sterio discernatur. Non unus plus ametur, quàm alius, nisi quem in bonis actibus, aut obedientia invenerit meliorem. Non præponatur ingenuus ex servitio convertenti, nisi aliqua rationabilis causa existat. Quod si ita (justitiâ dictante) Abbati visum fuerit, de cujuslibet ordine id faciat, sin aliter propria teneant loca. Quia sivè servus, sivè liber, omnes in Christo unum sumus, & sub uno Domino æqualem servitutis militiam bajulamus. Quia non est apud Deum personarum acceptio. Solummodo in hac parte apud ipsum discernimur, si meliores aliis operibus bonis, & humiles inveniamur. Ergò æqualis sit omnibus ab eo charitas, una præbeatur omnibus secundum merita disciplina. In doctrina namquè sua Abbas Apostolicam debet illam semper formam servare, quâ dicit. Argue, obsecra, increpa, *id est miscens temporibus tempora, terroribus blandimenta, dirum magistri, pium Patris ostendat affectum. Id est indisciplinatos & inquietos debet duriùs arguere; obedientes autem, & mites, & patientes; ut in melius proficiant obsecrare.*

Negli-

Negligentes autem, & contemnentes, ut increpet, & corripiat, admonemus; neque dissimulet peccata delinquentium, sed mox, ut cæperint oriri, radicitus ea (ut prævalet) amputet, memor periculi Helii Sacerdotis de Silo: & honestiores quidem, atq; intelligibiles animos prima, vel secunda admonitione verbis corripiat. Improbos autē, & duros, ac superbos, vel inobedientes, verborum, vel corporis castigatione in ipso initio peccati coërceat, sciens scriptum. Stultus verbis non corrigitur, *& iterum.* Percute filium virgâ, & liberabis animam ejus à morte. *Meminisse debet semper Abbas, quod est, meminisse quod dicitur: & scire quia, cui plus committitur, plus ab eo exigitur; sciatquè quàm difficilem, & arduam rem suscepit regere animas, & multorum servire moribus, & alium quidem blandimentis, alium verò increpationibus, alium suasionibus, & secundùm uniuscujusque qualitatem, & intelligentiam ità se omnibus conformet, & aptet, ut non solum detrimenta gregis sibi commissi non patiatur, verum & in augmentatione boni gregis*

gis gaudeat. Antè omnia nè dissimulans, aut parvipendens salutem animarum sibi commissarum, plus gerat sollicitudinem de rebus transitoriis, & caducis, sed semper cogitet, quia animas suscepit regendas, de quibus & rationem redditurus est: Et nè causetur de minori fortè substantia meminerit scriptum, Primum quærite Regnum Dei, & Justitiam ejus, & hæc omnia adjicientur vobis; *Et iterum*, nihil deest timentibus Deum; *Sciatquè quia qui suscipit animas regendas, præparet se ad rationem reddendam. Et quantum sub cura sua fratrum se habere sciverit numerum, agnoscat pro certo, quia in die Judicii ipsarum omnium animarum est redditurus Domino rationem, sinè dubio, addita, & suæ animæ, & itâ timens semper futuram discussionem Pastoris de creditis sibi ovibus, cum de alienis ratiociniis cavet, redditur de suis sollicitus, & cum de admonitionibus suis emendationem aliis subministrat, ipse efficitur à vitiis emendatus.*

Con-

Conſtitutio.

IN Congregatione Eremitarum Camaldulenſium Montis Coronæ nec nomen, nec dignitas Abbatis uſui unquam fuit; Ideò loci noſtræ Congregationis, non Abbatiæ nec Monaſteria, ſed Eremi, & ſuperiores non Abbates, ſed Priores appellantur, atque adeo ſupremus totius Congregationis Prælatus, Majoris ſibi nomen uſurpavit, nec aliter uſui fuiſſe apud Eremitas, Camaldulenſes dignoſcitur, quamvis parum, aut nihil relevêt quo Prælatus nomine nuncupetur, dummodo talis, qualis à S. Patris verbis circumſcribitur, exiſtat.

2. Sciant igitur Prælati ipſis traditam eſſe præſentem Sancti Patris doctrinam, quam, & ſi obſervarè neglexerint, in tremendo Dei Judicio ſtricta fiet diſcuſſio. Quicunque ergo aliis præfigitur, duplici doctrinâ, verbi ſcilicet, & exempli, ſuos diſcipulos pro viribus inſtruere conetur, memor Apoſtolici dicti. *In omnibus te ipſum præbe exemplum bonorum operum.*

DE

DE ADHIBENDIS AD CONCILIUM FRATRIBUS.

CAPUT III.

Uoties aliqua præcipuo agenda sunt in Monasterio, convocet Abbas omnem Congregationem, & dicat ipse undè agitur, & audiens consilium Fratrum, tractet apud se prudenter, & quod utilius judicaverit, faciat. Ideò autem omnes ad consilium vocari diximus, quia sæpe Juniori Dominus revelat, quod melius est. Sic autem dent fratres consilium cum omni humilitatis subjectione; ut non præsumant procaciter defendere, quod eis visum fuerit, sed magis in Abbatis pendeat arbitrio, & quod salubrius esse judicaverit, ei cuncti obediant, sed sicut discipulis convenit obedire Magistro, ita & ipsum providè, & justè condecet cuncta disponere. In omnibus igitur omnes Magistram sequantur regulam, nequè ab ea temerè declinetur à quoquam. Nullus in Monasterio proprii sequatur cor-

dis voluntatem nequè præsumat quisquam cum Abbate suo protervè intra, aut extra Monasterium contendere. Quod si præsumpserit, regulari disciplinæ subjaceat. Ipse tamen Abbas cum timore Dei, & observatione Regulæ omnia faciat, sciens se procul dubio de omnibus Judiciis suis æquissimo Judici Deo rationem redditurum. Si qua vero minora agenda sunt in Monasterii utilitatibus, seniorum tantum utatur consilio, sicut scriptum est. Omnia fac cum consilio; & post factum non pænitebit.

Constitutio.

I.

HÆc convocatio Congregationis, sivè Consilium vetustissima Religionis consuetudo obtinuit, ut Capitulum vocetur, & Congregationis hoc loco, unius Monasterii, aut Religiosæ Domus Conventus intelligitur. Capitulum autem, aut generale est, aut Conventuale, aut certè (ut vocant) culparum, quorum unumquodque suum tractatum desiderat, cum singulorum diversa sit congre-

gregandi causa, celebrandique modus. Hic solum de Capitulo conventuali sermo est.

2. Quoties ergò aliqua præcipua tractanda sunt in Eremo, Prior ad sonum Campanulæ, ut moris est, quod signum ad spatium unius Miserere protrahitur cum decem ictibus in fine, omnes vocales, qui Sacerdotes, & Clerici professi unius anni ejusdem loci, ac familiæ tantum intelliguntur, necnon & Visitatores, ubi præsentes reperiantur, convocet. Quibus convocatis, omnes genuflexu secretò dicant. *Pater noster*, & Prior dicat, *Et ne nos*, ℣. *Emitte Spiritum tuum*, &c. ℣. *Domine exaudi* &c. *Dominus vobiscum* &c. cum suis responsoriis, & orationem *Actiones nostras*. Prior postea rem, de qua deliberandum est (nisi major præsens fuerit, ad quem suo Jure spectat) distinctè proponat. Deindè matura cum consideratione, auditis singulorum votis per secreta suffragia, negotium terminetur. Omnes, seclusâ omni prorsus passione, modestè, ac mansuetè

loquantur, prohibita omni practica sub pæna privationis vocis activæ, & passivæ ad sex menses: Et quod à majori parte approbatum fuerit, definitum, ac ratum habeatur, ac totum in libro actuum Capitularium registretur.

3. Nomine autem rerum præcipuarum, intelliguntur receptiones Novitiorum, tàm ad probationem Quadragenariam, quàm ad habitus susceptionem ac professionem, incisionem lignorum intra Eremi ambitum faciendam, Conservatoris, ac Medici electionem, Procuratorisque sæcularis, & Advocati, acceptare hæreditates, donationes, ac legata, quæ tamen renunciari minimè possunt, sine consensu Capituli Generalis: Quod si dictum Capitulum expectari non possit infra annum cum assensu Patrum Majoris, ac Visitatoris, aut Dietæ, renunciari licitè poterunt. Locationes etiam possessionum ultra annum, & quascunque species alienationum, circa quas alienationes hæc omnia infrascripta omnino observentur; scilicet, proponan-

nantur primo in Capitulo Conventuali, & à majori parte decretum, ad Capitulum Generale postea deferatur, aut ad Dietam, aut infra annum ad P. Majorem & Visitatores, à quibus approbatum, & confirmatum, ad S. Sedem Romanam pro licentia recurratur, nec alienationis Instrumentum conficiatur antè assensum Apostolicum, vel si cum reservatione d. Beneplaciti Apostolici fiat, non tradatur possessio antè dictum consensum.

Quod si quis quidpiam ex gestis in Capitulo, undè odium, aut scandalum oriri possit, revelaverit, disciplinâ circulari plectatur; si autem leve fuerit revelatum, arbitrio Prioris puniatur.

QUÆNAM SINT INSTRUMENTA BONORUM OPERUM.

CAPUT IV.

In primis Dominum Deum diligere ex toto corde, totâ animâ, totâ virtute, deinde proximum, tanquam se ipsum. Deinde non occidere, non adulterari, non facere furtum, non concupiscere, non falsum Testimonium dicere, honorare omnes homines, & quod sibi fieri quis non vult, aliis ne faciat, abnegare semetipsum sibi, ut sequatur Christum, Corpus castigare, divitias non amplecti, jejunium amare, pauperes recreare, nudum vestire, Infirmum visitare, mortuum sepelire, in tribulatione subvenire, dolentem consolari, à sæculi actibus alienum se facere, nihil amori Christi præponere, iram non perficere, iracundiæ tempus non reservare, dolum in corde non tenere, pacem falsam non dare, charitatem non derelinquere, non jurare omnino, ne fortè per jures, veritatem ex corde, & ore proferre,

malum pro malo non reddere, Injuriam non facere, ſed factam patienter ſufferre, Inimicos diligere, maledicentes nolle maledicere, ſed magis benedicere, perſecutionem propter Juſtitiam ſuſtinere, non eſſe ſuperbum, non vinolentum, non multum edacem, non ſomnolentum, non pigrum, non murmuroſum, non detractorem, ſpem ſuam Deo committere, bonum aliquod in ſe cum viderit Deo applicet, non ſibi, malum verò ſemper à ſe factum ſciat, & ſibi reputet, Judicium timere, Gehennam expaveſcere, vitam æternam omni concupiſcentia ſpirituali deſiderare, mortem quotidiè ante oculos aſpectam habere, actus vitæ ſuæ omni hora cuſtodire in omni loco Deum ſe reſpicere pro certo ſcire, cogitationes malas cordi ſuo advenientes, mox ad Chriſtum allidere, & ſaniori Spirituali, os ſuum à malo, & pravo eloquio cuſtodire, multum loqui non amare, verba vana, aut riſui apta non loqui, riſum multum, aut exceſſum non amare, lectiones Sanctas libenter audire, orationi frequenter incumbere, mala præterita cum lachrymis, vel gemitu quotidie in

oratione Deo confiteri, de ipsis malis de cætero emendare, desideria Carnis non perficere, voluntatem propriam odisse, præceptis Abbatis in omnibus obedire, & si ipse (quod absit) aliter agat, memor illius Dominici præcepti, quæ dicunt, facite, quæ autem faciunt, facere nolite. *Non velle dici Sanctum, antequam sit, sed prius esse, quo verius dicatur, præcepta Dei factis quotidie adimplere, castitatem amare, nullum odisse, Zelum, & invidiam non habere, contentionem non amare, elationem fugere, seniores venerari, Juniores diligere in Christi amore, pro Inimicis orare, cum discordantibus antè solis occasum in pacem redire, & de Dei misericordia nunquam desperare.*

Constitutio.

I.

QUanquam hæc bonorum operum instrumentorum doctrina satis plena, ac sufficiens videatur, duo tamen hic addenda visum est, quorum alterum est, Sacramentum Pænitentiæ, aliud Sacrosanctam Eucharistiam frequentare.

2. O-

2. Omnes ergo nostri Eremitæ singulo quoque octavo die, aut nono ad summum confiteantur: Et Sacerdotes, qui legitimo cessante impedimento, quotidie celebrare solent, secundum nostræ Congregationis morem, ad frequentius confitendum adhortamur: Et si aliquis, seclusâ causâ rationabili, aut licentiâ superioris, infrâ dictum temporis spatium confessus minimè fuerit, privetur omninò pitantia, quousque confiteatur.

3. Prior eligat duos, aut tres, vel etiam plures Confessarios, secundum numerum suæ familiæ subditorum, quibus Eremitæ ad beneplacitum confiteri poterunt, absque alia licentia dicti Prioris, cum libertate adeundi alterum ex expositis, relicto prius electo, quibus pariter nostri Eremitæ extranei confiteri valebunt. Et si aliquis ex extraneis supradictis fuerit Prælatus, vel à suo superiori expositus, suorum sociorum confessiones poterit audire, sinè superioris localis licentia. Sic pariter PP. Visitatores quocunque loco, & tempore, ac voca-

les ad Capitulum Generale accessi, etiam post suorum officiorum renunciationem, munus confessarii obire poterunt.

4. Nullus primò Sacerdos ad Confessiones audiendas exponatur, nisi accedente examine Prioris, ac visitatoris in actu visitationis: & ubi deerint approbati Confessarii ad familiam sufficientes, poterit Prior ad tempus usque visitationis, quem voluerit, approbare.

5. Novitii suo Patri Magistro confiteantur; quando verò oportunum Prior judicaverit, alium quempiam ex nostris Zelo, ac prudentiâ præditum, ad Novitiorum confessiones bis in anno excipiendas deputabit.

6. Itinerantes, vel ad nostra hospitia divertentes, & ad alia nostræ Congregationis loca accedentes, confiteri poterunt cuicunque ex nostris exposito, ac approbato è superiore, & in defectu Sacerdotis approbati, nostris etiam non approbatis valeant confiteri, vel alteri tùm Sæculari, tùm regulari Sacerdoti, dummodo necessario, non autem in fraudem

fiat

fiat Confessio, tunc enim nulla esset confessio ipsa.

7. Si sæcularis aliquis nostris confiteri desideret, quod neque frequenter, neque cum retributione fiat; decernetur à superiori Sacerdos, qui ab Ordinario fuerit approbatus, quique casus reservatos calleat (quibus si pænitens illaqueatus fuerit) ad suum Judicem Ordinarium remittet.

8. In visceribus JESU Christi quilibet Prælatus, ac superior deprecatur, nè piger, & supinus, sed diligens, ac Zelans sit circa curam Animarum sibi subditarum.

9. Eandem auctoritatem absolvendi à suo Priore expositi habeant, quam ipse Prior, nisi hic aliquam censuram, vel casum sibi expresse reservaverit, circa quod servetur omninò decretum Clementis VIII. circa casus reservatos: at publica censura ob Clerici percussionem Priori semper reservata censetur.

10. Quod dictum est de frequentia confessionis pariter, & de sacra communio-

nione intelligantur, ut ſcilicet omnes non Sacerdotes Eremitæ ſingulis Dominicis diebus communicent, niſi ex aliqua propinqua feſtivitate, aut alia rationabili causâ ſuperior præveniendam, aut differendam Sacram Communionem judicaverit. Salvis ſemper Dominicis, Adventus, & Quadrageſimæ, in quibus nullo modo ab ipſa vacandum.

11. Feria 5. in Cæna Domini omnes tùm Sacerdotes, tùm non Sacerdotes à ſuo ſuperiore, qui die illa celebrabit, communicent, & quoties ſimul plures ad Sacram communionem properant, bini incedentes, ſervato profeſſionis ordine procedant, pallio omnes tecti, & Sacerdotes addant ſtolam, omnes itaque omni poſſibili modeſtiâ, devotione, ac reverentia incedant.

12. Qui frequentius, aut rarius communicare voluerint, à ſuo ſuperiore veniam petant; & qui contra fecerit, à ſuo ſuperiore corrigatur, & puniatur.

13. Quocunque in loco Congregationis, ubi viget uſus chori, Sacroſanctum

ctum Eucharistiæ Sacramentum in Tabernaculo tectum, & obseratum clave, asservetur, ac semel in hebdomada commutetur.

Sciant igitur nostri Eremitæ, quod omnis doctrina hìc à Sancta Regula, & Constitutionibus tradita, ad reformandum interiorem hominem inservire, ejusque mortificationem maximè juvare; Parum enim corporalia exercitia prosunt, nisi veræ pietati associentur. Et qui aliter solitariè vixerit, comparabitur sepulchro dealbato, quòd, Salvatore testante, foris quidem pulchrum apparet, intus verò plenum est ossibus, & omni spurcitia.

DE OBEDIENTIA.

CAPUT V.

Rimus obedientiæ gradus est obedientia sinè mora, hæc convenit his, qui nihil sibi Christo charius existimant propter servitium Sanctum, quod professi sunt, seu propter malum Gehennæ, vel gloriam vitæ æternæ.

næ. Mox, ut aliquid imperatum à Majore fuerit, ac si divinitus imperetur, moram pati nesciunt in faciendo. De quibus Dominus dicit. In auditu auris obedivit mihi. *Et idem dicit Doctoribus,* Qui vos audit, me audit *Ergò hi tales relinquentes statim, quæ sua sunt, & voluntatem propriam deserentes, mox exoccupati manibus, & quod agebant imperfectum relinquentes, vicino obedientiæ pede jubentis vocem factis sequuntur. Et velut uno momento prædicta Magistri jussio, & perfecta discipuli opera, in velocitate timoris Dei, ambæ res communiter citius explicantur, quibus ad vitam æternam gradiendi amor incumbit. Ideò angustàm vitam arripuit, undè Dominus dicit.* Angusta via est, quæ ducit ad vitam; *ut non suo arbitrio viventes, vel desideriis suis, & voluptatibus obedientes sed ambulantes alieno Judicio, & Imperio in Cænobiis degentes, Abbatem sibi præesse desiderent: sinè dubio hi tales illam Domini imitantur sententiam, quâ dicit.* Non veni facere voluntatem meam, sed ejus, qui misit me. *Sed hæc ipsa obedientia tunc acceptabilis erit*

Deo,

Deo, & dulcis hominibus, si quo jubetur non trepidè non tardè, non tepidè, aut cum murmure, vel cum responso nolentis efficiatur; Quia obedientia, quæ Majoribus præbetur, Deo exhibetur. Ipse enim dixit. Qui vos audit me audit, *& cum bono animo à Discipulis præberi oportet, quia hilarem datorem diligit Deus. Nam cum malo animo si obedit discipulus, & non solùm ore, verùm, & in corde si murmuraverit, & si impleat jussionem, tamen acceptum jam non erit Deo, qui cor respicit murmurantis; & pro tali facto, nullam consequitur gratiam, Imò pœnam murmurantium incurrit, si non cum satisfactione emendaverit.*

Constitutio.

I.

QUia ab oservantia eorum, quæ in præsenti Sanctæ Regulæ capite continentur disciplina, boníque conservatio pendet; Ideo nostri Etemitæ omnimodam adhibeant diligentiam in exequendis mandatis, quæ Sanctissimus Pater in per-

fectæ

fectæ obedientiæ conditionibus deſcri-bendis nobis præbet.

2. Subjiciantur ergo in omnibus ſuo ſuperiori, nec quiſquam quidquam con-tra eorum voluntatem, aut mandatum agere præſumat; cum rationabile valdè ſit ibi majorem eſſe debere obedientiam, ubi auſterior, ac perfectior vivendi viget diſciplina. Sciant igitur noſtri Eremitæ, nihil eis ultra communem vivendi uſum licere: nullam exerceant artem, nihil ex una in alteram Cellam, aut à loco in lo-cum transferant, neque veſtes, vel aliud quodpiam veſtimentum ſcindant, aut al-terent: Imò nec exercitium aliquod qantumvis Spirituale, absque ſui ſuperio-ris licentia aggrediantur Abſtineant etiam ab illis, quæ dicto, vel ſcripto illis inter-dicuntur, & ea, quæ minima ſunt, quæ-que eis ſinè licentia agere licet, cum obedientiæ merito facere delectentur. Quidquid in Sacra Regula, atque his Conſtitutionibus continetur, totis viribus ſtudeant adimplere.

3. Ad majorem præterea propriæ voluntatis abrenunciationem noverint omnes Eremitæ noſtri propter obedientiæ votum omnibus Privilegiis, gratiis, indultis ſeu conceſſionibus à Sede Apoſtolica jam antea in proprium cujusque favorem obtentis, penitus abrenunciaſſe, ſive eam ſingularitatem vitæ, ſeu Sacrorum ordinum promotionem, ſive ſubjectionis exemptionem, ſive tandem quocunque modo propriæ voluntatis effectum reſpicere dignoſcantur.

DE TACITURNITATE.

CAPUT VI.

Aciamus, quod ait Propheta, Dixi, cuſtodiam vias meas, ut non delinquam in lingua mea. Poſui ori meo cuſtodiam, obmutui, & humiliatus ſum, & ſilui â bonis. *Hic oſtendit Propheta, ſi à bonis eloquiis interdum propter taciturnitatem debet taceri, quanto magis à malis verbis propter pœnam peccati debet ceſſari? Er-*

go quamvis de bonis, & Sanctis ædificationum eloquiis perfectis discipulis propter taciturnitatis gravitatem, rara loquendi concedatur licentia, quia scriptum est in multiloquio non effugies peccatum; *& alibi.* Mors, & vita in manibus linguæ, *nam loqui, & docere Magistrum, condecet tacere, & audire, discipulo convenit, & ideò si quæ requirenda sunt à Priore, cum omni humilitate, & sujectione, & reverentia requirantur, ne videatur plus loqui, quàm expedit; scurilitates verò, vel verba otiosa, & risum moventia, æterna clausura in omnibus locis damnamus, & ad tale eloquium discipulum aperire os non permittimus.*

Constitutio.

I.

TAciturnitas Sacro sancta est, dummodo Justitiæ metas non excedat, quæ tacendi, loquendivè tempus docet. Ideò discreta consideratione hæc Sancti BENEDICTI doctrina secundum tempus, ac locum, secundum deniqúe necessitatis, & charitatis indigentiam obser-

ſervanda eſt; idcircò quandoque in hoc ſuperior diſpenſare, aliquando verò nunquam. Declaramus itaque indiſpenſabiles eſſe omnes per annum Dominicos dies, omnes & ſolemnitates, ac feſta Sanctorum, quæ ex præcepto Eccleſiæ, vel Conſtitutionum veniunt obſervanda, ambas Quadrageſimas, ac Sextas ferias cujuscunque hebdomadæ, omnes denique dies, in quos abſtinentia transfertur. Ac inſuper à Completorio cujusque diei, usque ad Primam, ſequentes horas quoque, quæ æſtivo tempore, orationi, vel dormitioni ſunt deputatæ.

2. Eodem modo diſpenſatio in quibusdam locis, locum non habet, uti ſunt Eccleſia, & ejus veſtibulum, Sacrarium, Capitulum culparum, & Refectorium. Imo in diebus diſpenſatis non intelligitur in viis, quæ ſunt inter Cellas, ac in plateis ante Eccleſias, & ante Eremi portam, in quibus ſilentium frangere nefas eſt.

3. At è contra ſic humana conditione, fraternáque charitate, ſic exigentibus, etiam aliquando in diebus, horíſve ſupra

prohibitis, honesta loquendi licentia concedatur. Ideò in Dominica quinquasimæ, ac in festo S. MARTINI (quia Quadragesimas ingressuri Eremitæ, simul charitativè reficiuntur) silentium à prima diei usq; ad quartam noctis horam relaxabitur. Ecclesia, Sacrario, Capitulo, ac vestibulo semper exceptis, dummodo divinæ laudes in Choro consuetis horis, persolvantur.

4. Obtinuit insuper laudabilis consuetudo, ut bis in hebdomada hyemali tempore, & ter in æstate, per superiorem post Primam in vestibulo Ecclesiæ silentium dispensetur, quæ quidem dispensatio ultra signum Completorii ejusdem diei non extenditur. Hyemem autem dicimus à festo exaltationis Sanctæ CRUCIS, usque ad Pascha Resurrectionis. Quod verò reliquum est temporis usque ad idem festum, æstatem vocamus. Fiat itaque dispensatio in hyeme feriâ tertiâ, & quinta, sed in æstate addatur Sabbatum. In quibus diebus, vel eorum aliquo si præceptivum festum inciderit, in alium non

impeditũ dispensatio transferatur. Quod si tota hebdomada festiva fuerit, in minori fiat festo; Ita ut nunquam in hyeme bis, & ter in æstate silentii dispensatio prætermittatur: Caveant tamen omnes in hujuscemodi collocutionibus aliquid sæculare vanum, aut trivolum tractare.

5. Et quia silentium non solùm verbis, imo magis quovis importuno tumultu, ac strepitu destruitur, ideo necesse est, dum divina officia, aut missæ celebrantur circà Ecclesiam, dum verò oratio fit, vel somni quies capitur in Cellis, viis, aut locis publicis, ab omni strepitu, vel strepitoso manuali exercitio penitus abstineri. Si quis autem silentii temporibus, absque superioris licentia, alterius Cellam adjerit, vel pulsaverit, aut strepitum notabilem fecerit, cum officia celebrantur divina, & Oratio, sive dormitio fit, maximeq; nocturno tempore, accuset se in Capitulo, & secundum culpæ qualitatem, superioris arbitrio puniatur. Qui verò silentium simpliciter transgressus fuerit, plus temporis loquendo, quàm ut Psalmus 50.

Miserere dici queat, fructuum portione, quæ vel illa die, vel sequenti illi debita, privabitur; sic garrulæ Aues, vel delitiosæ, & omne animal latrabile, ludicrum, atque inquietum ab Eremis nostris penitus arceatur. Permittuntur solùm canes ad Custodiam, quando, & ubi necessarii videbuntur.

6 Novitiis cum Professis, nulla sit unquam loquendi licentia, nisi illi à suo Patre Magistro, & isti à suo Priore facultatem acceperint. Cum hospitibus, sive sæcularibus, sive Religiosis affinibus, vel amicis, vel operariis, nulla sit conversatio, nisi aliqua ex justa causa jusserit Prælatus.

7. Meminerint tandem omnes quotidie, dum signum Primæ datur, ad Deum mente conversi, hos versiculos orando dicere. *Pone Domine Custodiam ori meo, & ostium circumstantiæ labiis meis. Non declines cor meum in verba malitiæ, ad excusandas excusationes in peccatis.*

DE HUMILITATE.

CAPUT VII.

Lamat nobis scriptura divina (Fratres) dicens, Omnis qui se exaltat humiliabitur, & qui se humiliat exaltabitur. *Cum hæc ergo dicit, ostendit nobis omnem exaltationem, genus esse superbiæ, quod se cavere Propheta indicat, dicens*, Domine non est exaltatum cor meum, neque elati sunt oculi mei, neque ambulavi in magnis, neque in mirabilibus super me, sed quid? si non humiliter sentiebam, sed exaltavi animam meam, sicut ablactatus super matrem suam, ita retribues in animam meam, *Unde (Fratres) si summæ humilitatis culmen volumus attingere, & ad exaltationem illam cælestem, ad quam per præsentis vitæ humilitatem ascenditur, volumus velociter pervenire, actibus nostris ascendentibus, scala illa erigenda est, quæ in somno Jacob apparuit, per quam ei descendentes Angeli, & ascendentes monstrabantur.*

Non aliud sine dubio descensus ille à nobis intelligitur, nisi exaltatione descendere, & humilitate ascendere. Scala verò ipsa erecta nostra est vita in sæculo, quæ humiliato corde à Domino erigitur ad Cælum; latera enim ejusdem Scalæ dicimus nostrum esse corpus, & animam, in quibus diversos gradus humilitatis, vel disciplinæ vocatio divina ascendendos inservit. Primus itaq; gradus humilitatis est, ut si timorem Dei sibi ante oculos semper ponens, oblivionem omninò fugiat, & semper sit memor omnium, quæ præcipit Deus: & qualiter contemnentes Deum, in Gehennam pro peccatis incidunt, & vitam æternam, quæ timentibus Deum præparata est, animo suo semper revoluat, & custodiens se omni hora à peccatis, & vitiis, id est cogitationum, linguæ, oculorum, manuum, pedum, vel voluntatis propriæ, sed & desideria carnis amputare festinet. Existimet se homo de Cælis à Deo semper respici omni hora, & facta sua in omni loco ab aspectu divinitatis videri, & ab Angelis omni hora Deo nunciari. Demonstrat nobis hoc Propheta, cum cogitationibus nostris

ita Deum ſemper præſentem oſtendit dicens. Scrutans corda,& renes Deus. *Et item,* Dominus novit cogitationes hominum,quoniam vanæ ſunt, *Et item dicit.* Intellexiſti cogitationes meas à longè, & quia cogitatio hominis confitebitur tibi ; *Nam ut ſolicitus ſit circà cogitationes ſuas perverſas, dicat ſemper humilis Frater in corde ſuo.* *Tunc ero immaculatus coram eo, ſi obſervavero me ab iniquitate mea, voluntatem verò propriam ità facere prohibemur, cum dicit ſcriptura nobis,* Et à voluntatibus tuis avertere ; *Et item rogamus Deum in oratione, ut fiat illius voluntas in nobis. Docemur ergo meritò noſtram non facere voluntatem, cum canimus illud, quod dicit ſcriptura:* Sunt viæ quæ videntur hominibus rectæ, quarum finis usque ad profundum inferni demergit. *Et cum canimus illud, quod de negligentibus dictum eſt.* Corrupti ſunt,& abominabiles facti ſunt in voluntatibus ſuis. *In deſideriis verò carnis, ita nobis Deum credamus ſemper eſſe præſentem, cum dicit Propheta Domino.* Ante te omne deſiderium meum. *Cavendum ergo eſt*

ideò malum desiderium, quia mors secus introitum delectationis posita est. Undè scriptura præcipit dicens, Post concupiscentias tuas non eas. *Ergo si oculi Domini speculantur bonos, & malos, & Dominus de Cælo semper respicit filios hominum, ut videat si est intelligens, aut requirens Deum, & ab Angelis deputatis nobis quotidie, die, noctuq́; Domino factori nostro, opera nostra nunciantur, cavendum est omni hora, Fratres, sicut dicit in Psalmo Propheta, ne nos declinantes in malum & inutiles factos aliqua hora aspiciat Deus, & percendo nobis in hoc tempore, quia pius est, & expectat nos converti in melius, nè dicat nobis in futuro.* Hæc fecisti, & tacui.

Secundus humilitatis gradus est, si propriam quis non amans voluntatem, desideria sua non delectetur implere, sed vocem illam Domini imitetur dicentis, Non veni facere voluntatem meam, sed ejus qui misit me. *Item dicit scriptura:* Voluntas habet pænam, & necessitas parit coronam.

Tertius humilitatis gradus est, ut quis pro Dei amore omni obedientia subdat se majori,

jori, imitans Dominum, de quo dicit Apostolus. Factus obediens usque ad mortem.

Quartus humilitatis gradus est, si in ipsa obediendia duris, & contrariis rebus vel etiam quibuslibet irrogatis injuriis, tacitâ conscientia, patientiam amplectatur, & sustinens non lassescat, vel discedat, dicente scriptura. Qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit. *Item,* Confortetur cor tuum, & sustine Dominum, & ostendes fidelem pro Domino, universa etiam contraria sustinere debere. *Dicit ex persona sufferentium.* Propter te morte afficimur tota die, æstimati sumus sicut oves occisionis; *Et securi de spe retributonis divinæ, subsequuntur gaudentes & dicentes;* Sed in his omnibus superamus propter eum, qui dilexit nos; *Et item alio loco scriptura;* probasti nos (*inquit*) Deus, igne nos examinasti, sicut examinatur argentum. Induxisti nos in laqueum, posuisti tribulationes in dorso nostro. *Et ut ostendat sub Priore debere nos esse, subsequitur dicens.* Imposuisti homines super capita nostra, *sed & præ-*

ceptum

ceptum Domini in adversis, & in injuriis per patientiam adimplentes, percussi in maxilla, præbeant & aliam, auferenti tunicam, dimittant & pallium, angariati, mille passus vadant & duo milliaria, & cum Paulo Apostolo. Falsos fratres, & persecutiones sustinent, & maledicentes se benedicunt.

Quintus humilitatis gradus est, si omnes cogitationes malas cordi suo advenientes, vel mala à se absconditè commissa, per humilem confessionem Abbati non cælaverit suo. Hortatur nos de hac re scriptura, dicens, Revela Domino viam tuam, & spera in eo, *Et item dicit;* Confitemini Domino quoniam bonus: quoniam in sæculum misericordia ejus, *Et ita Propheta.* Delictum meum cognitum tibi feci, & injustitias meas non operui. Dixi pronunciabo adversum me injustitias meas Domino, & tu remisisti impietatem cordis mei.

Sextus humilitatis gradus est, si omni vilitate, vel extremitate contentus sit Monachus, & ad omnia, quæ sibi injunguntur, velut operarium se malum judicet, & indignum, dicens cum Propheta. Ad nihilum re-

redactus sum, & nescivi, ut Jumentum factus sum apud te, & ego semper tecum.

Septimus humilitatis gradus est; si omnibus se inferiorem, & viliorem non solùm suâ lingua pronunciet, sed etiam intimo cordis credat affectu, humilians se, & dicens cum Propheta, Ego autem sum vermis, & non homo, opprobrium hominum, & abjectio plebis. Exaltatus sum, & humiliatus, & confusus. *Et item*, Bonum mihi, quia humiliasti me, ut discam mandata tua.

Octavus humilitatis gradus est, si nihil agat Monachus, nisi quod communis Monasterii regula, vel Majorum cohortantur exempla.

Nonus humilitatis gradus est, si linguam ad loquendum prohibeat Monachus, & taciturnitatem habens, usq; ad interrogationem non loquatur, Monstrante scriptura, quia in multiloquio non effugietur peccatum, & quod vir linguosus non dirigetur super terram.

Decimus humilitatis gradus est. Si non sit facilis, & promptus in risu. Quia scriptum

ptum est. Stultus in risu exaltat vocem suam.

Undecimus humilitatis gradus est : si cum loquitur Monachus leniter , & sine risu , humiliter cum gravitate , vel pauca verba & rationabilia loquatur , & non sit clamosus in voce , sicut scriptum est. Sapiens verbis innotescit paucis.

Duodecimus humilitatis gradus est, si non solum corde Monachus, sed etiam corpore humilitatem videntibus se semper indicet. Idest in opere, in Monasterio, in Oratorio, in horto, in via , in agro, vel ubicunq; sedens , ambulans, vel stans, inclinato sit semper capite, defixis in terram aspectibus, reum se omni hora de peccatis suis existimans, jam se tremendo Iudicio Dei præsentari existimet , dicens sibi semper illud , quod Publicanus ille Evangelicus fixis in terram oculis , dixit. Domine non sum dignus ego peccator levare oculos meos ad cælum , *Et iterum cum Propheta.* Incurvatus sum , & humiliatus sum usquequaque. *Ergo his omnibus humilitatis gradibus ascensis , Monachus ad Charitatem Dei perveniet illam , quæ perfecta,*

fecta, foras mittit timorem, per quam universa quæ prius non sine formidine observabat, absq; ullo labore, velut naturaliter ex consuetudine incipiet custodire; non jam timore Gehennæ, sed amore Christi, & consuetudine ipsâ bonâ & delectatione virtutum, quæ Dominus jam in operarium suum mundum à vitiis, & peccatis, Spiritu S dignabitur demonstrare.

Constitutio.

TAm Sancta est, tamque plena hujus capitis tractatio, ut superfluum videatur aliud quicquam hoc in loco statuere, tantæque utililatis hujus lectionis series apparet, ut ex se non invitet modò, sed etiam ad sui admirationem, & continuum studium propriâ virtute compellat.

DE

DE OFFICIIS DIVINIS IN NOCTIBUS.

CAPUT VIII.

HYemis tempore, id est à Kalendis Novembris usque ad Pascha, juxtà considerationem rationis, octavâ hora noctis surgendum est, ut modico amplius de media nocte pausetur, & etiam digesti surgant. Quod verò restat post vigilias, à Fratribus, qui Psalterii, vel Lectionum aliquid indigeat, meditationi inserviatur. A Pascha autem usque ad supradictas Kalendas Novembris sic temperetur hora vigiliarum agenda, ut paucissimo intervallo, quo Fratres ad necessaria naturæ exeant, custodito, mox matutini, qui incipiente luce, agendi sunt, subsequantur.

Constitutio.

I.

QUod hyemis tempore octavâ hora surgendum sit, sed juxta noctis brevitatem, vel longitudinem hora vel protrahenda, vel retrahenda est.

2. Un-

2. Unde ab Idibus ſeptembris, primum Matutini ſignum horâ ſemptima pulſetur, cum à die ſeptima Octobris quaſi per ſuos gradus aſcendendo, horâ ſeptima, & dimidia; ſic à Kalendis Novembris, horâ octava dictum ſignum fiat. Rurſus à decima Februarii ſenſim retrocedendo, horâ ſeptimâ, & dimidia. A Septima verò Martii, hora ſeptima. A ſecunda die Aprilis hora ſexta, & dimidia. A vigeſima quinta ejusdem hora ſexta, ſimiliter à nona Maji hora quinta, & dimidia, & à die ſecunda Junii hora quinta.

3. Præterea iterum creſcente nocte, iterum etiam ſignum protenditur, undè à decima Julii pulſatur horâ quintâ, & dimidia, & à Kalendis Auguſti, horâ ſexta, & à vigeſima ejusdem usque ad prædictas Idus Septembris hora ſexta, & dimidia. Excipitur nox Dominicæ Nativitatis, in qua ſexta hora pulſatur.

4. Duplex erit Matutini ſignum, ſicut & aliarum Canonicarum horarum primum Matutini ſignum erit quinque *Miſerere* in hyeme, ſed in æſtate quatuor *Mi-*

ſerere tantum, cum intervallo inter primum, & ſecundum duorum *Miſerere*. Ultimum verò ſignum unius *Pater noſter*, cum Angelica ſalutatione erit.

5. Audito ergo nocturnæ laudis ſigno, velociter ſurgentes ad tantum opus, omnes ſe præparent: Et ſtatim mentem ad Deum levantes, aliquam ferventem orationem, ſeu Pſalmum pronuncient, aut certè aliquod Paſſionis, vel Divinitatis Myſterium meditentur, ad Eccleſiam (ſic modeſtâ gravitate ſervatâ) properent, quo, cum pervenerint, aperto in primis capite, in ipſo introitu aqua benedicta ſe aſpergat, dicens, *Aſperges me Domine, &c.* quod quidem omnes obſervare debent, non ſolùm intrantes, verùm & exeuntes, ab Eccleſia poſtea dicat. *Introibo in Domum tuam, adorabo ad templum Sanctum tuum, & confitebor nomini tuo Domine.* Et ante Altare genuflexus poſtquam aliquantulum oraverit, completo primo matutini ſigno, ſurgat, & chorum ingrediens in ſuo loco genuflectat, expectans ſuperioris ſignum officii in-

incipiendi. Reliquis autem horis, & temporibus, quoties intranda est Ecclesia, aperto capite ingrediatur etiam si frigus maximè vigeat; & altero genu tantum ante Altare ad terram flexo se similiter inclinet, & intret chorum.

QUOT PSALMI DICENDI SINT IN NOCTURNIS HORIS.

CAPUT IX.

HYemis tempore præmisso in primis versu, Deus in adjutorium meum intende, Domine ad adjuvandum me festina. *In secundo ter dicendum est*: Domine labia mea aperies, & os meum annunciabit laudem tuam. *Cui subjungendus est tertius Psalmus, &* Gloria. *Post hunc Psalmus nonagesimus quartus cum Antiphona, aut certè decantandus, indè sequatur Ambrosianus. Deindè sex Psalmi cum Antiphonis. Quibus dictis & dicto versu, benedicat Abbas, & sedentibus omnibus in scamnis, legantur vicissim à Fratribus*

in Codice ſuper Analogium tres lectiones, inter quas tria Reſponſoria cantantur, duo Reſponſoria ſine Gloria *dicantur. Poſt tertiam verò lectionem, qui cantat, dicat gloriam, quam cum incepit Cantor dicere, mox omnes de ſedilibus ſurgant, ob honorem, & reverentiam Sanctæ Trinitatis; Codices autem legantur in vigiliis, auctoritates tam veteris Teſtamenti, quàm novi, ſed & expoſitiones earum, quæ à nominatiſſimis, & orthodoxis, Catholicisq; Patribus factæ ſint. Poſt has verò tres lectiones cum reſponſoriis ſuis, ſequantur reliqui ſex Pſalmi cum* Alleluja *canendi. Poſt hoc lectio Apoſtoli ſequatur ex corde recitanda & verſus, & ſupplicatio, Litaniæ, ideſt* Kyrie eleyſon, *& ſic finiantur vigiliæ nocturnæ.*

Conſtitutio.

I.

CUm ad amuſſim Breviarii Monaſtici ordo, ac forma ſervanda ſit, ſatis hic modus ac Cæremonias in nocturnis Officiis celebrandis erit recenſere. Ceſſante ſecundo itaque Campanæ ſigno, omnibus

in choro genuflexis, ut dictum est, dato ab ipso superiore Officii inchoandi signo, assurgant omnes, & profundè inclinati dicant secretò. *Pater noster*, *Ave Maria*, *& Credo*, quibus finitis, iterum superiore signante, erigantur cuncti, & Sacerdos hebdomadarius incipiat, *Deus in adjutorium meum intende*, quod cum dicitur, omnes ad Altare conversi, se signo Crucis muniant. Cum verò dicitur, *Domine labia mea aperies*, Os tantum pollice signent. Ad *Gloria Patri*, iterum utrinq; ad Chorum conversi, profundè se inclinent. Postea stantes sequentia prosequantur.

2. Dum dicitur Psalmus *Venite exultemus*, ad Altare convertent facies suas, quod & quando Evangelium super Altare legitur, semper observandum est. Item Sacerdos, quando Capitula, Antiphonas ad *Magnificat*, *& Benedictus* orationesque recitat, faciat, Et Clericus quando Responsoria, Brevia, Versiculos, & Lectiones Officii parvi B. V. & mortuorum.

 3. Tres

3. Tres lectiones, quas hic Pater Sanctus viciſſim in Choro legi jubet, legat ille, qui ultimus eſt, ſive inferior Chori oppoſiti Hebdomadario, petita prius benedictione, niſi de homilia Evangelii deſumptæ ſint. Tunc quidem Sacerdotis hebdomadarii munus erit. Reſponſoria verò, Clericus hebdomadarius recitabit. Quando ſuperior officium dicit, ut in ſolemnioribus Feſtivitatibus, Homiliæ, Lectiones, non ipſe, ſed Sacerdos hebdomadarius leget.

4. In Eremis, in quibus ſunt in Choro, præter Priorem, ſex Sacerdotes, Prior ad hebdomadam faciendam non tenetur, ſed ſolùm officium in ſolemnioribus feſtivitatibus: quod intelligitur, quando illi ſex Sacerdotes, hebdomadas Sacerdotaliter faciunt. Quando verò Prior hebdomadarii munus ſubeſt, Sacerdos illi proximior homiliæ lectiones legat, atque ità erit omninò obſervandus; non enim decet Prælatum à ſubdito benedici, quòd tamen in ſuperiore nequaquam militat.

QUALITER ÆSTATIS TEMPORE NOCTURNA LAUS AGATUR.

CAPUT X.

Pascha autem, usq; ad Kalendas Novembris omnis (ut supradictum est) Psalmodiæ quantitas teneatur, excepto, quod lectiones in Codice propter brevitates noctium minimè legantur, sed pro ipsis tribus lectionibus, una de veteri Testamento memoriter dicatur, quam breve Responsorium subsequatur, & reliqua omnia (ut supradictum est) impleantur, idest nunquam minus à duodecim Psalmorum quantitate ad vigilias nocturnas dicatur, exceptis tertio & nonagesimo quarto Psalmo.

QUALITER DOMINICIS DIEBUS VIGILIÆ AGANTUR.

CAPUT XI.

DOminico die temporius surgatur ad vigilias, in quibus vigiliis teneatur hæc mensura. Idest, modulatis (ut supra disposuimus) sex Psalmis, & dicto versu, residentibus cunctis dispositè, & per ordinem in subselliis legantur in Codice (ut supra diximus) quatuor lectiones cum responsoriis suis, ubi tantum in responsorio quarto dicatur à Cantore Gloria. *Quam cum incipit, mox omnes cum reverentia surgant. Post quas lectiones, sequantur ex ordine alii sex Psalmi cum Antiphonis, sicut anteriores, & Versus, post quas iterum legantur aliæ quatuor Lectiones, cum Responsoriis suis ordine, quo supra, post quas iterum dicantur tria Cantica de Prophetis, quæ instituerit Abbas, quæ Cantica cum* Alleluja *psallantur. Dicto etiam Versu, & benedicente Abbate, legantur aliæ quatuor Lectiones de novo Testamento ordine quo supra.*

Con-

Conſtitutio.

I.

REferentes nos ad novi Breviarii ordinem hic de lectionibus, modoque legendi ſolummodo agendum eſt. Quilibet ergo prævideat, ac perlegat, quod ſibi legendum eſt, ſuis aptando ſignacula locis, ne ſe, alioſque perturbet.

2. Primi nocturni quatuor lectiones, ille legere tenetur, qui infimum locum in Choro tenet ex oppoſito Hebdomadarii, ſive Novitius, ſive profeſſus exiſtat. Lector in ipſo lectionis initio capite inclinato, benedionem petat, qua à ſuperiore data, ſedentibus cæteris, ipſe ſtans legat, ſed quoties benedictio petitur, omnes aſſurgere debent, iterumque ſedere: nemo tamen ante ſuperiorem ſedere præſumat.

3. Secundi nocturni lectiones ab eo leguntur, qui in proximo ſupra prædictum lectorem in eadem parte Chori, loco reſidet. Tertii verò nocturni lectiones, quæ fere de homilia Evangelii recitantur, ſemper ad Sacerdotem hebdomadarium

pertineat. Omnes lectiones à supradictis lectoribus in propriis locis recitabuntur.

4. Hebdomadarius autem Sacerdos is dicitur, qui omnibus horis divinis, pariter, & nocturnis divinum opus inchoat. Cujus munus erit ad omnes horas Capitula, & Antiphonas Ad *Magnificat*, & *Benedictus*, in officio Regulari. Item Antiphonas, & Versiculos Commemorationum, nec non versuum post Antiphonam B. MARIÆ in fine officii cum suis orationibus recitare. Ac etiam *Pretiosa* post primam cum suis pertinentibus. Psalmorum gradualium, pænitentialiumque versiculi cum litaniis, quotiescunque dicenda sunt, per ipsum Hebdomadarium persolvantur. Missam Conventualem quotidie celebrare, & sequenti Dominica, ac tota hebdomada primam Missam dicere tenetur.

5. Clericus hebdomadarius, qui ejusdem Chori erit cum Sacerdote prædicto, pronunciabit Invitatorium cum Psalmo *Venite exultemus*, Antiphonas, Versiculos,

los, & Responsoria lectionum officii regularis. Lectiones, & Versiculos in officio B. MARIÆ, & Defunctorum, lectionem Martyrologii, & lectionem brevem post Pretiosam; lectionem in Capitulo ante Completorium, & tandem omnes Antiphonas Psalterii in ferialibus, simplicibus, & Dominicis intonabit: nam cum integræ dicuntur, ad Chorum spectant. In omnibus Dominicis per annum, ac festis duplicibus in officio Regulari, ac in Anniversariis Defunctorum Clericus hebdomadarius præsens cum præterito, ambo inquam simul, Invitatoria, & Responsoria brevia, tam in Laudibus, quàm in Vesperis in medio Chori decantabunt. Attamen in semiduplicibus, simplicibus, atque feriis, solus hebdomadarius in suo proprio loco, hoc munus adimplebit.

6. In festivitatibus solemnioribus idem hebdomadarius Majori, seu Priori celebranti deserviet, & omnibus diebus festivis pacem, more solitò, acceptam prius, aliis præbebit. Et ubi solus unus erit Clericus, ultimus professionis Sacerdos,

dos, munera clericalia obibit, tam in Choro, quam in Lectione in Capitulo ante Completorium, & quæcunque solent Clerici peragere, deficientibus ipsis Clericis. Si verò unus solus sit Clericus, hic in solemnitatibus inserviet Missæ, pacemq; dabit, reliquum hebdomadarius ipse perficiet.

7. Conversus autem hebdomadarius, diligens inprimis esse debet, ut quoties opus sit, præsens in Ecclesia reperiatur. Is lucernas Chori ad Matutinum accendet, & Candelas Altaris ad Laudes, ad Missam, ad Completorium, ac etiam festivis diebus ad Vesperas, quas divino peracto Officio diligenter extinguet. Crucem tam ad Processiones, quæ in Ecclesia fiunt, quàm ad eas, quæ ad Infirmos communicandos, ungendosuè, mortuosque sepeliendos diriguntur, omnes antecedens portabit. Ad Missam insuper Conventualem Sacerdoti deserviet (nisi superiorem in solemnioribus celebrare contingat, cui Clericus hebdomadarius assistere debet) præveniat ergo tempus, seque ad Sanctum opus præparet, ut in-

cepta, hora, quæ Missam immediatè præcedit, solitum Campanæ signum pulset, & in Sacrario Sacerdotes expectet. Ac in sequenti hebdomada Missæ, quæ post Primam dicitur inserviet, & die Dominico aquæ benedicendæ, responsa benedicenti Presbytero daturus, assistere tenetur. Si verò quoties opus erit Ministerio suo præsto non fuerit, vel ipse legitimè impeditus, alium sui loco non suffecerit, suam dicat culpam in Capitulo, & à vino abstineat.

8. Quoties aliquis ex his Sacerdos, vel Clericus justè impeditus personaliter his officiis adesse nequit, qui ei in eodem Choro proximè officio successurus est, is Socii munus adimplebit. Laico verò hebdomadario, qui professione ei inferior est, succedet. Atque adeò Sacerdotes noviter professi, completo professionis anno atque à Novitiatu egressi Sacerdotis hebdomadarii munus incipient.

9. Hebdomádarii à Vesperis Sabbati incipient, usque ad Nonam sequentis Sabbati inclusivè, qui Nona expleta, se in medio Chori prosternent, pro erroribus, &

defectibus in officio per totam hebdomadam commiſſis.

Sequitur Sancta Regula.

POſt *quartum verò Reſponſorium, incipiat Abbas Hymnum* Te Deum laudamus, *quo dicto legat Abbas lectionem de Evangelio cum honore, & tremore, ſtantibus omnibus. Quâ perlectâ, reſpondeant omnes,* Amen, *& ſubſequatur mox Abbas Hymnum* Te decet laus, *& data benedictione incipiant Matutinos, Qui ordo vigiliarum omni tempore tam æſtatis, quàm hyemis æqualiter in die Dominico teneatur, niſi fortè (quod abſit) tardius ſurgatur, quia tunc aliquid de lectionibus breviandum eſt, aut Reſponſoriis, quod tamen omninò caveatur, ne proveniat. Quod ſi contigerit, digne indè ſatisfaciat in oratorio, per cujus evenerit neglectum.*

Conſtitutio.

I.

ILle qui Choro præſidet, & abſolutiones, quæ lectionibus præmittuntur, faciat,

ciat, atque Lectoribus benedictonem petentibus more solitò impendat, ac deindè *Te Deum* incipiat, & Evangelium cum stolo ad humeros super pallium, in medio majoris Altaris, stantibus omnibus illucq; respicientibus, luminibusque in eodem Altari accensis, alta & intelligibili voce decantet. Quo finito *Te decet* cum oratione currentis officii dicat, & antequam ab Altari discedat, immediatè laudes incipiat, dicens *Deus in adjutorium meum.*

2. Quocunque in nostræ Congregationis loco præsens in Choro fuerit Pater Major, prædicta omnia ipse perficiet. Qui etiam in omnibus solemnitatibus primæ Classis, ac in festo Sanctissimæ Trinitatis, ac Circumcisionis Domini, nec non Purificationis, Annunciationis, & Nativitatis B MARIÆ divinum Officium in primis, & secundis Vesperis, in Matutino, & Laudibus, ac Tertia, Officium, ac tandem Missam Conventualem dicet. Eandem Missam celebrabit, quoties benedictio aliqua Candelarum, vel Cinerum, & Olivarum, & quandocunque Novitius induen-

duendus est, profiterivè debet. Item Sabbato Sancto, & vigilia Pentecostes, juxtà Missale Romanum.

QUOMODO MATUTINORUM SOLEMNITAS AGATUR.

CAPUT XII.

IN Matutinis die Dominico inprimis dicatur sexagesimus sextus Psalmus sine Antiphona in directum; postquem dicatur quinquagesimus Psalmus cum Alleluja; *postquem dicatur centesimus decimus septimus, & sexagesimus secundus; deinde Benedictiones, & Laudes, Lectio de Apocalysi una ex corde, & Responsorium. & Ambrosianum, & versus, & canticum in Evangelio, Litaniæ, & completum est.*

Constitutio.

I.

HÆc divini officii pars, præ aliis omnibus solemniter, id est majoris vocis sono, morositateque peragenda est. Illumi-

luminatoque semper Altari. Sed quia festorum dies, non pari modo, nec æqualiter recoluntur, ideò in illuminando Altari, varius quoque erit modus.

2. In omnibus primæ Classis solemnitatibus, & aliquibus secundæ, in quibus superior celebrare, ac officium dicere solet (ut supra dictum est) sex candelæ unciarum quatuor ponderis pro qualibet, accendantur. In festis secundæ Classis, quatuor ejusdem ponderis, at in duplicibus tertiæ Classis, & Dominicis etiam quatuor, sed trium unciarum. In officio verò semiduplici, aut de die infrà octavam, ac de B. MARIA in Sabbato, duæ tantum trium unciarum. Quæ candelæ, dum *Te Deum* cantatur à Converso hebdomadario sunt accedendæ, & usque ad finem officii lucebunt. Ardebunt etiam ad Missam Conventualem ac Vesperas, verùm in ferialibus diebus, atque in simplicibus festis, ad Laudes, & Vesperas, una sola candela duarum unciarum antè Altare lucere consuevit; idemque ad Completorium servatur.

QUALITER PRIVATIS DIEBUS MATUTINI AGANTUR.

CAPUT XIII.

Diebus autem privatis, Matutinorum ſolemnitas ità agatur; id eſt ſexageſimus Pſalmus dicatur ſinè antiphona in directum ſubtrahendo modicè ſicut Dominica, ut omnes occurrant ad quinquageſimum, qui cum Antiphona dîcatur. Poſt quem alii duo Pſalmi dicantur (ſecundum conſuetudinem, id eſt ſecundâ feria, Pſalmus quintus, & trigeſimus quintus. Tertiâ feria quadrageſimus ſecundus, & quinquageſimus ſextus. Quartâ feriâ, ſexageſimus tertius, & ſexageſimus quartus. Quintâ feriâ, octuageſimus ſeptimus, & octuageſimus nonus. Sabbato autem centeſimus quadrageſimus ſecundus, & Canticum Deuteronomii, quod dividatur in duas glorias. Nam cæteris diebus Canticum unumquodq; die ſuo ex Prophetis (ſicut pſallit Eccesia Romana) dicatur. Poſt hæc ſequantur Laudes, deindè lectio una Apoſtoli, memoriter

riter

riter recitanda, Responsorium, Ambrosianum, versus, Canticum de Evangelio, Litaniæ, & completum est. Planè agenda matutina, vel Vespertina non transeant aliquando, nisi in ultimo per ordinem Oratio Dominica omnibus audientibus dicatur à Priore, propter scandalorum spinas, quæ oriri solent; ut conventi per ipsius orationis sponsionem, qua dicunt. Dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris, *purgent se ab hujusmodi vitio. Cæteris verò agendis, ultima pars ejus orationis dicatur, ut ab omnibus respondeatur.* Sed libera nos à malo.

Constitutio.

I.

Consuetus Congregationis modus in Psalmis intonandus est, ut scilicet alternati per vices suas utriusque Chori superiores, Psalmos, & Cantica intonent. Hymnos verò incipiat, qui primus est à parte Hebdomadarii: sed Cantica Evangelica, id est *Magnificat*, & *Benedictus*, in Regulari officio Chori superior intona-

bit, nisi ipse superior officium faciat, seu deducat, quia tunc Antiphonam dicturus, non potest utrumque cum decore peragere. Ideò qui post eum Choro præest, dicta Cantica intonabit.

2. Ejusdem superioris onus erit in Laudibus, & Vesperis, Dominicam orationem post *Kyrie eleison* alta, & intelligibili voce pronunciare. *Kyrie eleison* autem semper à parte Prioris incipiet etiamsi ipse à Choro absit, præterquam in Psalmis gradualibus, quando *Gloria Patri* à parte dicti Prioris completur.

3. Incipiet quoque superior Antiphonas Beatissimæ Virginis in fine Horarum, id est *Salve Regina* & *Alma Redemptoris, &c.*

IN NATALITIIS SANCTORUM QUALITER VIGILIÆ AGANTUR.

CAPUT XIV.

IN *Sanctorum verò festivitatibus, vel omnibus solemnitatibus (sicut diximus die Dominico agendum) ità a-*

ga-

gatur, excepto, quod Psalmi, aut Antiphonæ, vel Lectiones ad ipsum diem pertinentes dicantur, modus autem supradictus teneatur.

QUIBUS TEMPORIBUS DICATUR ALLELUJA.

CAPUT XV.

Sancto Paschæ, usq; ad Pentecosten, sinè intermissione dicatur Alleluja, *tàm in Psalmis, quàm in Responsoriis. A Pentecoste autem, usq; ad caput quadragesimæ omnibus noctibus, cum sex posterioribus Psalmis, tantum ad* Nocturnos *dicatur. Omni verò Dominica extra quadragesimam Cantica, Matutini, Prima, Tertia, Sexta, Nonaq; cum* Alleluja *dicantur, Vesperæ autem cum Antiphonis, Responsoria nunquam dicantur cum* Alleluja, *nisi à Pascha, usq; ad Pentecosten.*

QUALITER DIVINA OPERA PER DIEM AGANTUR.

CAPUT XVI.

Epties in die, ait Propheta, laudem dixi tibi, *qui septenarius numerus à nobis sic implebitur, Matutini Primæ, Tertiæ, Sextæ, Nonæ, Vesperæ, Completoriiq; tempore, nostræ servitutis officia persolvamus, quia de his horis dixit Propheta,* septies in die laudem dixi tibi; *Nam de Nocturnis vigiliis, idem ipse Propheta ait,* Media nocte surgebam ad confitendum tibi; *ergo his temporibus referamus laudes creatori nostro, super Judicia Justitiæ suæ, id est Matutinis, Primâ, Tertiâ, Sextâ, Nonâ, Vesperâ Completorio, sed nocte surgamus ad confitendum ei.*

Constitutio.

I.

QUamvis Conversi ad divinum officium recitandum minimè teneantur, tamen cum & ipsi Religiosi sint, nullatenus

tenus à Deo ſepties in die laudando excuſabiles ſunt, ac media ſurgentes nocte, ipſi confiteri. Ideò ex antiqua conſuetudine vice dicti officii, ad infraſcriptas quotidianas preces recitandas tenentur.

2. Quotidie igitur recitabunt octoginta duas orationes dominicas, ac totidem Angelicas ſalutationes, ipſas in hunc modum partientes, ut ſcilicet Matutinis quadraginta, Laudibus decem, Veſperis ſeptem, Primæ, Tertiæ, Sextæ, Nonæ, ac Completorio ipſarum cuilibet horarum quinas tribuant, idque maxima devotione, attentione, & reverentia perſolvant.

3. Debent inſuper ſingulis noctibus pulſante campana ad Eccleſiam accedere, nocturniſque laudibus perſonaliter aſſiſtere, nec indè, donec officium perſolutum fuerit, recedere. In die verò propter eorum crebras occupationes, ſi feria ſit, aut dies non feſtivus, ad Primam, & Completorium tantum, in ſolemnitatibus, & feſtivitatibus præceptivis etiam Veſperis interſint.

QUOT PSALMI PER EASDEM HORAS DICENDI SUNT.

CAPUT XVII.

Jam de Nocturnis, vel Matutinis digessimus ordinem Psalmodiæ. Nunc de sequentibus horis videamus. Primâ hora, dicantur Psalmi tres sigillatim, & non sub una Gloria. *Hymnus ejusdem horæ post versum.* Deus in adjutorium meum intende, Domine ad adjuvandum me festina, *atequam Psalmi incipiantur. Post expletionem verò trium Psalmorum, recitetur lectio una, versus,* Kyrie eleison. *Et Missæ sint.*

Constitutio.

I.

QUia magni interest, sic hæc Prima diei hora suo tempore absolvatur, ut cætera, quæ domi agenda sunt justo ordine succedant. Ideò primus hujus horæ signum, à tertia decima Septembris, us-

usque ad Calendas Novembris, & à decima Februarii, usque ad secundam Aprilis, paulo antè solis ortum pulsandum est. Item ab iisdem Calendis Novembris, usq; ad decimam Februarii, ejus signum in Aurora dabitur. A secunda autem Aprilis, usque ad tertiam decimam Septembris orto jam sole. Primum signum ad spatium duorum *Miserere* protrahatur, ac intervallum totidem, ultimum verò trium.

2. Prima completa, Conversus, qui primæ Missæ inservire debet, dictam Missam Campanæ signo significabit, quam Sacerdos hebdomadarius hebdomadæ præteritæ dicere tenetur. Quæ quidem Missa nunquam prætermittenda est, ut omnes Eremitæ ei possint assistere. Unde ex nostris nemo omnino sit, qui quotidiè non celebret, aut Sacrum non audiat, quodsi quispiam diebus privatis Missam audire non poterit, Prioris venia, omittat.

3. Frequentare autem celebrationes nitantur Sacerdotes, cum nullum sit Deo

charius holocaustum, quàm ipsum dignissimum Eucharistiæ Sacrificium, in quo tamen nec minus prolixi, nec multum celeres sint, sed potiùs inter utrumque extremum, medium tenentes, devotè in tanto ministerio se gerant.

4. Post Primam igitur, usque ad Tertiam curent omnes Sacerdotes celebrare in communi Ecclesia, sed si nec locus, nec tempus datur Tunc cum Prioris licentia in privatis Cellarum Oratoriis faciant. Et qui antè Tertiam non poterit, postea celebret, dummodo non sit tempus orationis, vel Missæ Conventualis sinè expressa licentia.

5. Curet hebdomadarius, ut Tertia finitâ vel Nona, antè Altare præparatus inveniatur. Missam conventualem celebraturus. Qui etiam die Dominico aquâ benedicta, omnes quot sunt in Choro, & Ecclesia, asperget, ut in Missali habetur, ad quam aspersionem omnes in Choro stare debent, nulloque modo genuflectere. In fine autem Missæ, fratres more solito, communicabit, & Sanctissimi Sacramenti

for.

formas in Tabernaculo reservatas mutabit, seu renovabit.

6. Nunquam apud nos Missam cantare fas fuit, sed in simplicitate EREMITICA, devotè, voce suavi, & cum debitis cæremoniis, excepto Sabbato Sancto, & vigilia Pentecostes.

7. Decretum est, illis tantum indumentis, Sacerdotibus, seu ornamentis utendum esse, quæ ad celebrandum sunt omninò necessaria, id est sine pluviali, Tunicella, aliis Pontificalibus ornamentis. Atque in Missis quantumvis solemnibus ultrà unum Ministrum adhiberi nefas erit, qui Minister in majoribus solemnitatibus, in quibus Major, aut Prior celebrat, Clericus erit. In aliis omnibus sufficit Conversus, qui Clericum, ut suprà juvabit in thure ministrando, ac in Sacrario Sacerdoti, dum se induit, ac exuit, inserviet.

8. In solemnitatibus primæ Classis, in quibus superior celebrat, & in Communi Refectorio omnes reficiuntur, ac in tribus Missis Nativitatis Domini, nec non in triduo hebdomadæ Sanctæ, in Missa Conven-

ventuali incensatur Altare, in qua thurificatione modus, & Ordo Missalis Romani servandus est: Evangelium pariter sine aliqua particulari cæremonia in prædictis fæstis dicitur, præter incensum.

9. Quando sit dicendus hymnus *Gloria in excelsis Deo* Rubricæ Missalis Monastici monent.

10. Pax omnibus Dominicis totius anni, omnibusque diebus festivis de præcepto; Clericus enim hebdomadarius pacem osculandam celebranti porriget, mox adsistentibus cunctis, incipiendo à Prælato, vel seniori usque ad ultimum, dicens unicuique *Pax tecum* & altero respondente, *Et cum Spiritu tuo.*

11. Omnibus Dominicis ab illo Sacerdote, qui primam Missam celebrabit, benedicenda est aqua, depositâ prius planeta, & manipulo, sed cum stola, idque in Sacrario: In aliis autem occasionibus, in quibus stola adhibenda est, sicut in Reliquiarum ostensione, & similibus, assumet Sacerdos suum pallium, seu superpellicium, stola superposita. In ministrandis

au-

autem Infirmis Sacramentis Eucharistiæ, vel unctionis extremæ. Rituale Romanum obſervabitur.

12. Quando privatæ Miſſæ in majori Altari Eccleſiæ celebrandæ erunt feſtivis diebus, antequam Sacerdos, ad Altare accedat, ſignum detur unius ſaltem *Ave Maria* cum quinque ictibus in fine; ſed ad primam Miſſam, & Conventualem ſignum alterum dabitur unius *Pater noſter*, & *Ave Maria* cum quinque pariter ictibus in fine, antequam Sacerdos ſacris induatur veſtibus.

13. Cum in Miſſa dicitur Sanctus, & ad elevationem Corporis Chriſti, ſi Miſſa privata fuerit, cum tintinabulo ad hoc parato; ſi Conventualis, cum magna Campana ſignum, fiet ſpatio unius *Ave Maria*, pro qualibet vice. Quo audito omnes ubicunque fuerint genuflectant, & capite aperto Deum in tanto Sacramento humiliter adorent. At quando in præcipuis feſtivitatibus Majorem, aut Priorem celebrare contingit, tunc prædicta ſigna fiant cum magna, & parva ſimul campana,

na, quod pariter ad *Gloria in Excelſis*, obſervandum eſt.

14. Sacerdotes qui non præſto ſunt, quando debent in Sacrario quinque ictibus magnæ Campanæ vocentur, Miniſtri verò tribus. Qui omnes ſolliciti ad hæc eſſe debent, ac ſe invicem prævenire præcipuè ſervientes.

15. Sed quia Miſſarum celebrationi lumina adeſſe debent ad Conventualem in duplicibus, & ſemiduplicibus feſtivitatibus, Dominicis, ac infra octavas iidem Cerei, qui Laudibus inſervierunt, inſervient. In ſimplicibus, ac ferialibus diebus duæ Candelæ duarum unciarum ponderis ardeant, ſicut in omnibus privatis Miſſis, excepta Dominica palmarum, & vigilia Pentecoſtes, in quibus quatuor Cereoli, quatuor unciarum ardebunt.

16. Rurſus ſemper ante Altare majus duo Cerei in magnis Candelabris eſſe conſueverunt, qui in Miſſis Conventualibus ad elevationem Sanctiſſimi Sacramenti accendantur, nec donec Sacerdos communicaverit, extinguendi ſunt. Quod pa-

pariter in minoribus Altaribus fiet, unico tamen cereo.

Sequitur Regula.

TErtia verò, Sexta, Nona, eodem ordine celebretur, id est versus, Hymni earundem horarum terni Psalmi, Lectio, & versus Kyrie eleison, *& Missæ sint. Si major Congregatio fuerit cum Antiphonis, si verò minor in directum psallantur. Vespertina autem Synaxis quatuor Psalmis cum Antiphonis terminetur, post quos Psalmos Lectio recitanda est; inde responsorium, Ambrosianum, versus, Canticum de Evangelio Litaniæ, & oratio Dominica, & fiant Missæ. Completorium autem trium Psalmorum dictione terminetur, qui Psalmi directanei sinè Antiphona dicendi sunt, post quos hymnos ejusdem horæ Lectio una Versus,* Kyrie eleison, *& Benedictio, & Missæ fiant.*

Constitutio.

I.

SIgnum Tertiæ, ab Idibus Septembris usque ad Pascha, mediâ hora post pri-

primam Missam dandum est; & si fortè post primam non celebretur, ad unius horæ spatium signum tendatur. A Pascha autem, usque ad tertiam decimam Septembris, quando non jejunatur, post horam ac dimidiam, post primam missam, pulsabitur; si verò jejunatur, semihora tardius.

2. Primum signum tertiæ erit unius *Miserere*, intervallum duorum, secundum signum item duorum. In die verò Nativitatis Domini, & Sancti ROMUALDI tria dantur signa ejusdem mensuræ.

3. Signum Sextæ, quod unicum est, erit spatii unius *Pater noster*, & unius *Ave Maria*, quæ in quadragesima consecutivè post Tertiam dicitur ac in vigilia Pentecostes, & quoties deficit Missa ordinaria Tertiæ. In duplicibus, Dominicis, semiduplicibus, simplicibus, & Feriis, post dictam ordinariam Tertia, Sexta semper dicitur.

4. Nona per totum annum ea hora nunciabitur (ut ipsa, quando sola dicitur) finita, & cum Missa, ac Vesperæ subsequun-

quuntur, ipsis absolutis adsit meridies, sed in Jejunio Regulari per mediam horam anticipari poterit. Excipiuntur hinc etiam omnes Dominicæ à Kalendis Novembris usque ad Pascha, necnon dies, in quibus tempore æstivo fit dormitiò antè Nonam. In quibus Nona, in ipso meridie signatur. Primum ergo signum, quando dormitur ante Nonam, erit duorum *Miserere*, quando verò non dormitur, unius tantum, sed intervallum, & secundum signum, erit duorum *Miserere*.

5. Vesperæ ab Idibus Septembris usq; ad Pascha horâ vigesima prima signandæ sunt, exceptis Dominicis quadragesimæ Magnæ, in quibus, & toto tempore à Pascha usque ad festum S. Crucis Septembris, horâ vigesima significandæ sunt. Primum, & secundum erunt duorum *Miserere*, tantumdem intervallum erit, at in diebus Jejunii quadragesimæ unicum signum unius *Miserere* sufficit. In festis autem duplicibus ipsa signa longiora esse debent, & in festivitatibus Nativitatis Domini

mini ac S. Romualdi tria fiant ſigna ejuſdem menſuræ.

6. Completorii tandem ſignum datur circà vigeſimam tertiam horam, ſed adſtat Sacriſta, dum id agit, maximè in æſtate, ut poſt Completorium uſque *Avè Maria* ſignum, ſolitæ orationis tempus ſuperſit. In Hyeme autem Completorio finito, ſtatim *Ave Maria* pulſetur, id eſt à Kalendis Novembris uſque ad decimam Februarii. Eadem conſideratione uti oportet, cum officium Defunctorum dicendum eſt, ut eo finito, dicatur *Ave Maria*. Signum Completorii ad tres, aut quatuor ad ſummum miſerere protrahatur. Quando autem Eremitæ omnes in Eccleſia eſſe noſcuntur, breviari poteſt divini officii ſignum, verum vel uno abſente ad juſtam menſuram protrahatur.

5. Signum Campanulæ poſt lectionem Completorii non omittatur, quod unius *Pater noſter*, & *Ave Maria* erit. Venerabile tandem ſignum Salutationis Angelicæ dicto Completorio poſt Solis occaſum pulſabitur. In nocte verò

in

in fine Laudum Regularis officii. At in meridie post Nonam, aut Vesperas pro temporis qualitate.

8. Signa tribus vicibus dabuntur, uniuscujusque signi spatium erit unius *Ave Mariæ* cum suis debitis intervallis. Quo audito genuflectant omnes, & aperto capite dicant *Ave Maria.* Sed toto tempore Paschali, & diebus Dominicis à primis Vesperis non genuflectitur.

QUO ORDINE PSALMI DICENDI SINT.

CAPUT XVIII.

IN *primis semper diurnis horis dicatur versus.* Deus in adjutorium meum intende, Domine ad adjuvandum me festina. *Et* Gloria. *Indè hymnus uniuscujusq; horæ; deindè Primâ hora Dominica dicenda quatuor Capitula, Psalmi, centesimi octavi; Reliquis verò horis, id est Tertia, Sexta, & Nona, terna Capitula supradicti Psalmi centesimi decimi octavi dicantur. Ad Primam autem secundæ feriæ, dicantur tres Psalmi, id*

est primus, secundus & sextus & ità per singulos dies ad Primam usq; ad Dominicam, dicantur per ordinem terni Psalmi usq; ad decimum nonum Psalmum, ita sanè, ut nonus Psalmus, & decimus septimus partiantur in binas glorias, & sic fiat, ut ad vigilias Dominicæ, semper à vigesimo incipiatur. Ad Tertiam verò, Sextam, & Nonam secundæ feriæ novem Capitula, quæ residua sunt de centesimo decimo octavo, ipsa terna Copitula per easdem horas dicantur. Expenso ergo Psalmo centesimo decimo octavo, duobus diebus, id est Dominico, & Secunda feria, Tertiâ feria tam ad Tertiam Sextam, & Nonam, psallantur terni Psalmi, à centesimo decimo nono, usq; ad centesimum vigesimum septimum, id est Psalmi novem. Qui Psalmi semper usq; ad Dominicam per easdem horas itidem repetantur. Hymnorum nihilominus, Lectionum, vel Versuum dispositione uniformi cunctis diebus servatâ. Et ità scilicet, ut semper à Dominica centesimo decimo octavo incipiatur. Vesperæ autem quotidiè quatuor Psalmorum modulatione canantur. Qui psalmi incipiantur à centesimo nono, usq; ad centesimum quadra-

dragesimum septimum, exceptis his, qui diversis horis ex eis sequestrantur, id est à centesimo decimo, usq; ad centesimum vigesimum septimum, & centesimo trigesimo tertio, & centesimo quadragesimo secundo. Reliqui omnes in Vespera dicendi sunt, qui in numero supradicto fortiores inveniuntur, id est centesimus trigesimus octavus & centesimus quadragesimus sextus, quia parvus est, cum centesimo decimo quinto conjungatur. Digesto ergo ordine Psalmorum Vespertinorum, reliqua id est lectiones, responsoria, Hymni, Versus, vel Cantica (sicut supra taxavimus) impleantur. Ad Completorium verò quotidie iidem Psalmi repetantur, id est quartus, nonagesimus, & centesimus trigesimus tertius. Disposito ordine Psalmodiæ divinæ, reliqui omnes Psalmi, qui super sunt, æqualiter dividantur in septem noctium vigilias, partiendo scilicet, qui inter eos prolixiores sunt psalmi, & duodecim per unamquamq; constituantur noctem. Hoc præcipuè commonentes ut si cui fortè, hæc distributio Psalmorum displicuerit, ordinet, si melius aliter judicaverit, dummodo omnibus mo-

modis id attendatur, ut omni hebdomada Pſalterium ex integro numero centum quinquaginta Pſalmorum pſallatur, & Dominico die ſemper à capite repetatur ad vigilias. Quia nimis iners devotionis ſuæ ſervitium oſtendunt Monachi, qui minus Pſalterio cum Canticis conſuetudinariis per ſeptimanæ circulum pſallunt: cum legamus Sanctos Patres noſtros uno die, hoc ſtrenuè impleviſſe, quod nos tepidè utinam ſeptimanâ integrâ perſolvamus.

Conſtitutio.

I.

AD integram perfectamque regulæ ſatisfactionem, cum non ſemper fiat officium de feria; quilibet tùm Sacerdos, tùm Clericus qualibet hebdomada totum David Pſalterium ſive ore, ſive memoriter privatim recitabit.

DE

DE DISCIPLINA PSALLENDI.

CAPUT XIX.

Biq; credimus divinam esse præsentiam, & oculos Domini in omni loco speculari bonos & malos. Maximè tamen hoc sine aliqua dubitatione credimus, cum ad opus divinum assistimus; Ideò semper memores simus, quod ait Propheta, Servite Domino in timore, *& iterum*, Psallite sapienter, & in conspectu Angelorum psallam tibi. *Ergo consideremus qualiter oporteat nos in conspectu Divinitatis, & Angelorum esse, & sic stemus ad psallendum, ut mens nostra concordet voci nostræ.*

Constitutio.

I.

IN omnibus nostræ Congregationis locis, omnes Sacerdotes, ac Clerici tam Professi, quàm Novitii, auditô officii signo, quotidiè ad singulas horas, tam diurnas, quàm nocturnas, ad Ecclesiam pro-

perent, ibique ante SS. SACRAMENTUM devotè,& reverenter officium persolvant. Quod ita strictè observandum est, ut si fortè pauci, Imò si duo, vel unus tantum in EREMO præsens fuerit,illi duo, vel unus id per se in Ecclesia implere teneantur, sinè cantu tamen, secundum antiquum Stylum, morem, ac consuetudinem Religionis,distinctis verbis, voce clara concordi, ac sonora, simul incipientes ac pariter desinentes cum debitis pausis, seu punctis, monastico more; Ideò omnes ad quos spectat Psalmos incipere, Responsoria, Versus, & alia intonare, diligenter advertant, ut cum voce mediocri, alta, ac sonora id faciant. Qui autem lectiones legunt, semper in eodem tono Chori incipiant, ac finiant,ut alii commodiùs eundem tonum sequantur, & præcipuè cum duo simul Invitatorium, aut Responsorium concinunt.

2. Et ne decor divini cultus perturbetur, omnes perseverantes usque in finem officii, maneant in Choro, nisi necessitas naturæ indè exire cogat. Neque

Prælatus pro aliquo quamvis magno negotio, dum divinis laudibus cum aliis vacat, interpelletur, neque ipse interpellatus foras egrediatur.

3. Officium parvum Beatissimæ Virginis MARIÆ quotidiè recitabitur, at quando in Choro non dicitur, Magister Novitiorum cum suis Novitiis in Capitulo, vel Sacrario honestâ mora persolvat. Cæteri verò privatim, ubi voluerint recitabunt.

4. In Choro semper recitabitur; exceptis duplicibus, Dominicis, triduo ante hebdomadæ Sanctæ infrà octavas B. Virginis, Vigiliæ Nativitatis, & Epiphaniæ Pentecostes, & Assumptionis, & in semiduplicibus, solùm excipies Matutinum, quod item observandum in loco Capituli Generalis, quando suo debito, & ordinario tempore, celebratur, durante ipso Capitulo propter noctium brevitatem

5. Defunctorum Officium in Choro semel in hebdomada recitandum, exceptâ hebdomada Sancta, Paschatis, Pentecostes, & infrà octavam Epiphaniæ, ap-

plicata tamen ſemper Miſſa, etiam ſi omittatur Officium, quo officio Rubricæ Breviarii præcipientis talem officii recitationem prima quoque die menſis non impedita, fit ſatis. Declarantes propter Anniverſaria, quæ fiunt, per annum, tolli obligationem talis Defunctorum officii prima menſis non impedita, & cujuslibet hebdomadæ in quadrageſimis.

6. Et quia modeſtia, & reverentia interior, non parum interiorem devotionem juvat, ideò quilibet pro virili cæremonias, maximè quæ in Choro fiunt, cantari ſolent, ſervare ſtudeat. Illicitum quippè imo turpe reputatur, ſi ſtantes in Choro ad aliquam ſedilium partem dorſum, latuſuè reclinent, aut cubitis innitantur, niſi Senectus, vel infirmitas defectum excuſet, quod tamen omni modeſtiâ gravitateque fiat, nè ſcandalo, aut admirationi Novitiis, ac Junioribus ſint. Tandem quando omnes genuflexi manent, Chorus, Chorum alterum reſpiciat.

7. Verùm ſuperior, cum poſt Cantica *Magnificat*, & *Benedictus* altâ voce totum

tum recitat *Pater noſter*, ſtabit versâ facie ad Altare. Stabit item, quando dat benedictiones, ſtat etiam Hebdomadarius, quando recitat orationes.

8. Capitis profundæ inclinationes, ſemper fiunt, ad *Gloria Patri*, in Hymnorum ultimis Verſibus ad Sanctus, Sanctus, &c. *Fiat miſericordia tua Domine, &c. Te Deum laudamus.* Ad *Te decet laus, &c.* poſt lectum Evangelium in Matutino: ad Primam in ſecundo Hymni Verſu. *Deum precemur ſupplices, &c.* Ad Tertiam cum dicitur. *Nunc Sancte nobis, &c* & *Veniat ſuper nos miſericordia, &c.* Ad Veſperas, quando dicitur. *Sit nomen Domini benedictum.* Quando dicitur, *ò Glorioſa Domina, & Maria Mater gratiæ, &c.* ac tandem quoties nominatur JESUS, & MARIA inclinetur caput.

9. Cum in hymno *Pange lingua, &c.* dicitur *Tantum ergo Sacramentum.* Et quando ad, *Te Deum laudamus, &c.* dicitur, *Te ergo quæſumus, &c.* Et in feſtivitatibus Beatæ Virginis primæ aut ſecundæ Claſſis, quando intonatur *Ave*

Ma-

Maris stella, &c. ac in Pentecoste ad *Veni Creator Spiritus, &c.* genuflectendum ad primos quatuor Versus utriusque hymni, sicut in hymno Crucis in Versibus, *O Crux ave spes unica, &c.* ad primos duos Versus tantùm, quod pariter toto passionis tempore observandum erit, & semper in Psalmo *Venite exultemus*, ad verba, *Venite adoremus, & procidamus ante Deum, &c.*

10. Ad omnes Lectiones, & Responsoria, exceptis officii parvi B. MARIÆ, & in initio Evangelii, quod antè Lectiones homiliæ recitatur, sedebunt.

11. Dum Psalmi canuntur, ac Cantica veteris Testamenti, & Lectiones in officio regulari leguntur, ac mortuorum, operto capite manebunt, exceptis Lectoribus, qui nudum, aut seminudum pro temporis qualitate habebunt, & sic in hyeme in Choro inter utrumque signum omnes operto, in æstate aperto capite erunt.

12. In omnibus aliis, quæ ad cultum divinum pertinent, aut suis Cæremoniis, & observantiis, tam in Ecclesia, & Choro, quàm

quàm extra ab Idibus Septembris usq; ad Pascha Resurrectionis, dimidiũ capitis detegitur, & à Paschate usque ad Idus prædictas, totum opertum tenetur. Excipe tamẽ toto anni tempore principium divini officii, quousque Psalmi cantari incipiant, quando legitur Evangelium, aut elevatur SS. SACRAMENTUM, quousque Sacerdos (aut alii si qui sint) communicaverit, quando datur signum salutationis Angelicæ, quando dicitur *Salve Regina*, aut alia similis Antiphona, in quibus totum caput aperiendum.

13. Ad hanc autem observantiam non adstringuntur infirmi, nisi in quantum ipsis videbitur, & placuerit, dummodo omnia faciant sciente, & consentiente superiore, qui poterit, & post Pascha & ante Idus Septembris, si fortè nimirum frigescet, dispensare, ut quisque saltem dimidium caput operire valeat, sicut in hyeme.

14. In Cæremoniis cum decore faciendis, multum juvat una omnium conformitas, ut scilicet omnes simul, & semel

æqua-

æqualiter caput aperiant & operiant. Sic item in erigendo ſe, & inclinando, incipiendo aliquid, & finiendo, genuflectendo, & aſſurgendo, & tandem in omnibus, idem tempus, eundem domum, formam deniqúe ac menſuram eandem obſervent.

15. Finito verò officio nemò exurgat, niſi ſuperior erectus incipiat abire, aut ſignum dederit diſcedendi, ipſo in Choro remanente. Studeant inſuper, non ſolùm in Cæremoniis conformes per omnia eſſe, ſed etiam in veſtitu, inceſſu, & cæteris omnibus.

16. Intrent in Eccleſiam cum modeſtia, habitu compoſito, ſolitisque veſtibus, & ſignanter cum pallio, ſinè quo nullus (etiam ſi hoſpes fuerit) chorum aut Refectorium intrare præſumat: Et ſi quis hoſpes ſæcularis, aut Regularis illuc ingreſſus fuerit, per Sacriſtam blandè prius admonitus extrahatur, niſi à Priore, vel de ejus licentia introductus fuerit.

17. Proceſſiones, quæ licet apud nos non ſint in uſu ſicut in ſæcularium Eccle-

ſiis,

ſiis, fieri tamen debent, quando præcipiuntur à ſummo Pontifice ad conſequendas Indulgentias, quæque à Miſſali præſcribuntur, in quibus Ritualis Romani ordo omninò ſervandus eſt.

18. In Proceſſionibus Feriarum Quintæ, & Sextæ majoris Hebdomadæ, ſinguli EREMITÆ, ſingulas candelas duarum unciarum accenſas geſtabunt, quod ad honorem SS. SACRAMENTI inconcuſſe obſervabitur, quod item faciendum, cum ad tumulum deferuntur Defuncti. Duarum pariter unciarum erunt Candelæ, quæ in triangulo dicta Sacra hebdomada ad Matutinum accenduntur; illæ verò quæ in Altari ad Crucis adorationem accenduntur, trium unciarum erunt: ejusdem item ponderis debent eſſe tres illæ, quæ novo igne primæ in arundine accenduntur Sabbato ſancto, & tales erunt illæ, quæ in die Purificationis EREMITIS diſtribuuntur; privatis in cellulis conſervandis.

19. Cereus autem Paſchalis ſex librarum circiter erit, qui à die Sabbati Sancti, usque ad Aſcenſionem Domini, completo Evan-

Evangelio dicti Feſti in Miſſis conventualibus, Veſperis, ac Laudibus perpetuò ardebit.

20. Cera, quæ in noſtris Eccleſiis conſumitur, debet eſſe alba, exceptis illis cereis, quæ in triduo Majoris hebdomadæ in officiis, & Miſſa feriæ ſextæ inſumuntur, & in Anniverſario omnium Defunctorum, quæ erunt ceræ communis.

21. Ad Crucem feriâ ſextâ in Paraſceve adorandam, Celebrans depoſitis ſolum crepidis alii verò Eremitæ pedibus nudis, ſingullatim peragant, ſecundum eorum gradum, quod pariter ad mandatum in die Cænæ Domini obſervabunt. Prophetiæ Sabbati Sancti, ac Vigiliæ Pentecoſtes, inter Clericos, & Sacerdotes diſtribuuntur, ſecundum ſuperioris ordinem, ſemper verò à Junioribus, ac ultimis ſumatur initium.

DE

DE REVERENTIA ORATIONIS.

CAPUT XX.

SI cum hominibus potentibus volumus aliqua suggerere, non præsumimus, nisi cum humilitate, & reverentia, quanto magis Domino Deo universorum cum omni humilitate, & puritatis devotione supplicandum est, & non in multiloquio, sed in puritate cordis, & compunctione lachrymarum nos exaudiri sciamus? & ideò brevis debet esse, & pura oratio, nisi fortè ex affectu inspirationis divinæ gratiæ protendatur. In Conventu tamen omninò breviter, & facto signo à Priore, omnes pariter surgant.

Constitutio.

I.

QUamvis EREMITICA vita continua debeat esse oratio, illa tamen communis quam hic Sancta præcipit Regula brevis erit, unius scilicet horæ spatii bipar-

titi bifariam, mediæ ſcilicet horæ de mane, & mediæ pariter de ſero poſt Completorium. Oratio tempore æſtivo, à Paſcha videlicet Reſurrectionis, usque ad tertiam decimam Septembris, propter noctium brevitatem, poſt Nonam erit, niſi jejunetur, ſi verò Jejunatur, poſt Sextæ. Hyemis verò tempore poſt Matutinas Laudes fiet.

2. Signum verò tam primum, quàm ſecundum Orationis, erit Campanulæ, ad ſpatium unius *Ave Maria*, cum quinque ictibus in fine, quod ſemper omnique tempore obſervabitur, etiam ſi oratione completa pulſetur ſignum *Ave Maria*, quæ oratio in communi fiat, id eſt ſtatim completo Matutino in hyeme, ac ſtatim finitâ Nonâ, aut Sextâ in æſtate, ac illico finito Completorio toto anni curſu, cum non debeant Eremitæ à Choro, Eccleſia, aut Cappellis diſcedere, niſi oratione completa, exceptâ urgente aliqua neceſſitate, ac veniâ à ſuperiore acceptâ, & Converſi qui non adſunt, accedant ad Eccleſiam anticipatè, ità ut ad ſignum orationis ſint ibi præſentes: Officium Beatiſſimæ Virginis

ginis immediatè post, à Novitiis recitabitur.

3. Solliciti sint nostri EREMITÆ lucrari Indulgentiam vulgo dictam. *Exaudiat*, specialiter nostræ Congregationi ab URBANO VIII, concessam. Illas PAULI V. & alias si quæ sint. Meminerint etiam omnes præter hanc præscriptam orandi, tempora, formamque, per breves aspirationes ardenti desiderio frequenter jaculatas, orationi incumbere, sic enim adimplebitur, quod scriptum est; oportet semper orare & non deficere, & illud *Orate sinè intermissione.* Hic siquidem vitæ EREMITICÆ finis est.

DE DECANIS MONASTERII.

CAPUT XXI.

I major fuerit Congregatio, eligantur de ipsis fratres boni Testimonii, & Sanctæ Conversationis, & Constituantur Decani, qui sollicitudinem gerant super Decanias suas in omnibus secundum mandata Dei, & præcepta

Abbatis sui. Qui Decani tales eligantur, in quibus securus Abbas partiatur onera sua, & non eligantur per ordinem, sed secundum vitæ meritum, & sapientiæ doctrinam. Quod si quis ex eis aliqua fortè inflatus superbia repertus fuerit reprehensibilis, correctus semel, & iterum, & tertiò, si emendare noluerit, dejiciatur, & alter in loco ejus, qui dignus sit, subrogetur, & de Præposito eadem constituimus.

Constitutio.

I.

QUamvis apud nos Decani non eligantur, magna tamen sollicitudo, curaque particularis, ergà noviter Professos adhibenda est; Ideoque statuitur, ut Novitii post emissam professionem, etiam per annum sub cura, & disciplina Patris Magistri maneant, quo anno post Professionem durante, etiam si Sacerdotes sint, vocem in Capitulo minimè habeant, culpamque cum aliis Novitiis dicent, post dictum temps, loci Prior curabit, ut bis in hebdomada in suam cellam evocati, suo-

ſuorum Spiritualium exercitiorum exactam rationem reddant, etſi Clerici fuerint, in materia etiam SACRAMENTORUM eos erudiat, quod ſi Prior fuerit impeditus, alium ad hoc idoneum Sacerdotem ſubrogabit, alias pœnæ Patrum viſitatorum arbitrio ſubjaceat.

QUOMODO DORMIANT MONACHI.

CAPUT XXII.

Inguli per ſingulos lectos dormiant. Lectiſternia pro modo converſationis, ſecundum diſpenſationem Abbatis ſui accipiant, ſi fieri poteſt omnes in uno loco dormiant: ſi autem multitudo non ſinit, deni, aut viceni cum ſenioribus ſuis, qui ſuper eos ſolliciti ſint, pauſent. Candela jugiter in eadem Cella ardeat usq; mane. Veſtiti dormiant, & cincti cingulis, aut funibus, & cultellos ad latus non habeant, dum dormiunt, nè fortè per ſomnium vulnerentur dormientes. Et parati ſint Monachi ſemper, ut facto ſigno, absq; mora ſurgentes feſtinent invicem ſe prævenire ad

opus Dei, cum omni tamen gravitate, & modestia. Adolescentiores fratres juxtà se non habeant lectos, sed permixti sint cum Senioribus: surgentes verò ad opus Dei, invicem se moderatè cohortentur propter somnolentorum excusationes.

Constitutio.

I.

DOrmiant nostri EREMITÆ soli semper in suis Cellulis, nisi extra EREMUM, vel in itinere cum Socio dormire necessitas cogat. Induti, ac vestiti, præcinctique eisdem vestibus (pallio, ac tibialibus ad eorum arbitrium exceptis) quibus per diem amicti incedunt, quas neque itineris, neque æstus causâ exuere licet, neque unquam fas sit sola tunica, neque solo tunicello uti; si quis secus fecerit, ter in pane, & aqua jejunet. Omni modestâ compositione, at non supini quiescant. Sint autem solliciti antè primam noctis horam cubitum ire, ultra quam sinè superioris licentia immorari

non

non licet , & transgressor , culpam in Capitulo dicat.

2. Lectuli ex ligneis tabulis simplici schemate compositi sint , & uniformes, quibus pro culcitra, stramenta palearum apparentur , & si alicui magis placuerit storea concedatur, plumea verò culcitra , aut laneo anacliterio , ac linteaminibus penitus, & in perpetuum denegatis.

3. Opertoria omnibus uniformia dentur , nempè stragula Dalmatina , vulgò clavinæ, villosa, & aspera, numquam meliora, ac lanea permittantur , cui verò unum opertorium non sufficit, addatur secundum , & non ultra.

4. Pro cervicali , sacculus paleis similiter plenus singulis lectis adaptetur, plumeum namque aut laneum EREMITAM habere strictè prohibetur.

5. Verùm quæ de austeritate lectisternii dicta sunt ad infirmos, & debiles, senioque confectos non extenduntur , cum quibus superior arbitrio suo charitativè poterit dispensare.

6. In hospitio forensium, ac Peregrinorum ejusdem formæ, & ornatus, lectuli parentur.

DE EXCOMMUNICATIONE CULPARUM.

CAPUT XXIII.

SI quis frater contumax, aut inobediens, aut superbus, aut murmurans, vel in aliquo contrarius existens Sanctæ Regulæ, & præceptis Seniorum suorum contemptor repertus fuerit. Hic secundum Domini nostri præceptum admoneatur semel, & secundò à senioribus suis; si non emandaverit, objurgetur publicè coram omnibus, si verò neq; sic correxerit, si intelligit qualis pœna sit, excommunicationi subjaceat: si autem improbus est, vindictæ Corporali subdatur.

Constitutio.

I.

HOc, & aliis sequentibus Capitulis, de excommunicatione agit Sanctus Pater, pænaque culpis infligenda; At quia in-

inter nos non viget excommunicatio regularis, & Ecclesiastica, majorem requirit tractationem; ideò hic solùm de pænis culpis dandis tractabitur.

2. Multâ prudentiâ, sagacique Judicio Superiores, justâ quasi trutina librent, non solùm culparum qualitates, earumq; circumstantias, verùm etiam, & conditiones, ingenium, naturamque errantium considerent, aut salubri convenientique remedio utantur; sæpè enim pharmacus, quod uni prodest infirmo, alteri nocet, ideoque aliter Juvenis, senex alitèr, uno modo, qui ex malitia, alio, qui ex fragilitate deliquit, corrigendus erit. His ac aliis similibus considerationibus ad culparum correctionem deveniat superior, ut humilibus parcat, superbosque deprimat.

QUALIS DEBEAT ESSE EXCOMMUNICATIONIS MODUS.

CAPUT XXIV.

SEcundum modum culpæ excommunicationis vel disciplinæ debet extendi mensura. Qui culparum modus in Abbatis pendeat judicio. Si quis tamen Frater in Levioribus culpis invenitur, tantum à Mensæ participatione privetur. Privatus autem à Mensæ Consortio, ista erit ratio, ut in Oratorio Psalmum, aut Antiphonam non imponat, neque lectionem recitet, usque ad satisfactionem, Refectionem autem cibi post fratrum refectionem solus accipiat, mensura, vel hora, qua præviderit Abbas ei competere, ut si verbi gratia *fratres reficiant sexta horâ, ille frater nona, si fratres nona, ille vespertina, usque dum satisfactione congruâ veniam consequatur.*

Con-

Conſtitutio.

I.

SCiebat utique Sanctus Pater ſcriptum eſſe, pro menſura peccati erit, & plagarum modus: Ideò ne à recto Juſtitiæ tramite declinemus, culparum qualitates oportet noſſcere, aliæ enim leves, aliæ graves, graviores, aliæ graviſſimæ.

2. Declaratur itaque leves culpas eſſe intelligendas, errores, ſeu transgreſſiones illas Regulæ, & Conſtitutionum, quæ parvi momenti eſſe noſcuntur, veluti ſunt defectus, qui circa cæremonias admittuntur, puta non genuflectere, non operire, vel operire caput debito tempore, vel hora, tardè ad Chorum, ſeu Eccleſiam venire, ſilentium paucis verbis violare, vas aliquod, vel aliud incautè frangere, & hujusmodi innumera. Animadvertendum tamen eſt, has culpas de ſui natura leves, malitiâ, ſeu depravatâ intentione, & ex conſuetudine, graves fieri poſſe. Æquum igitur erit leviores culpas mitioribus pænis deleri, quæ licet arbitrariæ ſint,

ſint, poterit tamen delinquens verborum ſecretâ admonitione primò, deindè ſi opus eſt, publicâ repræhenſione corripi: mox aliquâ levi pænitentia, puta Pſalmum dicere quinquageſimum, aut Coronam Domini, abſtinere à fructibus, vino, vel pitantia, ac proſtrationem coram omnibus facere, terram oſculari, & ſimile.

3. Graves autem culpæ ſunt, ſi frater cum fratre intrà, vel extra EREMUM lites, contentionesvè habuerit, ſi quis alicui fratri opprobrium dixerit, ſi quis mendacium de Induſtria dixiſſe depræhenſus fuerit, ſi quis ſilentium violare in conſuetudinem duxerit, ſi quis ſilentium in Eccleſia, Sacrario, aut Capitulo ſine neceſſitate procaciter fregerit. Si quis jejunia regularia ſine cauſa, & licentia non ſervaverit, & ſimilibus; Pæna autem gravi culpæ debita, erit, ut delinquens culpam ſuam dicat in Capitulo, & jejunet in pane, & aqua ſemel, vel pluries ad arbitrium Prioris, fratrum pedes deoſculetur, dicat ſemel, vel pluries ſeptem Pſalmos pæniten-

tia-

tiales, & cætera hujusmodi. Declarantes, quod ubi in Constitutionibus dicitur, quempiam graviter esse puniendum, aut corrigendum sinè addito, intelligendum de similibus pænis hic supradictis.

DE GRAVIORIBUS CULPIS.

CAPUT XXV.

SI autem frater, qui gravioris culpæ noxa tenetur, suspendatur à mensa simul, & ab oratorio: nullus ei fratrum in ullo jungatur consortio, neq; in colloquio; solus sit ad opus sibi injunctum persistens in pænitentiæ luctu, sciens illam terribilem Apostoli sententiam, dicentis. Tradi tum hujusmodi hominem Sathanæ in interitum carnis, ut Spiritus salvus sit in die Domini. *Cibi autem refectionem solus percipiat, mensura, vel hora, quæ præviderit ei Abbas competere, nec à quoquam benedicatur transeunte, nec cibus, qui ei datur.*

Con-

Conſtitutio.

I.

HIc de culpis gravioribus agitur, quæ ſunt, quando EREMITA deliberato animo id agere non dubitat, quod à ſuperiore, vel publicè, vel ſibi privatim vetitum, vel è contra noluerit agere, quod impoſitum eſt.

2. Graviores etiam culpæ ſunt, contumacia videlicet, rebellio, injuriæ illatio, percuſſio, blaſphemia, contemptio Regulæ & Conſtitutionum, ſed multò magis mandatorum DEI, & Eccleſiæ, quæ quidem absque peccato mortali operari non poſſunt, & hæc pauca pro exemplo poſita ſufficiant.

3. Attamen nè hic ſuperiores temerè, nimis citò murmuratoribus credentes, extrà ordinem aliquando procedant, quoties iſta corrigenda ſunt, ſuperior, ad quem pertinet, præmiſſa diligenti inquiſitione, niſi reus crimen confiteatur, & duorum ſaltem teſtium aſſertione ad caſtigationem juſtis conſiderationibus perſonæ, &

& delicti, adhibitis, cum timore, & charitate procedat, quæ quidem in scriptis redigenda sunt, ut Capitulo Generali, aut Dietæ constet, superiores contrà delinquentes Juridice processisse.

4. Pœnæ quidem pro his gravioribus delictis infligendæ, & si ad arbitrium superiorum relinquuntur, aliquæ hic ad exemplum enarrentur, ut pane, & aqua in Communi Refectorio in terra refici, toties quoties Prælato videbitur expedire, disciplinam circularem publicè in Capitulo culparum suscipere, vel à se ipso semel, vel pluries facere, aut ante ostium Ecclesiæ, seu Chori jacere, super quem omnes transire, ac etiam discretè calcare debeant, consortio fratrum eum penitus privare, in propra Cella sequestrare, delinquentem degradare, id est infra omnes sui Ordinis ponere, eum voce activa, & passiva privare, & si fuerit Prælatus, eum deponere: carceri mancipare, ibique jejuniis, abstinentiis, flagris, manicis, ac compedibus ferreis affligere, ac gravare, & similibus pænis mulctare. Declarando

do Corporis pænam infamiam non afferre, nec privationem, aut ab officio inhabilitatem, nisi delictum, propter quod datur carcer, de sui natura, inhabilitatem, aut infamiam afferat.

5. Et si quispiam contra Castitatem, quod Deus avertat, deliquerit, carceretur, ibique abstinentiis, disciplinis mulctetur; Etsi peccatum etiam sæcularibus innotuerit iisdem, aliisque ad Patrum Majoris, & Visitatorum arbitrium, pænis puniatur. Quod si delinquens fuerit Prælatus, deponatur, & aliis pænis ad Patrum superiorum, ut supra, arbitrium mulctetur.

6. Sed nè Justitiæ prætextu scandala oriantur: præcipitur, ut semper levibus culpis, secretæ dentur pænitentiæ.

DE HIS QUI SINE JUSSIONE ABBATIS JUNGUNTUR EXCOMMUNICATIS.

CAPUT XXVI.

I quis præsumpserit sinè jussione Abbatis, fratri excommunicato, quolibet modo se jungere aut loqui cum eo, vel mandatum ei dirigere, similem sortiatur excommunicationis vindictam.

Constitutio.

JUxta Sacræ Regulæ præscriptum nemo cum Carceratis loquatur, nevè eis auxilium, favorem, aut aliquod adjutorium præbeat, declarantes eos, qui captos ad fugam hortati fuerint, vel consilium, sive auxilium quocunque modo dederint, quin etiam si eos velle fugere sciverint, & non superioribus revelaverint, eadem Carceris pæna plectantur. Reliqui verò (excepto Carceris Ministro) qui allocuti eos fuerint, graviter puniantur. Quod & de sequestratis in Cella, & silentio constrictis, intelligatur.

QUALITER DEBEAT ESSE ABBAS SOLLICITUS CIRCA EXCOMMUNICATOS.

CAPUT XXVII.

Mni ſollicitudine curam gerat Abbas circà delinquentes Fratres, quia non eſt opus ſanis Medico, ſed malè habentibus, & ideo uti debet omni modo, ut Sapiens Medicus immittere quaſi occultos Conſolatores ſenipetas, id eſt Seniores ſapientes Fratres, qui quaſi ſecretè conſolentur Fratrem fluctuantem, & provocent eum ad humilitatis ſatisfactionem & conſolentur eum, ne abundantiori triſtitiâ abſorbeatur, ſed (ſicut ait Apoſtolus) confirmetur in eo charitas, & oretur pro eo ab omnibus. Magnoperè enim debet ſollicitudinem gerere Abbas, & omni ſagacitate, & Induſtriâ curare, ne aliquam de ovibus ſibi creditis perdat. Noverit ſe infirmarum curam animarum, non ſuper ſanas tyrannidem exercere; & metuat Prophetæ comminationem, per quem dicit Deus. Quod Craſſum videbatis, aſſumeba-

batis, & quod debile erat projiciebatis, *& Pastoris boni pium imitetur exemplum, qui relictis nonaginta novem ovibus in Montibus, abiit unam ovem, quæ perierat quærere. Cujus infirmitati in tantum compassus est, ut eam sacris humeris suis dignaretur imponere, & sic reportare ad gregem.*

Constitutio.

SEquantur Sanctæ Regulæ doctrinam omnes, qui aliis præsunt. Discant inquam errantem ovem quærere, inventam humeris suis imponere, ac tandem ad gregem reducere. O quàm peruersè agunt Pastores illi, qui etiam contagiosos hircos blanditiis demulgent, mansuetas autem oves, atque fætosas ubique percutiunt, & irritant; sed væ illis, ac animabus illorum, qui strictam rationem de animabus illorum reddent, qui culpâ, & negligentia eorum perierunt.

DE HIS QUI SÆPIUS CORRECTI NON EMEMDAVERINT.

CAPUT XXVIII.

SI quis Frater frequenter correptus pro qualibet culpa, si etiam excommunicatus non emendaverit, acrior ei accedat correptio, id est verberum vindicta in eum procedat, quod si nec ità correxerit, aut fortè (quod absit) in superbiam elatus, etiam defendere voluerit opera sua, tunc Abbas faciat, quod sapiens Medicus, si exhibuit fomenta, si unguenta adhortationum, si medicamina scripturarum divinarum, si ad ultimum ultionem excommunicationis, vel plagas virgarum, & si viderit nihil suam prævalere industriam, adhibeat etiam (quod majus est) suæ, & omnium Fratrum pro eo orationem, ut Dominus, qui omnia potest, operetur salutem circà infirmum Fratrem. Quod si nec isto modo sanatus fuerit, tunc jam utatur Abbas ferro abscissionis (ut ait Apostolus) Auferte malum ex nobis, & iterum.

rum. Infidelis si discedit, discedat, ne una ovis morbida totam gregem contaminet.

Constitutio.

I.

HIc jam de atrocissimis criminibus agitur, quorum prima incorrigibilitas est, circa quam URBANI VIII. decreta *de Apostatis, & ejectis* omnino observentur. Gravissimæ item culpæ sunt, aliquem ad mortem vulnerare, suum Prælatum percutere, pluries à Religione discedere & eo magis si cum scandalo, ac Religionis infamiâ fecerit, ex quibus alia similia delicta facilè dignoscentur.

2. Si quis igitur de supradictis, aut similibus criminibus, vel culpis, vel earum aliquâ convictus fuerit, pænis, & afflictionibus carceris, flagrorum, seu Ergastuli. Et si delicti gravitas (quod DEUS avertat) postulat, perpetuo poterit carceri mancipari, & hæc ultima Judicia expoliandi, ejiciendi, aut ad ergastula, aut perpetuo carceri condemnandi, solum Capi-

pitulo Generali, aut Dietæ reſervantur, aut infrà annum Patri majori, & omnibus viſitatoribus; in quibus Judiciis Peritorum conſilio utantur, in ferenda ſententia, in expoliatione, & electione, obſervetur decretum URBANI VIII. *de Apoſtatis & ejectis.*

3 Debent noſtri Superiores locales, contra hujusmodi delinquentes procedere, culpabilesque repertos carcerare, eorum tamen cauſas judicare nullatenus poſſunt, ſed quam primum ſupradictos certiorare.

4. In ſimilibus graviſſimarum culparum cauſis quoad fieri poteſt, Juris ordo ſervandus circà Judicii ſubſtantialia, omiſſis ſolemnitatibus, & Apicibus Juris; at ſi Prælatus fuerit in cauſa, non ad ipſum inquiſitio pertinebit, ac Judicium, ſed ad duos Seniores Patres de mandato ejusdem Prioris; poſtea verò completo proceſſu, Reoque datis defenſionibus, clauſoque, ſigilloque benè munito, ad competentes Judices transmitttatur, nempè ad Capitulum Generale, aut Dietam, aut in-

infrà annum ad Patres, Majorem, & Visita-
tores: quem ordinem si quis Prior obser-
vare noluerit, à Capitulo Generali, aut Die-
ta, aut à Visitatoribus in actu visitationis
graviter pro culpæ qualitate puniatur:
sed contrà illos, qui propria delicta faten-
tur, pænitentiamque acceptant, defensio-
nibusque renunciantes, præsentibus duo-
bus testibus, qui propria manu sicut Reus,
se subscribant, processus neutiquam fiat.

5. At nè sub prætextu Justitiæ Diabo-
lo ansa præbeatur malignandi, statuitur,
ut si accusator ille fratris sui delatum cri-
men non probaverit, aut ex malitia illum
accusare convictus fuerit, graviter secun-
dum delicti gravitatem puniatur, talio-
nisque pænæ subjaceat, si ità expedire ju-
dicabitur, undè in visitationibus, Fratres
omnes suas depositiones subscribant, ac
denunciationes, quod pariter Priores ob-
servabunt. Qui autem scribere ne-
sciunt, signo Crucis
signent.

SI DEBEANT RECIPI FRATRES EGRESSI DE MONASTERIO.

CAPUT XXIX.

FRater, qui proprio vitio egreditur, aut projicitur de Monasterio, si reverti voluerit, spondeat priùs omnem emendationem vitii, pro quo egressus est, & sic in ultimo gradu recipiatur, ut ex hoc ejus humilitas comprobetur: Quod si denuo exierit, usque tertio, itâ recipiatur. Jam verò postea sciat omnem sibi reversionis aditum, denegari.

Constitutio.

I.

SI quis Apostataverit, aut fugæ se dederit, non segnes, negligentesve sint superiores in perquirendo, procurandove ejus regressu, & reversus infra hebdomadam, circulari disciplina mulctetur, & ad mensem carceris custodiâ puniatur, revertens infra mensem, ultrà pænas prædictas

ctas profeſſionis loco, voceque activâ & paſſiva per biennium privetur; ſed ſi poſt dictum tempus ad aliquam ex noſtris Eremis revertatur, recipiendus eſt à ſuperiore, & ſi habitum depoſuerit, ab excom̄unicatione incurſa abſoluatur juxtà formam Ritualis, nunciando Patri Majori, ac Viſitatoribus, qui vel in loco à quo, vel in quo eſt, culpam coram omnibus in Capitulo dicere ordinabunt, ac diſciplina circulari mulctetur: tum ſolito longo ſcapulari ſpolietur, & alio mutilato usque ad cingulũ curto induatur, quod diſtinctum portabit, & in hac pænitentia erit Novitiùs ſub omnibus aliis uno anno, ſi ſemel aufugerit, ſi autem bis, biennio, ſi autem ter, triennio, dictumque pænitentiæ tempus incipiat à die traditionis Scapularis ſupradicti brevis, ac mutilati, quo tempore durante, carebit voce activâ, & paſſivâ, diesque fugæ ejus ſolitò in libro adnotetur.

2. Hujus novitiatus tempore completo, novo Scapulari veſtiatur, & ut prius cingatur, & ab eo die ſuæ profeſſionis

nis tempus incipiet, absque ulla ſpe aſcendendi amplius ad gradum priſtinum, nec eligendi in Prælatum, niſi poſt annos octo, à duobus Capitulis Generalibus, diſpenſetur.

3. Quod ſi ante diſceſſum, flagitium aliquod patraverit, vel poſtquam receſſit, habitum EREMITICUM depoſuerit, aut irreligiosè vixerit, ultrà ſupradictas pænas, conjiciatur etiam in Carcerem, ac pane, & aqua, diſciplinisque ad ſuperioris arbitrium plectatur.

4. Si quis Romam iverit, ſinè ſuperiorum debitâ licentia, immediatè carceri mancipetur, ſtatimque Superiores certiores reddantur, qui quid agendum erit, ordinabunt, ultrâ pænam à CLEMENTE VIII. ſtatutam, privationis activæ, & paſſivæ pro Clericis, Menſisque unius Carceris pro Laicis, quæ pæna à ſolo Summo Pontifice relaxari poterit. Qui absque licentia ab aliquo ex noſtris locis diſceſſerit, & ad alterum iverit, ad menſem pæna Carceris, aliisque pænitentiis Superiorum arbitrio puniatur.

5. Sed

5. Sed si quispiam ad Patrem majorem sine ejus licentia, recursu iverit, pari pænâ puniatur, nisi causam sui recursus probaverit, à D. P. Majore judicanda.

DE PUERIS MINORI ÆTATE QUALITER CORRIPIANTUR.

CAPUT XXX.

Omnis ætas, vel intellectus, proprias debet habere mensuras; Ideoq; quoties Pueri, vel Adolescentes ætate, aut qui minus intelligere possunt, quanta pæna sit excommunicationis. Hi tales cum deliquerint, jejuniis nimis affligantur, aut acribus verberibus coërceantur, ut sanentur.

Constitutio.

CUm in nostra Congregatione adultâ Novitii recipiantur ætate, nihil de pueris, aut Junioribus, de quibus in hoc Regulæ Capite fit mentio, ad nos pertinebit. Non enim illis robur naturæ inest ad Eremi labores perferendos, neque men-

mentis discretiò ad tentationum fluctus superandos.

QUALIS DEBEAT ESSE CELLERARIUS MONASTERII.

CAPUT XXXI.

Ellerarius Monasterii eligatur de Congregatione Sapiens, maturus moribus, non multum edax, non elatus, non turbulentus, non injuriosus, non tardus, non prodigus, sed timens Deum. Qui omni Congregationi sit sicut Pater. Curam gerat de omnibus, sine jussione Abbatis nihil faciat, quæ jubentur custodiat, Fratrem non contristet. Si quis autem Frater ab eo aliqua fortè irrationabiliter postulat, non spernendo eum contristet, sed rationabiliter cum humilitate malè petenti, deneget. Animam suam custodiat, memor semper illius Apostolici præcepti. Quia qui benè ministraverit, gradum bonum sibi acquirit. Infirmorum infantium, hospitum, pauperumq; cum omni sollicitudine curam gerat, sciens sinè dubio, quià pro his omnibus

in

in die Judicii rationem redditurus est. Omnia vasa Monasterii, Cunctamq; substantiam, ac si Altaris vasa sacrata conspiciat, nihil ducat negligendum, neq; avaritiæ studeat neq; prodigus sit, aut extirpator substantiæ Monasterii, sed omnia mensuratè faciat, & secundum jussionem Abbatis sui. Humilitatem antè omnia habeat, & cui substantia non est, quæ tribuatur, sermo responsionis porrigatur bonus, quia scriptum est. Sermo bonus super datum optimum. *Omnia, quæ ei junxerit Abbas, ipse habeat sub cura sua, à quibus cum prohibuerit, non præsumat. Fratribus constitutam Annonam sine aliquo typo, vel mora offerat, ut non scandalizentur, memor divini eloquii, quid mereatur, qui scandalizaverit unum de pusillis. Si Congregatio major fuerit, solatia ei dentur, à quibus adjutus & ipse æquo animo impleat officium sibi commissum. Horis competentibus dentur, quæ danda sunt, & petantur, quæ petenda sunt, ut nemo perturbetur, neq; contristetur in Domo Dei.*

Conſtitutio.

I.

QUalitates, onera Cellerarii tam exactè depinxit hic Sanctus Pater, ut omnes noſtrorum locorum Cellerarii, hoc Regulæ Sanctæ Caput, non ſolùm legant attentè, ac ſæpè, ſed etiam omnia in eo contenta ſtrenuè adimplere nitantur.

2. Eligatur itaque Cellerarius à Capitulo Conventuali, qui ſaltem Profeſſionis ſuæ quinque annos habeat, exceptis Cellerario, ac Cenſuario Abbatiæ Montis Coronæ, qui à Capitulo Generali eliguntur, quem Cellerarium loci Prior proponet, qui ſi non probetur à Capitulo, alterum proponet, & ſi etiam hic improbetur, denuncietur ſuperioribus, qui opportunè providebunt, & ſi infra annnm neceſſe ſit, de Cellerario providere poſſit Prior, de conſenſu ſuperiorum.

3. Sit talis Cellerarius, qui ſi non omnes, ſaltem præcipuas conditiones in Sancta regula requiſitas habeat, & quemad-

admodum illi omnium rerum (cum superioris tamen autoritate) cura, & administratio committitur, ità ipse codicem rationum conficere teneatur, in quo data, & accepta, ab eo fideliter notata, distinctè appareant intus in scriptura, foris verò per Abacum. Item alium habeat Codicem, in quo debita, & credita, statusque domus pariter appareat, quibus adde, & Libellum diurnum, diuturnalem nuncupatum, in quo breviter quidem, sed exactè cujuslibet diei expensas, & exactiones describet.

4 Ad ejus ergo curam pertinebunt omnia Eremi bona, mobilia, & immobilia, reditus & proventus, sive in pecuniis, sive in fructibus consistant. Ejus item erit credita exigere, debitaque justo tempore, ac sine mora Creditoribus solvere, caveat ne cum pauperibus, qui non sunt solvendo, durè, rigidevè procedat. Lites, ac controversias fugiat, temporalium rerum, sed quando necesse sit de aliquo interesse tractare, modis debitis, omnia media, ac remedia concordiæ prius ten-

tentur. Ad ipſum paritèr ſpectabit neceſſaria emere, ſuperflua, quæ ſuperabundant, Domi vendere. Annonam inſuper, & quæcunque ad Eremitarum victum pertinent, diligenterque, ac prudenter colligere, ac providere, & in locis aptis collocata ſapienter conſervare.

5. Ea verò, quæ ad fratrum indigentias ſpectant, ſive veſtimentorum, ſive ſuppellectilium Cellarum, ſive alimoniorum, diligenter parare debet, non ſingulatim, minutimue eas indies emendo, ſed in notabili ſumma, vel quantitate, temporibus, locisque opportunis, ſemel, vel bis in anno, dando prius ſuperiori ſchedulas rerum emendarum, & ſecundum ſuum placitum omnia operetur.

6. Curet autem, ut vaſa omnia, tàm quæ menſæ deſerviunt, quàm quæ in cella communia, vel privata, & præcipuè ſciphi, ſeu crateres in quibus bibitur, omnia Lutea, vel fictilia ſint, aut certè lignea, nec unquam vitrea, ſeu alterius cujuscunque rei in uſum deduci queant. Idque etiam in hoſpitum hoſpitiis ſervan-

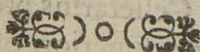
vandum erit, ſicut providus Paterfamilias ea curet emere, nec propter rerum inopiam, juſta petentibus, negare cogatur.

7. Super omnia ſataget Cellerarius debito tempore Luna creſcente ligna incidere, & intrà menſes Septembris ad ſummum, unicuique juſtam quantitatem tribuere. Animadvertat tamen, nè in cedendis lignis, ſylvæ extirpentur, ſed potius conſerventur; & circa vias publicas ad ornatum, & umbram illarum, aliquæ arbores relinquantur. E converſo caveant Eremitæ, ne hujusmodi lignorum abundantia malè ſuperflueque abutantur, ne, & ipſi propter hoc & Purgatorii ignes diutius experiantur.

8. Et ſicut Cellerarius omnia cum conſenſu ſuperioris ſui facerè tenetur, ita, & ſingulis menſibus eidem, aut cui ipſè voluerit, adminiſtrationis ſuæ rationem reddet. At ſi Cellerarius propria voluntate, non autem ſuperiori obediendo, ſè gerat, tunc ſuperior cum duobus ſenioribus Domûs, illum amovere poſſit, quamvis à Capitulo Generali electus fuerit.

9. At quia Cellerarius ſolus rei domeſticæ adminiſtrandæ pondus portare nequit, frater Converſus pro Diſpenſatore ei adjungatur, qui, & ipſe idoneus ſit ad hujusmodi munus exercendum. Ei ergò omnia, quæ ad uſum Domûs, & Eremitarum tam in victu, quàm in veſtitu ſunt neceſſaria, committuntur, undè magnam debet adhibere diligentiam, ut cuncta munda, benequе diſpoſita ſuis ſingula in locis collocentur, & cautè cuſtodiantur, cautiusque diſtribuantur.

10. Eidem etiam addatur Cellæ vinariæ cuſtos, qui eam benè cuſtodiat, vinum per ſingulas Cellas, oportuno tempore deferat, Poma idem, & agrumina diſtribuat juxta ſuperioris ordinationem, curans nè communis eorum acervus marceſcat.

DE

DE FERRAMENTARIIS MONASTERII.

CAPUT XXXII.

SUbstantiæ Monasterii in ferramentis, vel vestibus, seu quibuslibet rebus, provideat Abbas fratres, de quorum vita vel moribus securus sit, & eis singula (ut utile judicaverit) consignet custodienda, atque recolligenda, ex quibus Abbas brevem teneat, ut, cum sibi in ipsa assignata fratres vicissim succedunt, sciat quid dat, aut quid recipit. Si quis autem sordidè, aut negligenter res Monasterii tractaverit, corripiatur, si non emendaverit, disciplinæ subjaceat.

Constitutio.

I.

SUb nomine substantiæ hoc loco Pater Sanctus ferè omnia mobilia, cujuscunque speciei existant, planè compræhendere videtur. Quapropter non ab uno, sed à pluribus Ministris custodienda sunt. Qui omnes quotannis à Conven-

tuali Capitulo in ſingulis Locis, ſtatim poſt ingreſſum novi Prioris eligendi ſunt. Quorum primus erit Sacriſta, cui vaſa ſacra, veſtes, &, omnia ornamenta Altaris, & Sacrarii cuſtodienda, tractanda, atque diſpenſanda committuntur. Ideoque cum Inventarii confectione eadem recipere, & omni tempore finito, omnium rationem reddere tenetur, quod ſi non fecerit, à ſuperiore corripiatur. Quæ ornamenta, & ſacrarii ſuppellectilia ſecularibus, eorumque Eccleſiis ſinè aſſenſu Capituli Conventualis, commodari non licebit.

2. Sacriſtæ etiam officium erit horologium temperare, ſingulasque horas canonicas tam diurni, quàm nocturni officii pulſu campanæ, congruis temporibus, debitisque interpoſitis ſpatiis, & alia quæcunque ſimili egent ſono, ſignificare, qua in re quoties horam pulſandi præterire, ſive prævenire contigerit, à Priore corrigatur, item Eccleſiam, Sacrarium, atque Capitulum, vaſa ſacrasque veſtes, Altariumque ornamenta, univerſalem denique Eccleſiæ ſacrariique ſuppellectilem,

lem, munda, beneque composita, suisque in Locis constituta summa cum diligentia custodire, Lampades, tam antè Tabernaculum SS. Sacramenti, quam alibi ardere, solitas tenere, & accensas continuo servare, simili modo Lucernas in Choro (nisi adsint Novitii) & ipsas mundas, suis aptando locis singulis noctibus; paramenta Altarium, secundum officii qualitatem mutabit, ac tandem quidquid ad bonum, fidelemque Ecclesiæ ad Sacrarii Custodes pertinet, exactè peraget, idque auxiliantibus Novitiis, & si opus sit, socius addatur.

3. Specialiter, & super omnia sacras Reliquias expositas, atque autenticas custodiat, de quibus nemini quidquam auferre, aut asportare licebit, sub pœna disciplinæ circularis, neque reus absolutionis beneficio, nisi prius facta restitutione gaudebit.

4. Secundus inter rerum domesticarum Custodes, erit Bibliothecarius, qui communis Bibliothecæ curam gerat, perpolitam tenens, ac ab humiditate, aliisque necessariis diligentiis, custodiat, libros

omnes, competenti ordine, & secundum eorum materias distinctos, in eo locabit, quo faciliùs ille, qui quæritur, inveniatur. Caveat ne in illa Codex aliquis contra bonos mores, aut lascivus, aut tractans, ut dicitur, de Cavallaria, & similes, multoq; plus Libri prohibiti, aut suspensi, nisi legendi & retinendi adsit licentia.

5. Super omnia autem caveat, nè aliquis Codex sua incuria pereat, quod ut melius adimplere possit, Catalogum, seu Indicem conficiat, in quo omnes libros tam eos qui in communi Bibliotheca, quàm eos, qui ad Eremitarum usum in privatis cellulis continentur, de quibus Indicem particularem conscribet, cumq; aliquis ab Eremo discedit, omnes libros, quos in Cella invenerit, ad Bibliothecam asportabit.

6. Adsit quoque ferramentarius, qui ferramenta, seu instrumenta manualis operis, in aliqua ad hoc deputata officina custodiat, clave obserrata; undè quoties opus erit, proferat, tradatque operariis volentibus, opere tamen consumato, ea-

dem

dem in ipsam officinam restituere curabit, ut benè tractentur, curabit etiam, ut necessaria fiant, si desint, & confracta reficiant.

7. Multum interest nostrarum Eremorum sylvas im̃unes conservari, ideoq; illarum custos Juvenis, robustusque esse debet, qui singulis quibusque diebus semel, vel etiam bis, si oportuerit, nemora circuire, vicinorumque animalia ab ipsis arcere, damnaque omnia declinare. Quare sylvarum Custos, ex oblatis semper erit (vel quod honestius est) merè Laicus mercede conductus, qui habitum regularem omninò non deferat.

8. Nec solùm supradicti officiales, verùm etiam omnes, quicunque ad suam cujuscunque generis obedientiam, aliqua habuerint Instrumenta, eadem benè tractare, reficere, & custodire non negligant, quia res omnes Monasterii sacras reputandas, ac de earum administratione negligenti, Deo rationem esse reddendam certum est; si quis autem infra mensem, post acceptam obedientiam, ac officium, Inventarium non conficiet omnium, quæ

ſub cuſtodia habet, ac in fine anni rationem non reddet, à Superiore puniatur.

SI QUID DEBEANT MONACHI PROPRIUM HABERE.

CAPUT XXXIII.

PRæcipuè hoc vitium radicitùs amputetur de Monaſterio, ne quis præſumat aliquid dare, aut accipere ſine juſſione Abbatis, neq; aliquid habere proprium, nullam omnino rem, neq; codicem, neq; tabulas, neq; graphium, ſed nihil omninò, quippe nec corpora ſua, nec voluntates licet habere in propria poteſtate, omnia verò neceſſaria à Patre Monaſterii ſperare, neq; quicam liceat habere, quod Abbas non dederit, aut permiſerit, omniaq; omnibus ſint communia, ut (ſicut ſcriptum eſt) nec quisquam ſuum eſſe aliquid dicat, vel præſumat. Quod ſi quisquam huic nequiſſimo vitio deprehenſus fuerit delectari, admoneatur ſemel, & iterum, ſi non emendaverit, correctioni ſubjaceat.

Con-

Constitutio.

1.

GEneralis prohibitio hujus Capituli omnem prorsus proprietatem à vero Religioso arcere dignoscitur. Quamobrem præceptum istud strictè ab omnibus, & singulis Eremitis observandum est: Ita certè, ut nullus omnino Eremita (præter cellerarium, seu in ejus defectu ipsum loci Priorem pecuniam, vel in minima quantitate, neque in Cella sua, neque extra eam, neque per se, neque per alium, non nomine depositi, vel dati, aut quovis alio titulo, seu colore retinere possit. Qui autem secùs fecerit, carceri mancipetur, & ibi pane, & aquà, & disciplinis secundum qualitatem culpæ, superioris plectatur arbitrio.

2. Si quisquam, (quod Deus avertat) aliquo modo proprietarius depræhendatur, ultra pænitentiam in hac sacra Regula, & constitutione, pænæ etiam Ecclesiasticæ privationis vocis activæ, ac passivæ, per

per biennium positæ in sacro Concilio Tridentino sess. 25. cap. 2. subjaceat.

3. Quod si Cellerarius in sua administratione aliquam fraudem in damnum loci, seu proximi commiserit, officio privetur, & simili pænæ subjaceat. Prælatus verò tali vitio infectus, à Visitatoribus puniatur, & Visitator, ac Major à Capitulo Generali.

4. Quin, & res ipsæ, quæ singulis ad proprium, ac necessarium usum ab ipsis Prælatis, tam ad victum, & vestitum quàm ad alias necessitates concessæ sunt, singulæ ad nutum Prælati illis permissæ censentur: Caveant autem Priores ne superflua, curiosa, ac pretiosa aliquo modo fratribus usum permittant, ut ornamenta Reliquiarum, aut Agnus Dei aurati, argentati, margaritis, aut gem̃is pertexti, Horologia item, quæ tum ictibus, tum signis horas prænunciant. Item picturæ oleo factæ, exceptis Oratoriis, prohibentur.

5. Et ne hoc vitium invalescere queat, frequenter aut saltem bis in anno Prior cum Cellerario, aut ex senioribus ali-

aliquo Eremitarum cellas visitet, ac diligenter scrutetur, atque indè quidquid superfluum invenerit, illico extrahat, quod si pretiosum aliquid, quod malitiosè absconditum, ac reservatum fuerit, invenerit, pro prima vice semel in pane, & aqua delinquens jejunet, secundâ vice circulari disciplina plectatur, tertio carceribus ut suprà puniatur.

6. Quamobrem quò semper cellarum omnium Priori ingressus pateat, unius formæ sera erit, ita ut una clavis cunctas cellas aperire, & claudere valeat, exceptis officinis, sacrario, Superioris, Visitatoris, & Cellarii Cellis.

7. Sciant autem Eremitæ illis non licere in die, sive intus, sive foris existant, ostium cellæ, obserrare, nisi eremo egressi, illa die non sint reversuri, quo casu clavis tum cellæ, tum officinæ per ipsos forsan administrata, Priori tradenda est.

8. Non tamen putent nostri Eremitæ rerum concessarum primam benedictionem, perpetuam esse; sed necessarium est, singulis annis in ingressu novi Prioris (etiam

(etiam ſi idem ſit) novam de omnibus, quæ ad uſum habent, humiliter petere; licebit autem Priori omnia confirmare, vel minuere, prout melius judicaverit.

9. Studeant nihilominus ipſi Prælati ſemper, & in omnibus pauperiores ſuis ſubditis eſſe, ut diſcipuli videntes Magiſtri opera, glorificent Deum, poſſunt autem ſibi aſſumere, quæ aliis juſtè permittuntur.

10. Dum Eremicolæ de loco ad locum in familiam proficiuntur, illa ſolum, quibus induti ſunt veſtimenta deferant, & aliquem Codicem devotum Prioris arbitrio; qui verò indumenta aliudvè ſine Prioris licentia deferet, ſecundum culpæ qualitatem corripiatur, ac totus ad locum, unde diſceſſit, remittatur. Diſcedens autem teneat Indicem rerum omniū, quas ſecum fert, Priori exhibere, & per eundem, viſis tamen prius omnibus, ſubſcriptionem recipere, quod ſi Priores negligant, à viſitatoribus puniantur: quod & de tranſitu de cella in cellam ſtrictè obſervabunt.

11. Iti-

11. Itinerantes verò, pecunias pro viatico acceptas non nisi ad necessaria itineris expendant, si quis aliquid aliud emerit, eo privetur, & superioris arbitrio puniatur.

12. Qui ad alium Religionis locum destinantur, statim ac ad locum pervenerint, quique ad extera loca negotiorum causâ mittuntur, ut ad proprium Locum reversi fuerint, pecunias, quæ ex viatico supersunt, Cellerario, aut eo absente, Priori, nihil penitus sibi retinentes consignent.

SI OMNES ÆQUALITER DEBEANT NECESSARIA ACCIPERE.

CAPUT XXXIV.

Icut scriptum est, dividebatur singulis, prout cuiq; opus erat, ubi non dicimus, ut personarum (quod absit) acceptio sit, sed infirmitatum consideratio, ubi qui minus indiget, agat Deo gratias, & non contristetur qui verò plus in-

indiget, humilietur pro infirmitate, & non extollatur pro miſericordia, & ita omnia membra erunt in pace, ante omnia ne murmurationes malum pro qualicunq; cauſa, in aliquo qualicunq; verbo, vel ſignificatione appareat. Quod ſi depræhenſus fuerit quis, diſtictiori diſciplinæ ſubdatur.

Conſtitutio.

I.

SUper hæc æqualitatis verba, non ſolùm Prælatis, ſed etiam Miniſtris omnibus præcipitur, quatenus omnibus petentibus, atque indigentibus, faciles, benignosque ſe præbeant, numquam, quod præſtare poſſunt, negantes, atque omnibus æqualiter ſecundum cujusque neceſſitatem tribuentes. Quibus autem ſatisfieri nequit, blandè ſaltim, ac conſolatoriè loquantur.

2. Quicunque ergo partialis ergà aliquem depræhenſus fuerit, Superior, aut Cellerarius ſit, aut Diſpenſator, aut quicumque ex Miniſtris aliquis, qui non indigenti tribuat, & deneget indigenti, quod

quod licitè dare potest, aut duris respondeat verbis, à Visitatoribus in actu visitationis, aut à Capitulo Generali, aut à Dieta puniantur.

DE SEPTIMANARIIS COQUINÆ.

CAPUT XXXV.

Ratres sic sibi invicem serviant, ut nullus excusetur à coquinæ officio, nisi aut ægritudine, aut in causa gravis utilitatis quis occupatus fuerit, quia exinde major merces acquiritur. Imbecillibus autem procurentur solatia, ut non cum tristitia hoc faciant, sed habeant omnes solatia secundum modum congregationis, aut positionem loci. Si major congregatio fuerit, Cellerarius excusetur à Coquina, vel si qui (ut diximus) in majoribus utilitatibus occupantur. Cæteri verò sibi sub charitate invicem serviant. Egressurus de septimana, Sabbato munditias faciat, linteamina, cum quibus ipsi fratres manus, ac pedes tergunt, lavet, pedes verò, tum ipse qui egreditur, tum ille, qui intra-

traturus eſt omnibus lavet, vaſa miniſterii ſui munda, & ſana, Cellerario conſignet, ut ſciat quid dat, aut quid recipit. Septimanarii autem ante unam horam refectionis accipiant ſuper ſtatutam Annonam, ſingulos biberes, & panem, ut horâ refectionis ſine murmuratione, & gravi labore ſerviant fratribus ſuis. In diebus tamen ſolennibus, usq; ad miſſas ſuſtineant. Intrantes autem, & exeuntes hebdomadarii in Oratorio mox matutinis finitis, Dominica omnium genibus provoluantur: poſtulantes pro ſe orari. Egrediens autem de ſeptimana, dicat hunc verſum. Benedictus es Domine Deus, qui adjuviſti me, & conſolatus es me. *Quo dicto tertio, accipiat benedictionem egrediens, ſubſequatur ingrediens, & dicat* Deus in Adjutorium meum inde, Domine ad adjuvandum me feſtina, *& hoc idem tertio repetatur ab omnibus, & acceptâ benedictione ingrediatur.*

Con-

Constitutio.

I.

QUia Eremitica institutio, quæ commune Refectorium non novit, minimè patitur per hebdomadarios, seu varios coquinæ Ministros, tale ministerium adimpleri. Idcircò semel electus Coquus per annum in sua obedientia perseveret.

2. Cujus partes erunt Cibos pro Eremitis, ac hospitibus parare, ac coquere, præveniendo tempus, ut horis competentibus, sine mora ad singulas Eremitarum Cellas (ut moris est) cuique ciborum portiunculam, quæ illi contingit, deferat; Ad quem etiam spectat singulis Cellis oleum, sal, & acetum, quoties opus est ministrare.

3. Erit insuper continuus temporum, dierumve observator, ut secundum eorum diversitatem, ciborum qualitatem mutare possit, secundum nostrum Eremiticum morem. Præcipua tamen ejus cura erit, ut omnes æqualia recipiant: Infirmis, senibus, ac debilibus exceptis,

quibus (Priore sciente, & annuente) charitate comite indulgere , ac servire non ommittant. Insuper vasa , quæ ab Eremitis sibi nitida restituenda sunt , uno quoque mane è cellulis in coquinam asportabit.

4. Statis quoque temporibus sollicitè à cellerario sibi non solùm comestibilia , verùm etiam vasa, Linteamina, aliaq; ad suum officium necessaria petere , atque recipere debet.

5. Ubi major est fratrum numerus, illi socius (sicut regula jubet) adjungatur , omneque aliud opportunum auxilium præstetur. Semper autem in corde suo retineat Coquus , se non hominibus , sed Christo ministrare, qui dixit, qui mihi ministraverit, honorabit illum Pater meus.

DE

DE INFIRMIS FRATRIBUS.

CAPUT XXXVI.

INfirmorum cura super omnia adhibenda est, ut sicut revera Christo, ita eis serviatur, quia ipse dixit, infirmus fui, & visitastis me, & quod fecistis uni de his minimis meis, mihi fecistis, sed ipsi infirmi considerent, in honorem Dei sibi servire, & non superfluitate sua contristent fratres suos servientes sibi. Qui tamen patienter portandi sunt, quia de talibus copiosior merces acquiritur. Ergo cura maxima sit Abbati, ne aliquam negligentiam patiantur. Quibus fratribus infirmis sit cella per se deputata, & servitor timens Deum, & diligens, ac sollicitus. Balneorum usus infirmis quoties expedit offeratur: sanis autem, & maximè Juvenibus tardius concedatur. Sed & carnium esus infirmis, omninoq; debilibus, pro reparatione concedatur, ut ubi meliorati fuerint, à carnibus more solito omnes abstineant. Curam au-

autem maximam habeat Abbas, ne à Cellariis, aut servitoribus negligantur Infirmi: quia ad ipsum respicit, quicquid à discipulis delinquitur.

Constitutio.

1.

CElla, quam piissimus noster Pater infirmis præcipit, deputari pro comuni valetudinario intelligitur, in quo non una tantum, sed plures Cellulæ existant, quæ pluribus existentibus infirmis, singulis singulæ consignentur Cameræ, ne alter alteri impedimento esse queat.

2. Hoc valetudinarium, quam primum in unaquaque nostra Eremo fiat, in loco salubri, & à concursu domesticorum semoto. Adsit ibi Sacellum ad celebrandum, sit & officinula, in qua diversa Pharmaca, puta unguenta, olei conditi varia genera, herbarum distillationes, succi, & fasciculi, nec non saccarum, & confectiones, aliaque hujusmodi pro Infirmorum usu asserventur. Adsit quoque Coquina, pro cibis infirmorum decoquendis.

dis. Omnis quippè Camercula suum habeat Caminum cum lectulo sine linteaminibus tamen, Eremitico more, quamvis gravescente morbo cervical etiam plumeum, & anaclyterium laneum concedi possit.

3. Qui verò ad Infirmorum curam præficitur, non solùm perpetua diligentiâ, magnâque charitate illis servire debet, Verùm etiam in præparandis rebus necessariis viriliter insudabit. Super omnia autem morbo laborantibus, peritorum Medicorum visitatio non desit, aut saltem infirmitate accedente, ad eos plena informatio cum qualitatibus tùm infirmi, quàm morbi, mittatur, & omnia secundum eorum consilium (nulla expensarum ratione habita) fiant.

4. At sicut Superiores, & infirmorum Præfecti solliciti esse debent in medicis consulendis, & accersendis, ita nemini licebit Medicum adire, eumque de sua infirmitate informare, sine Superiorum licentia, imo in unaquaque Eremo Medicus à Capitulo Conventuali eligatur, qui

toti loci familiæ medeatur, nec aliquo alio medico uti valeat, nisi in gravium infirmitatum consultationibus.

5. Hoc etiam strictè prohibetur, ne quis Eremitarum in sæcularium domibus, etiam Consanguineorum, nec in publicis Xenodochiis, imò nec nostris in Hospitiis curetur. Qui verò secùs fecerit, & superior permittens graviter à Visitatoribus puniatur.

6. Sit Prior frequens infirmorum visitator, & Ministrorum sollicitator, & cum opus fuerit Infirmario Socium, qui die, noctuque infirmorum lectulis assistat, secundum indigentiam, dare non negligat.

7. Pro solamine insuper infirmorum, charitatisque causâ, cuilibet quoties in die libuerit (prohibitis temporibus exceptis) eos invisere, ibique, servatâ tamen omnimoda modestia, silentium frangere licebit, ad sublevandum quo ad melius potuerit animum Infirmi. Caveant autem Eremitæ, ne tali benignâ charitativa indulgentia abutantur, finem im-

immutando, quod utique fieret, si quispiam (quod absit) valetudinarium, non ex principali charitatis objecto, frequentaret, sed ad violandum procaciter silentium, vana, curiosa, & quod pejus esset murmuratoria colloquia, immiscendo, ad quod præcavendum, ultrà Infirmarium, non poterunt nisi duo simul eodem tempore infirmi cellula commorari, quique tertius aderit, panis aquævè pænitentia plectatur, suamque in Capitulo culpam dicat. Si quis autem diutius, ultra discretionis terminos immoretur, frequentiusque ibidem reperiatur, ita ut reliqui excludantur. Invigilet in hoc summopere superior, eique valetudinarii ingressum, quousque sibi placuerit, prohibeat, ne alterius indiscretio tale charitatis opus non impediat: Nemo tamen infirmos reclusos sine facultate superioris, nec eos, qui in propriis Cellis, ubi valetudinarius adest, in visere, aut visitate permittitur.

8. Balneorum usus raró, vel nunquam, (si fieri potest) concedatur, quod si urgens necessitas cogat, trium medico-

rum, aut certè duorum consilio fiat, de consensu tamen Capituli generalis, aut Diætæ, aut infrà annum, Majoris, ac Visitatorum (nisi Domi balneatio fiat) quiq; aliter fecerit, & superior, qui hoc permiserit, ambo à Visitatoribus puniantur. Balneandis nihilominus, sufficiens pecuniarum provisio, cum prudente, maturoque socio, detur.

9. Carnium esus medicorum suasu morbo laborantibus intrâ valetudinarium, ubi aderit, & commode fieri poterit, concedatur, & ubi non adest valetudinarium, aut plenum fuerit: propria in Cellula, aut alibi prout expedire superiori videbitur, concedatur.

10. Qui tamen carnibus vescuntur, ab omnibus Cibis ægrotis vetari solitis penitus abstineant, ideoque carnibus indigentes, ad instructionem, & medicorum consilium regantur, circa qualitatem, & quantitatem, nec temerè, quo carnibus vescuntur, aliud illis concedatur, nisi quod medicus præscripserit, & in hoc Prior invigilet, qui non concedet, ut quis eodem tem-

tempore pisces, & carnes edat, aut quidpiam infirmo insalubre, & noxium, & super hoc inquirant visitatores ad plectendos delinquentes. Insinuatur tamen Prioribus charitas, & ut secundum infirmitatis qualitatem, gravitati morbi compatiantur. Postremò summopere caveant superiores, nedum convalescentibus, senibus, ac debilibus rationaliter indulgent, sanis offendiculum pateat.

11. Ante omnia sagaciter attendat Prior, ne anima ipsius infirmi, suis solatiis privetur, suaviter illi suadens atque adeò (si ita res postulat) jubens quatenus peccata sua confiteatur, sacramque sumat communionem. Ubi verò mortis periculum imminet, sacro eum inungat oleo. Et tandem, sicut in Ecclesiæ Rituali continetur, quantum fieri poterit, ad felicem exitum adhortetur.

12. Profectò si infirmis, dum vivunt, cura (quam diximus) adhibenda est, multò magis eisdem defunctis exequiarum charitas, ac suffragiorum impendenda. Defuncto igitur Infirmo, signum Angeli-

cæ ſalutationis (ut omnibus notum ſit, quod pro eo orare incipiant) ſtatim pulſandum erit. Fiunt etiam tria ſigna per ictus, cum eadem Campana, ſingula per quatuor *Miſerere* protracta. Primum ſtatim poſt *Ave Maria.* Secundum cum defertur ad Eccleſiam : Tertium donec ſepultus ſit perdurabit.

13. Deinde (ſi ità expedit) ſequenti mane, ſin minus eadem die proceſſionaliter ad Eccleſiam cum feretro corpus præ defuncti deferatur, omnibus Eremitis præſentibus , ac binis , concomitantibus , ibique piè , ac devotè funeralia perſolvantur, ſecundùm Rubricas in fine Breviarii poſitas; quod ſi manè fiat , miſſa præſenti cadavere celebretur, quâ expleta, depoſita caſula, ac manipulo, reliquum exequiarum explebit.

14. Præterea, & pro defunctis quatuor Anniverſaria ſingulis annis celebrentur. Quorum primum illud eſt , quod jubet Eccleſia Kalendis Novembris ; ſecundum feriâ ſervanda poſt feſtum SS. Martini pro Eremitis, ac Congregatio-

nis Benefactoribus. Tertium feriâ secunda post primam Dominicam Quadragesimæ pro Genitoribus Eremitarum. Quartum in uno quoque loco post octavam Epiphaniæ, pro animabus Eremitarum eo anno defunctorum, quod si præscripti dies à festis duplicibus impediantur, in alios oportunos dies transferantur. In quibus Anniversariis, quotiescunque fiunt, quilibet Sacerdos quamprimum poterit unum Sacrum faciet pro salute earum animarum, pro quibus Anniversarium celebratur, & satis erit pro eis applicare sacrificia. Clerici fratres pro unoquoque Anniversario, unum Psalterium recitabunt de illis, quæ privatim recitare tenentur, addito versu *Requiem æternam* in fine cujuslibet Psalmi. Fratres verò conversi quinquaginta *Pater*, & quinquaginta *Ave*.

15. Et quia dicta Anniversaria more festi duplicis aguntur, quatuor candelæ trium unciarum in Altari ardebunt, dum Laudes, ac Missa peraguntur. Quod simili modo in sepultura, sive exequiis defunctorum nostrorum servatur, adduntur

duæ

duæ Candelæ, una ad caput, altera ad pedes defuncti, quæ donec sepultus fuerit, non extinguuntur, sic item in Anniversariis ad lecticam in medio Ecclesiæ positam, duæ Candelæ ardere solent.

16. Quando alquis ex nostræ Congregationis fratribus, licet oblatus fuerit, omnes tam Sacerdotes, quàm Clerici, ejus loci, in quo ipse humanæ naturæ debitum persolvit, pro eo totum defunctorum officium, idest vesperas cum tribus nocturnis, invitatorio, ac Laudibus, & hoc circum circa feretrum antiquæ sepulturæ demandetur, cum oratione in fine *Absolve quæsumus Domine, &c.* recitabunt, eo quo à Breviario ordine disponitur, ac pro ejusdem anima unum trentesimum.

17. Insupèr omnes tenentur intra duorum Mensium spatium, à die habitæ notitiæ alicujus mortis computandum, Sacerdotes pro anima defuncti privati, tres Missas celebrare; Clerici tria Psalteria, concludendo singulos Psalmos cum Versu *Requiem æternam*, Conversi, & Oblati ducentos *Pater noster*, & ducentos

Ave

Ave Maria. Si erat Prælatus, quando mortuus fuit, aut per tria Sexennia Prælatura fuerat insignitus: Sacerdotes 5. Missas. Clerici 5. Psalteria, & Conversi 300. *Pater noster*, & 300. *Ave Maria*; si erat Major, Sacerdotes Missas decem, persolvent, Clerici decem Psalteria, & Conversi 100. *Paternoster*, & 100. *Ave Maria.* Et qui intra dictum terminum suum non persolvet pensum, abstineat à vino, donec adimpleat.

18. Insuper in loco, in quo quis obibit, præter consuetas eleæmosinas pro ejus anima pauperibus Julii quindecim (aut æquivalens) tradatur, quod licebit uni, vel pluribus vicibus, dummodo infra mensem fiat, super quo superior, ac loci cellerarius invigilabit.

DE

DE SENIBUS, VEL INFANTIBUS.

CAPUT XXXVII.

LIcèt ipsa natura humana trahatur ad misericordiam in his ætatibus senum videlicet, & Infantum: tamen, & regulæ auctoritas eis prospiciat. Consideretur semper in iis imbecillitas, & nullatenus eis districtio Regulæ teneatur in alimentis, sed in eis pia consideratio, & præveniant horas Canonicas.

Constitutio.

QUoniam ipsa senectus morbus perpetuus est, ratio ipsa postulat senio confectos, quasi Infirmos, ac debiles esse tractandos: unde senes, qui sexagesimum annum expleverunt non tenentur ad jejunium panis, & aquæ. Propterea in visceribus JESU Christi omnes admonentur, ut cuncti ad quos eorum cura spectat. Prælati, & Ministri, semper misericordes, & compatientes erga senes esse velint, ut

&

& ipsi misericordiam consequantur, neq; inhumani, ac sine pietate, & male se cum senibus habentes sine correctione evadant, imò graviter muniantur.

DE HEBDOMADARIO LECTORE.

CAPUT XXXVIII.

Ensis fratrum edentium, Lectio deesse non debet nec fortuito casu, qui arripuerit codicem, legere audeat ibi, sed lecturus tota hebdomada, Dominica ingrediatur. Qui ingrediens post missas, & communionem, petat ab omnibus pro se orari, ut avertat ab eo Spiritum elationis, & dicatur hic versus in Oratorio tertio ab omnibus: ipso tamen incipiente, Domine labia mea aperies. Et os meum annunciabit laudem tuam. *Et sic accepta benedictione ingrediatur ad legendum, summumque fiat silentium ad Mensam, ut nullius mussitatio vel vox, nisi solius legentis ibi audiatur. Quæ verò necessaria sunt comedentibus, & bibentibus, sic sibi invicem ministrent fratres, ut nullus indigeat petere ali-*

aliquid. Si quid tamen opus fuerit, ſonitu cujuscunq; ſigni potius petatur, quam voce, nec præſumat ibi aliquis de ipſa lectione, aut aliud eo quidquam require, ne detur occaſio maligno, niſi fortè Prior pro ædificatione voluerit aliquid breviter dicere; frater autem Hebdomadarius accipiat mixtum prius, quàm incipiat legere propter Communionem Sanctam, & nè fortè grave ſit ei Jejunium ſuſtinere. Poſtea autem cum Coquinæ Hebdomadariis, & ſervitoribus reficiat. Fratres autem non per ordinem legant; aut cantent, ſed qui ædificent audientes.

Conſtitutio.

I.

JAm à noſtri Ordinis exordio, ab ipſo Sanctiſſimo Patre noſtro Fundatore ROMUALDO, fuit ordinatum, & in hunc usque diem tenaciter per noſtros Eremitas extat obſervatum, ut unusquisque in ſua, quam incolit, cella (dum in Eremo manet) ſolus reficiat. ſic namque majori ſilentio intendere, ſtrictiorique parſimoniæ ſine alterius admiratione, propriique ani-

animi elatione, solus uti poterit fervens Eremita,

2. Excipiuntur quædam præcipuæ festivitates, in quibus omnes ad commune Refectorium coveniunt, scilicet dies Dominicæ, Resurrectionis, Pentecostes, assumptionis Beatissimæ MARIÆ, omnium Sanctorum, Nativitatis Domini, Epiphaniæ, Feriâ Quinta in Cæna Domini. S. ROMUALDI in utraque solemnitate, S BENEDICTI, Festorum Dedicationis, ac Tituli Ecclesiæ, nec non durante Capitulo Generali in loco, ubi celebratur. In quibus diebus Clericus, qui in Choro est hebdomadarius, communis mensæ lectioni incumbit, qui absolutè à superiore benedictione petitâ, & accepta, legere incipiet. In secunda verò mensa, erit Lector hebdomadæ præteritæ Clericus.

3. Signa autem duo danda sunt tam prandii, quàm cænæ, quando communiter fratres reficiuntur, quæ singula viginti ictus Campanulæ rari, quorum intervalla duorum *Miserere* erunt. Secundæ verò Mensæ unicum erit ejusdem Mensuræ,

M &

& si dies erit Jejunii pro collatione serotinam, ad Cellas vinum cum aliquibus fructibus deferatur, quod semper observabitur, excepto loco, ubi cellebratur Generale Capitulum.

4. Reliquis verò totius anni diebus horâ prandii, vel cænæ, acceptâ ciborum portione sibi à ministris tradita, Eremita more solito Mensam benedicat, quâ finita benedictione, aliquantulum ex Biblia, aut alio Spirituali libro legat, & deinde cibum ad DEI gloriam sumat, non tamen omittat, cum corpus reficit, mentem ad Deum levare, & quasi Christum continuò ante se habens, Spiritum, meditando, recreare. Postea paulisper legat deindè gratias agat.

5. Cæterum quoties dies abstinentiæ panis, & aquæ occurrerit, non super mensam, sed in terra sedens, tabulâ suppositâ, pedibus nudis aut seminudis) sine ullo apparatu panem tanquam cinerem cum gemitu, & humilitate manducet, & aquam velut potum lachrymarum, verâ contritione bibat.

6. Ab

6. Ab hac obſervatione, ac reficiendi modo eximuntur duæ ſolemnitates, ſcilicet SS. MARTINI, & Dominicæ quinquageſimæ, in quibus propter ingreſſum Quadrageſimarum, quâdam piâ ac charitatis plenâ libertate alacriùs, lautiusque bis in die reficiuntur Fratres, & quamvis ſimul, atque in eâdem Menſâ, non tamen in Refectorio, ſed in alio quodam ad hoc præparato ſeorſum loco. Quæ nihilominus recreatio, cum religioſa modeſtiâ, omni prorſus profano, ſæcularivè luxu expulſo, imò expreſſè prohibito fieri debet; ideò non licebit à ſæcularibus inſtrumenta ad ſonum ſumere.

7. At quia per conſuetudinem ſolet Priori præcedenti hebdomadâ fratres ſuos, bipartitos tamen, non unâ die, omnes foras ad aliquod loci membrum, ſervatâ ibidem eâdem, quâ in Eremo modeſtiâ, ad comedendum mittere, eâdem quidem die ſub veſperam reverſuros, ibique in prædicto recreationis loco ſimul Cænaturos.

8. Caveant autem in ſæcularium, aut Regularium domibus comedere,

quod si quis secus fecerit, graviter puniatur, sicut illi, qui post Prioris recessum, in loco recreationis permanebunt, & qui in talibus recreationibus quidquam fecerit, aut fieri permiserit, nostro statui repugnans.

9. Ubi non erit membrum Eremi, ad fratres pro dicta recreatione mittendos, debent Priores domi concedere. Consuevit item singulis annis tempore vindemiæ, unâ die Eremitas recreationis causâ mittere.

DE MENSURA CIBORUM.

CAPUT XXXIX.

SUfficere credimus ad refectionem quotidianam, tam sextæ, quàm Nonæ omnibus mensis cocta duo plumentaria, propter diversorum infirmitates, ut fortè, qui ex uno non potuerit edere, ex alio reficiatur, ergò duo pulmentaria cocta fratribus sufficiant, & si fuerint inde poma, aut nascentia leguminum addatur, & tertium.

Con-

Constitutio.

I.

QUia Eremitica austeritas majorem victus austeritatem requirit; ideò in cibis ministrandis infrascriptus servandus erit. A Pascha Resurrectionis, usq; ad exaltationem S. CRUCIS (exceptis feriâ quarta, & sexta, in quibus jejunitur singulis diebus in mane unicum pulmentum ministrabitur, sed si festum duplex primæ, vel secundæ Classis celebratur, pitantia addatur. Ad Cænam etiam pitantia dabitur, & insuper quando superiori videbitur dari poterit pulmentum ex herbis decoctis, quod intelligitur in Dominicis tempore hyemali.

2. Acetarim ex herbulis condire nemini prohibetur in cæna, quod etiam de mane in diebus Jejuniorum, extrà quadragesimas, & abstinentias, & quando in Jejuniis unum tantum ferculum defertur, permittitur. At nemini licebit acetarium à Ministro delatum, & quod quis sibi fortè paraverat manducare, quia tunc unum relinquere omnino debet.

 3. Si

3. Si quis extra dies jejuniorum semel tantum, quasi jejunaturus, vellet refectionem accipere, mane hora refectionis solita tribuatur, quicquid aliis tam mane, quam serò aliis dandum erit.

4. Jejunium quartæ feriæ in æstate, si officium feriale occurrit, cum uno pulmento quadragesimali, ac acetario fiat; at si de festo etiam simplici agi contingat, aut de die infra octavam, aut ubi Capitulum Generale celebratur, tunc duo pulmenta crassa ministranda erunt, intellige minestram, & pitantiam: idem in Rogationum militabit, etiam si de simplici sola fieret commemoratio, quibus diebus jejunium, ut in quarta feria dictum est supra, servandum erit.

5. Feriâ verò sextâ æstivo tempore in pane, & aqua jejunetur additis fructibus, seu agruminibus, vel herbulis cum sale sine aliquo condimento. Sed si in feria sexta aliquod duplex festum inciderit, abstinentia transfertur, & duo pulmenta quadragesimalia deferantur, id est minestra, ac pitantia, quod in omnibus sextis feriis

feriis per annum obſervetur : abſtinentia
verò in alium diem jejunii qui duplici ca-
reat, transferatur. Quod ſi omnes dies
ſint duplices, feriâ ſexta etiam duplici fiat
abſtinentia, & hoc ſtrictiſſimè obſervan-
dum, ut nulla decurrat per annum hebdo-
mada ſine aliqua panis, aquæquè abſti-
nentia.

6. Qui tamen in ſexta feria abſtinere
voluerit (niſi in communi reficiatur) ab-
ſtineat in Domino. Declarando quando
abſtinentia ex pænitentia ſit, extrà qua-
drageſimas fieri cum fructibus.

7. Ab Idibus ſeptembris usq; ad Pa-
ſcha (ut Pater Sanctiſſimus præcepit) per-
petuũ indicitur Jejunium, exceptis Domi-
nicis diebus, in quibus Jejunium ad cujus-
cunque arbitrium relinquitur. Quamob-
rem in mane pulmentum cum ferculo
ſimul datur, ut qui unâ refectione uti vo-
luerit, libere poſſit, ſed ei, qui de ſero cæ-
nare voluerit tunc pitantia de ſero detur,
& de mane pulmentum, ſi ita placuerit.

8. Ab eadem die feſto S. Crucis,
usque ad feſtum S. Martini, & à Nativi-

tate Domini, usque ad quinquagesimam, ter in hebdomadâ nempè Dominicâ, feriâ tertiâ, & quintâ, cum pulmento pitantia ex ovis ministratur, quod in omnibus festis duplicibus intra eadem tempora observatur: Et quando Anniversaria cum tribus nocturnis celebrantur; Atqui feriâ secundâ, & Sabbatho pulmentum crassum cum insalatitio defertur. Feriâ verò sextâ abstinetur, ut supra.

9. Postremò in utraque quadregesimâ singulis Dominicis, & feriâ quintâ cum festis duplicibus, duo fercula macra quisq; habere debet; feriâ tertiâ, & Sabbatho, unum simili condimento pulmentum cum acetario, feriâ verò secundâ, quartâ, & sextâ in pane, aquâ ac sale, additâ etiam herbulâ coctâ unius tantum speciei, & volenti, panis coctus in aqua, & sale concedatur. In quibus feriis, vel earum aliqua, si festum duplex inciderit, abstinentia relaxatur, dum̃odo in hebdomada semel fiat, ut supradictum est, & in abstinentiæ diebus conversis propter continuũ laborem, vi-

vinum cum fructibus, quos in Cellulis habent, conceduntur.

10. At Vigilia Nativitatis Domini (nisi venerit in die abstinentiæ) & Sabbatho Sancto Jejunium cum vino, fructibus, soloque pulmento servabitur.

11. Præter Quadragesimas, & alia jejunia ab Ecclesia indicta, ex speciali Religionis nostræ devotione jejunetur, in Vigilia Epiphaniæ, Purificationis, Nativitatis B. MARIÆ, ac S. Patris nostri ROMUALDI septimâ februarii, quæ habet octavam, sed non in festo altero de mense Junii, in quibus vigiliis jejunatur, cibis quadragesimalibus, cum ferculis, quæ alias illa die danda forent.

12. Quoties autem in sexta feria Nativitatis Domini aut S. ROMUALDI festivitas occurret, ovorum & casei pulmentaria comedantur, Jejunium verò minimè solvitur. Intrà septa Eremi nunquam licet feriæ sextæ Jejunium violare, neque quoad ciborum qualitatem, exceptis supradictis, sed neque hospitibus, neque operariis, aut servientibus in feriis sextis ova, seu lacti-

cinia miniſtrare licet, niſi infirmitate, aut debilitate laborent, aut perſonæ valdè nobiles, multumque delicatæ fuerint, aut alia ex cauſa ſuperiori benè viſa noſtri omninò tàm intrà, quàm extrà Eremos ova, aut quodcunque craſſum ſtrictiſſimè prohibentur edere.

13. Si denique ea die feſtum S. MARTINI contigerit celebrari ſolita, illius diei recreatio, præcedenti die, fieri conſuevit.

14. Ovorum pitantia, duo ova, piſcium recentium, ſex uncias Salſamentorum benè expurgatorum, quatuor ponderis uncias non excedat in pulmentis condendis, ſingulis Eremitis ovum unum, & caſei quantum neceſſe eſt tribuatur.

15. Et quia hic pulmenta craſſi, & macri appellatione diſponuntur, declaratur illud Macrum dici, quod ſine ovis, aut lacticiniis fit, craſſum illud quod ovorum caſei, butyri, lactisvè mixtione condítur, macrum quippe pro craſſo, & non craſſum pro macro fas eſt miniſtrare.

16. Strictè quoque prohibetur, ne quis in privata Cella aliquid, quod pulmen-

menti speciem sapiat, coquat, præter fructus, ut sunt poma, acrumina, & qui contra fecerit semel in aqua ; & pane mulctetur.

17. Præter comestibilia, quæ è coquina Eremitis deportantur, per singulas Cellas saltem semel in hebdomada, vel bis, si commodè poterit, vel pluries in æstate, justa fructuum portio deferatur. Dari quoque aliquando solent, secundum temporum qualitatem, acrumina, radices, vel aliud hujusmodi. Nulla tandem hebdomada transeat sine aliqua prædictorum portiuncula.

18. Casei quoque pitantia sex unciarum ponderis erit, quæ die Dominico tantùm singulis datur, cujusque discretione in totam hebdomadam compartienda.

19. Omnia ergo quæcunque Eremitis ministrantur ex decoctis Epulis, si cuiquam supersit, quod scilicet non manducaverit, in crastinum sibi reservare omnino nequit, sed eâdem die foras deponat, sic

& vaſa, quibus uſus eſt, munda in Armarium à Coquo aſportanda.

20. Vetatur etiam cunctis ex Cellarum, ſeu communibus hortulis acrumina, fructus, ſellaros finiculos, ſeu quid ſimile, ſine licentia ſuperioris, colligere, & carpere, omnes tamen poterunt ex propriis, aut communibus hortulis, herbulas ſibi ad proprium uſum ſumere; ſolus autem Coquus undecunque pro Coquinæ uſu colligere poterit.

21. Collatio ſerotina fit cum fructibus, vel pane, benedictione præmiſsâ, & gratiarum actione ſubſequente: ſed in quadrageſimis, in diebus abſtinentiæ pro collatione, panis tantum adhibeatur.

Sequitur Regula.

Anis libra una pro menſa ſufficiat in dies, ſive una ſit refectio, ſive prandii, & cœnæ. Quod ſi cœnaturi ſunt, de eâdem librâ tertia pars à Cellerario reſervetur, reddenda cœnaturis. Quod ſi labor fortè factus fuerit major, in arbitrio, & poteſtate Abbatis erit, (ſi ex-

expediat) aliquid augere, remotâ præ omnibus crapula, ut numquam ſubrepat Monacho indigeries, quia nihil ſic contrarium eſt omni Chriſtiano quomodo Crapula, ſicut ait Dominus noſter. Videte ne graventur corda veſtra crapula, & ebrietate. *Pueris verò minori ætate non eadem ſervetur quantitas, ſed minor, quàm majoribus, ſervata in omnibus parcitate.*

Conſtitutio.

QUia complexiones hominum variæ exiſtunt, nulla certa panis menſura nobis à majoribus noſtris, conſtituta invenitur. Quin potiùs ſecundum antiquorum ritum, tanta panis quantitas, quoties recens coquitur, cuique à miniſtro in Cellã defertur, quanta rationabiliter ei ſufficere poſſit, quouſque recens iterum deportetur: verùm pane deficiente mittat foras in armariolo buccellum pro ſigno, & ſtatim ſupplementum ab eodem miniſtro recipiat. Panis tandem cibarius, ſeu communis, bonus, beneque condi-

ditionatus, & non nimis delicatus, aut exquisitus erit.

Sequitur Regula.

CArentum vero quadrupedum omninò ab omnibus abstineatur comestio præter omninò debiles, & ægrotos.

Constitutio.

QUadrupedum appellatione hoc loco, & bipedum carnes comprehendi minimè ambigitur, ac proinde esus omnium carnium Quadrupedum, & bipedum, ac volatilium, Eremitis prohibitus censetur, imo verò, & etiam omnium rerum, quæ per commixtionem carnis sapore, vel gustum contraxerunt, nec non earum quæ jusculo, seu adipe conditæ sunt. Quæ prohibitio semper, & ubique tam in Eremo, quàm extrà in itinere, ac omni tandem loco indispensabilis omninò maneat, nisi morbi necessitas aliter requirat: Et tunc superiores, medici consilio si haberi potest, feciliter concedant, modo supra expresso.

2. At-

2. Atque per hanc prohibitionem, nec sæcularibus quidem cujuscunque status, conditionis fuerint, intra Cruces Eremi, carnes concedi nequeunt, quod & in oblatis, atque famulis observabitur.

3. Transgressores verò, qui manducaverint vel manducare permiserint, disciplinâ circulari plectantur, ac tribus in diebus in pane, & aqua jejunent; Et si delinquens fuerit Prælatus, à visitatoribus, si autem visitator, aut major, à Capitulo Generali, aut dieta eâdem pænitentiâ puniatur, & qui manducari à sæcularibus permiserint, ter in pane, & aqua jejunent.

DE MENSURA POTUS.
CAPUT XL.

UNusquisque proprium habet donum ex Deo, alius sic, alius verò sic, & ideo cum aliqua scrupolositate à nobis mensura victus aliorum constituitur. Tamen infirmorum contuentes imbecillitatem credimus, heminam vini per singulos sufficere per diem. Quibus autem donat Deus tolera-

lerationem abstinentiæ, propriam se habituros mercedem sciant. Quod si aut loci necessitas, vel labor, aut ardor æstatis amplius poposcerit, in arbitrio Prioris consistat, considerando in omnibus ne subrepat satietas, aut ebrietas, licet legamus vinum omnino monachorum non esse, sed quia nostris temporibus id Monachis persuaderi non potest, saltem vel hoc consentiamus, ut non usq; ad satietatem bibamus, sed parcius, quia vinum apostatare facit etiam sapientes: ubi autem necessitas loci exposcit, ut nec suprascripta mensura inveniri possit, sed multo minus aut ex toto nihil, benedicant Deum, qui ibi habitant, & non murmurent. Hoc autem ante omnia admonemus, ut absq; murmurationibus sint.

Constitutio.

I.

QUia inter Eremitas nostros magna est citrà vini potum diversitas, ideo vasculum, quod quisque de consensu Prioris in Cella habet, singulis diebus non prohibitis Minister impleat.

2. Sed diligenter advertant Prælati, ne vascula modestiam, sobrietatemque Eremiticam excedant, magis autem advertant subditi, ut semper Religiosam parsimoniam constanter retineant, nec unquam vinum, nisi aquâ dilutum, bibant, & dum bibunt (secundum Eremitarum antiquam cosuetudinem) sedeant, ambabus manibus craterem tenentes.

QUIBUS HORIS OPORTEAT REFICERE FRATRES.

CAPUT XLI.

A Sancto Pascha, usq; ad Pentecostem ad Sextam reficiant fratres, & ad seram cœnent. A Pentecoste autem totâ æstate, si labores agrorum non habent Monachi, aut nimietas æstatis non perturbat, quartâ, & sextâ feriâ jejunent usq; ad nonam. reliquis verò diebus ad sextam tardent. Quæ sexta prandii, si opera in agris habuerint, aut æstatis feruor nimis fuerit, continuanda erit & in Abbatis sit providentia, & sic omnia temperet, atq; disponat, qualiter animæ salventur, & quod fa-

faciunt fratres, absq; ulla murmuratione faciant. Ab Idibus autem Septembris, usq; ad caput quadragesimæ, ad nonam semper reficiant fratres. In quadragesima autem usq; ad Pascha, ad Vesperam reficiant. Ipsa tamen Vespera sic agatur, ut lumine lucernæ non indigeant reficientes, & luce adhuc diei omnia consumentur, sed & omni tempore, sive Cænæ, sive refectionis hora, sic temperentur, ut cum luce diei fiant omnia.

Constitutio.

1.

ÆStivo tempore cùm non jejunatur, hora prandii erit post Sextam, hora verò cænæ, post Vesperas ante tamen Completorium.

2. In hyeme qui diebus Dominicis cænare de sero voluerit, propter dierum brevitatem ad sanitatem tuendam, post Completorium licebit, post orationem (ita etiam de collatione serotina in aliis diebus intellige) sed inter prandium, & cænam quidquam potus, aut cibi sumere non licet.

3. In

3. In Jejuniorum diebus post Nonam reficiant fratres, sed in Quadragesima post Vesperas.

4. Hæc est nostræ Congregationis vitæ forma, quam omnes Professi, ac Novitii observare tenentur, nec sine Superioris licentia, nec in totum, nec in partem quidquam addere, vel relaxare possunt.

5. Si autem aliquis Spiritu Sancto inflammatus, majori austeritate uti desiderat, cum Prioris benedictione agat, dummodo sua singularitate aliis admirationem, Ministrisque molestiam non inferat.

6. Superiores verò relaxandi, perinde ac restringendi, sibi ipsis, sicut cæteris, discretionis magistram auctoritatem habent, & specialiter cum oblatis, qui non, sicut professi, ad tantam observantiam tenentur.

UT POST COMPLETORIUM NEMO LOQUATUR.

CAPUT XLII.

Mni tempore ſilentio ſtudere debent Monachi, maximè tamen nocturnis horis, & ideò omni tempore ſive Jejunii, ſive prandii, ſi tempus fuerit prandii, mox, ut ſurrexerint à Cœna, ſedeant omnes in unum, & legat unus collationes, vel vitas Patrum, aut certè aliquid, quod ædificet audientes, non autem Eptaticum, aut Regum; quia infirmis intellectibus non erit utile illa hora hanc ſcripturam audire: aliis verò horis legantur; ſi autem jejunii dies fuerit, dicta Veſpera pauco intervallo, mox accedant ad lectionem collationum, ut diximus, & lectis quatuor, aut quinq; foliis, vel quantum hora permittit, omnibus in unum concurrentibus per hanc horam lectionis. Si quis fortè in aſſignato ſibi commiſſo, fuerit occupatus, occurrat, omnes ergo in unum poſiti compleant, & exeun-

euntes à Completorio nulla sit licentia denuo cuiquam loqui aliquid. Quod si inventus fuerit quisquam prævaricari hanc taciturnitatis regulam, graviori vindictæ subjaceat, excepto si necessitas hospitum supervenerit, aut fortè Abbas alicui aliquid jusserit. Quod tamen, & ipsum cum summa gravitate, & moderatione honestissimè fiat.

Constitutio.

I.

VEspertinæ lectionis, quam hic fieri præcipit Pater Sanctus, in nostra Societate, hic fuit, & erit semper præscriptus modus. Pulsante completorii signo, omnes Fratres ad Ecclesiam decore servato, concurrent, ubi ante Sacramentum flexis genibus manebunt, signo postea completo, cunctis aulam Capituli ingressis, & attentè audientibus, ibi Clericus hebdomadarius, ad quartam horæ partem, vel donec per Superiorem, signum more solito fecerit, libru m collationum, sive alium vulgarem similem, ut

ut & Laici intelligant, alta, & intelligibili voce perleget.

2. Undè surgentes ad Ecclesiam reversi completorium persolvent, & usque ad horam primam finitam sequentis diei, in perpetuo, inviolabilique silentio permanebunt.

3. Si verò aliquis ad hanc lectionem non venerit, dicat suam culpam, & corripiatur à Superiore.

DE HIS, QUI AD OPUS DEI, VEL AD MENSAM TARDE OCCURRUNT.

CAPUT XLIII.

AD horam Divini officii mox, ut auditum fuerit signum, relictis omnibus quæcunque fuerint in manibus, summâ cum festinatione curratur, cum gravitate tamen, ut scurilitas non inveniat fomitem. Ergo nihil operi Dei præponatur. Quod si quis ad nocturnas vigilias post gloriam psalmi nonagesimi quarti (quem propter hoc omnino protrahendum,

dum, & morosè volumus dici) occurrerit, non stet in ordine suo in Choro, sed ultimus omnium, aut in loco, quem talibus negligentibus, seorsum constituerit Abbas, ut videatur ab ipso, vel ab omnibus usq; dum completo opere Dei, publicâ satisfactione pæniteat, Ideò autem eos in ultimo, aut seorsum judicavimus debere stare, ut visi ab omnibus, vel pro ipsa verecundia sua emendentur. Nam si extra oratorium remaneant, erit fortè talis, qui se, aut collocet, aut dormiat, aut certè sedeat foris, vel fabulis vacet, & detur occasio maligno sed ingrediatur intro, ut nec totum perdat, & de reliquo emendetur. Diurnis autem horis, qui ad opus Dei post versum, & gloriam primi psalmi, qui post versum dicitur, occurrerit, lege, quam suprà diximus, in ultimo stet, nec præsumat sociari choro psallentium, usq; ad satisfactionem, nisi fortè Abbas licentiam dederit permissione suâ, ita tamen, ut satisfaciat reus ex hoc.

)o(

Constitutio.

I.

MOdus à regula præscriptus, sic à nobis hodie usui est, aut quandocunque aliquis Sacerdos, vel Clericus in Choro, seu etiam Laicus extra eum, excepto Matutini, vel primæ officio, abesse deprehenditur, statim hebdomadarius frater eumdem vocabit, in aliis verò horis diei, Sacrista, cui officii signandi cura est, pigros quoque accersendi curam habebit. Vigilabit nihilominus Prior, aliquo à Choro deficiente (ut moris est) signum statim dare festinet, & vocetur.

2. Ipse verò tarditatis amator, post scilicet completo Venite exultemus in Matutino, & in aliis horis incepto primo Psalmo accedens extra Chorum, in ea parte, in qua ipse residet ad terram profunde humiliatus tamdiu maneat, donec illi Superior signum præbuerit, ut assurgat, quo facto in suam sedem ascendet. Quod & Conversi observabunt in horis, in quibus in Ecclesia sistere debent, atque ideò quan-

quando tardè venerint, vel inde recesserint, durante officio, in Chori porta veniam petere, ibique Superioris signum expectare

3. Si quis propter negligentiam ad Matutinum non venerit, jejunet semel in pane, & aqua.

Sequitur Regula.

D horam verò refectionis, qui ante versum non occurrerit, ut simul omnes dicant versum, & orent & sub uno omnes accedant ad mensam. Qui per negligentiam suam, aut vitium non occurrerit, usque ad secundam vicem pro hoc corripiatur, si denuò non emendaverit, non permittatur ad mensæ communis participationem, sed sequestratus à consortiò omnium, reficiat solus, sublatâ ei portione sua vini, usq; ad satisfactionem, & emendationem. Similiter autem patiatur, qui, & ad illum versum non fuerit præsens, qui post cibum dicitur. Nec quisquam præsumat ante statutam horam, vel postea quidquam cibi, vel potus percipere; sed etsi cui offertur aliquid à Priore, & accipere

pere renuerit, horâ, quâ desideraverit hoc, quod prius recusavit, aut aliud omninò non percipiat, usq; ad emendationem congruam.

Constitutio.

QUod Pater Sanctus de tardè ad mensam venientibus disponit, idem in nostris Refectoriis (licet rarius accidat) strictius observetur.

DE HIS QUI EXCOMMUNICANTUR QUOMODO SATISFACIANT.

CAPUT XLIV.

QUi pro gravioribus culpis ab oratorio & à mensa excommunicantur, horâ quâ opus Dei in oratorio percelebratur, ante fores oratorii prostratus pronus omnium de oratorio exeuntium pedibus se projiciat, & hoc tamdiù faciat, usque dum Abbas judicaverit satisfactum esse. Qui cum jussus ab Abbate venerit, provoluat se ipsius Abbatis pedibus, deindè omnium vestigiis fratrum, ut orent

pro eo, & tunc si jusserit Abbas, recipiatur in Choro, vel in ordine, quo Abbas decreverit, ità sanè, ut psalmum, aut lectionem, vel aliud quid, non præsumat in oratorio imponere, nisi iterum Abbas jusserit, & omnibus horis, dum completur opus Dei, projiciat se in terram in loco, in quo stat, & sic satisfaciat, usq; dum ei jubeat iterum Abbas, ut quiescat jam ab hac satisfactione. Qui verò pro levibus culpis excommunicantur, tantum à mensa, & oratorio, satisfaciant usq; ad jussionem Abbatis, & hoc semper faciant, usq; dum benedicat & dicat sufficit.

Constitutio.

I.

EREmita, qui quomodolibet in foro exteriori excommunicatus declaratus fuerit juxtà nostrorum privilegiorum facultatem, debitâ præmisâ satisfactione absolvatur, servatâ omninò formâ super hoc Ritualis Romani, quæ nunquam omittatur.

2. Insuper casibus, omnibus, qui accidere possunt, consulendo, statuitur, ut quin-

quinquies in anno, quilibet Prior in ſua Eremo, ſuos ſubditos generaliter abſolvat, at ubi Pater Major fuerit, ſuum id munus erit, quæ abſolutio tradenda eſt in Capitulo culparum de ſero ante Completorium, in Vigiliis Nativitatis Domini, Paſchæ, Reſurrections, Pentecoſtes, Aſſumptionis B. V. & Capitulo Generali abſoluto, lectâ tabula. Sic autem fiat, omnes Eremitæ congregati, ac genuflexi; Sacerdos primus recitabit *Confiteor Deo &c.* & poſtea adhibita ſuper pallio ſtola Superior ſtans dicat *Miſereatur, &c.* & *Indulgentiam*, &c. poſtea abſolutionem ſecundum ſequentem formam, recitabit

3. Si tenemini aliquibus vinculis ſive ſententiis excommunicationis majoris, vel minoris, ſuſpenſionis, vel interdicti, ſive pænis quibuscunque tàm â Jure, quàm ab homine latis, vel alias quotiescunque, & quomodolibet incurſis, auctoritate Apoſtolicâ mihi commiſsâ, & vobis conceſsâ, in quantum ſe extendunt gratiæ, & privilegia noſtra. Ego abſolvo vos omnes

Ju-

Jurisdictioni meæ ſubjectos tam præſentes, quàm abſentes ab omnibus vinculis, cenſuris, & pænis prædictis, & reſtituo vos Sacroſanctæ Eccleſiæ gremio, ac unitati fidelium, & diſpenſo vobiſcum ſuper omni irregularitate, ſive irregularitatibus ſi quam, vel ſi quas contraxiſtis, & abſolvo vos ab omnibus defectibus, & negligentiis commiſſis in adminiſtratione ordinum, & Sacramentorum & officiorum veſtrorum, & à transgreſſionibus Regulæ, & Conſtitutionum, admonitionumque majorum veſtrorum, & earum pænitentiis incurſis, non tamen ſub hujusmodi abſolutionis prætextu, vel expectatione commiſſis, vel dimiſſis: Aboleoque à vobis omnem infamiæ & inhabilitatis maculam, undecunque contractam, & reſtituo, ac habilito vos ad ſtatus, famam, & executionem ordinum, & officiorum veſtrorum, nec non ad omnes gradus dignitatum, & honorum, ad participationem quoque privilegiorum omnium; & beneficiorum Eccleſiaſticorum, in quantum poſſum, & indigetis. In nomine Patris, &

& Filii, & Spiritus Sancti, Amen. Injungat postea omnibus unum *Pater*, & unum *Ave Maria.*

DE HIS, QUI FALLUNTUR IN ORATORIO.

CAPUT XLV.

SI quis dum pronunciat Psalmum, Responsorium, aut Antiphonam, vel lectionem, fallitur, nisi cum per satisfactionem, ibi coram omnibus humiliatus fuerit, majori vindictæ subjaceat, quippe qui noluit humilitate corrigere, quod negligentiâ deliquit. Infantes verò pro tali culpa vapulent.

Constitutio.

CIrca emendationem errorum, qui in Choro occurrere solent, consuetudo antiqua nostræ Congregationis tenuit, ut qui Versiculum, Responsorium, Antiphonam, Capitulum, Orationem, Lectionemvè dicendo perverterit, & qui alium errare facit, Chorumvè perturbat; finito Officio in medium Chori exiens, ibi prostra-

ſtratus ſuper terram ſignum ſuperioris, vel pænitentiam immobilis expectet. At qui in verbis tantum, ſeu ceremoniis naturali defectu labitur, ſecundum qualitatem erroris, vel genuflectit ſtatim, vel certè in proprio loco caput profundè inclinat; Quòd ſi enim tremore, negligentiavè ſopitus, facere recuſat, juſſu Prioris, finito officio, foras exire, & condignam pænitentiam ſuſcipere cogitur.

2. Et ſi aliquis in illis rebus, quæ fieri, aut dici debent in Choro, vel alibi, ſi ille qui juxta errantem manet, tacitè ſigno, aliovè modo defectui mederi poteſt, cum ſubmiſſa voce moneat, attamen cum alta, ſive manifeſta correctio deſideratur, tunc quoad profeſſos corrigendos, ſolius Prioris officium eſt. Novitios verò ipſorum Magiſter inſtruat, atque corrigat. Non tamen Priori prohibitum eſt, & Novitios in Choro, & ubique corrigere, & reprehendere, tandem nulli privato licet ſuperioribus præſentibus aliquem errantem reprehendere, ſeu emendare, niſi Prælatis

ne.

negligentibus, ſive non advertentibus, talis error ſcandalum, abſurdumvè eſſet allaturus, eo enim caſu, non erit indecens, ſed opportuna talis correctio.

2. Animadvertant tamen omnes, ut correctiones hujusmodi in divinis officiis, nutu potius, ſignovè faciant, quàm ore aperto, nè perturbatio ſequatur. Unde conſultius erit in his, quæ pauci momenti ſunt, diſſimulare, quàm pro nihilo officium interrumpere, vel alios in admirationem ducere.

DE HIS, QUI IN ALIQUIBUS REBUS LEVIBUS DELINQUUNT.

CAPUT XLVI.

SI quis dum in labore quovis in Coquina, in Cellario, in Monaſterio, in piſtrino, in horto, in arte aliqua dum laborat, vel in quocunq; loco aliquid deliquerit, aut fregerit quidpiam, aut perdiderit aut aliud quid exceſ-

cesserit; ubi, & non veniens continuò ante Abbatem, vel Congregationem, ipse ultrò satisfecerit, & prodiderit delictum suum, cum per alium cognitum fuerit, majori subjaceat emendationi: Si animæ peccati causa latens fuerit, tantum Abbati, aut Spiritualibus senioribus patefaciat, qui sciant curare sua, & aliena vulnera, non detegere, ac publicare.

Constitutio.

I.

DIscretissime Sanctus Pater (sicut sagacissimus animarum Medicus) sancivit debere unumquemque ægrotum suam detegere infirmitatem, latens enim morbus curari non potest, idcircò Eremitæ nostri omnes Constitutionum transgressiones, defectusque manifestos in Capitulo culparum, coram omnibus dicant, quatenus Superior unicuique vulneri congruentia adhibeat medicamenta.

2. Oblati quoque in Capitulo culpam dicere tenentur, uti faciunt professi, sed an-

ante omnes etiam novitios, qua dicta omnes ſimul diſcedant.

DE SIGNIFICANDA HORA OPERIS DEI.

CAPUT XLVII.

NUncianda hora operis Dei, die, noctuq; ſit cura Abbatis, ut aut ipſe nunciare, aut tali ſollicito fratri injungat hanc curam, ut omnia horis competentibus compleantur, Pſalmos autem, vel Antiphonas poſt Abbatem ordine ſuo, quibus juſſum fuerit imponat. Cantare autem, & legere non præſumat, niſi qui poteſt ipſum officium implere, ut ædificentur audientes, quod cum humilitate, & gravitate, & timore fiat, & cui juſſerit Abbas.

Conſtitutio.

I.

LIcet ut ſupra Capitulo trigeſimo ſecundo dictum eſt, divinum officium Campanæ ſigno nunciare, munus eſſe ſacriſtæ; Invigilabit tamen Superior, ut id op-

opportunis, congruisque horis peragatur; & ut hoc, ut decet, exequatur; statuitur, ut in omnibus nostris Eremis unica sit campana magna ad canonicas pulsandas horas, duæ verò minores, ad alias domus obedientias significandas.

2. Horologium quoque necessarium est, atque ideò ubi non fuerit, quamprimum, fiat, ut domus servitia ordinatim currant, Sacristæ autem si necesse sit, à Capitulo Conventuali, aut à Priore socius detur.

3. Circà psalmorum, & antiphonarum intonationem dictum est in Capitulo tertiodecimo.

DE OPERE MANUUM QUOTIDIANO.

CAPUT XLVIII.

OTiositas inimica est animæ, & ideò certis temporibus occupari debent fratres in labore manuum, certis iterum horis, in lectione divina. Ideoq; hac dispositione credimus utraq; tempora ordinari, idest ut à Pascha,

usq; ad Kalendas Octobris, manè exeuntes à prima, usq; ad horam penè quartam laborent, quod necessarium fuerit. Ab hora autem quarta usq; ad horam quasi sextam lectioni vacent.

Constitutio.

I.

COnsiderantes Patres, non posse adimplere, quod sanctà regula præcipit, propter continuas officiorum, & missarum occupationes, cavetur nè ullo unquam die non impedito festo de præcepto, aut temporis injurià, aut à ferventi calore in æstate, in sole scilicet in leone, ab horario corporali exercitio vacent.

2. A die Resurrectionis Dominicæ, usque ad festum Exaltationis S. Crucis post secundam missam, campanulæ signo, omnes Eremitæ ad locum per superiorem designatũ operaturi concurrent, ubi præmissa genibus flexis salutatione Angelica, in proposito opere per horam integram exercebuntur; Reliquo verò anni tempore idipsum, & eodem ordine finitâ Sextâ fieri

fieri consvevit. Absoluto tandem opere incipiente superiore, dicitur psalmus De profundis pro Defunctis cum Versiculis, & Oratione Deus veniæ largitor.

3. Novitii cùm suo Magistro seorsum hujusmodi exercitium persolvere tenentur, nisi Superiori aliud visum fuerit.

4. Pigri verò, ac negligentes, seu recusantes venire, graviter corripiantur: qui sua sponte horam exercitii excedere voluerint, non illis prohibetur. Verùm quando adest Capitulum culparum, aut fit Panis, vel communis tonsura, illâ die non tenentur ad manuale opus. In panis confectione si numerus Fratrum sufficiat, semper lectio adesse debet.

5. Signa autem exercitii, Panificii erunt viginti campanulæ ictus.

6. Possunt præterea, imò debent, unusquisque in propriis cellis, aut alibi privatim, aliquod opus exercere, uti scribere, libros legere, signacula, vel globulos coronæ perficere, coclearia, sportulas junceas, mattas, & similia. Prohibentur ta-

tamen Coclearia, coronasue ex ebore, aut aliis pretiosis materiis conficere.

Sequitur Regula.

Post Sextam autem surgentes à mensa, pausent in Lectulis suis cum omni silentio, aut forte qui voluerit sibi legere, sic legat, ut alium non inquiet, & agatur Nona temporibus, mediante octavæ hora, & iterum quod faciendum est, operentur usq; ad Vesperam: si autem necessitas loci, aut paupertas exegerit, ut ad fruges colligendas per se occupentur, non contristentur. Quia tunc verè monachi sunt, si de labore manuum suarum vivunt, sic, ut & Patres nostri, & Apostoli. Omnia tamen mensuratè fiant propter pusillanimes A Kalendis autem Octobris usq; ad Caput quadragesimæ usq; ad horam secundam plenam lectioni vacent. Hora secunda agatur Tertia, & usq; ad Nonam omnes in opus suum laborent, quod eis injungitur. Facto autem primo signo horæ nonæ, disjungant se ab opere suo singuli, & sint parati cum secundum pulsaverit.

Con-

Constitutio.

I.

QUia homini à natura insitum est post laborem anhelare quietem, ideò æstivo tempore à Pascha scilicet Resurrectionis usque ad Exaltationem S. Crucis statuitur, ut Eremitæ sumpta refectione paululum quiescant, ita ut noctis, & meridiei somnus septem horarum saltem spatium æquet.

2. Sacrista igitur post prandium, hora scilicet, ac dimidia post dictam Sextam, vel Nonam, solita campanula dormitionis signum dabit, ad spatium unius Pater noster cum ictibus quinque.

3. Audito itaque signo, unusquisque in cellam suam se recipiat, & in lectulo suo, vel si maluerit sedendo per horam, & dimidiam, vel duas quiescat, sed qui dormire nolit, quietus in silentiò maneat, ne ipse aliis aliquo modo impedimento sit, quod superiores animaduertere debent.

4. Dormitionis finis, erit ſignum Nonæ, ſed quando jejunatur, pulſanda erit campanula per duo Pater noſter cum ictibus quinque.

5. Qui poſt matutinum quieſcere exoptat, ab ipſo ſuperiore licentiam obtineat.

Sequitur Regula.

Oſt refectionem autem, vacent Lectionibus ſuis, aut Pſalmis. In quadrageſimæ verò diebus, à manè usque ad tertiam plenam lectioni vacent, & usq; ad decimam plenam operentur, quod eis injungitur. In quibus diebus quadrageſimæ accipiant omnes ſingulos Codices de Bibliotheca; quos per ordinem ex integro legant, qui Codices in capite quadrageſimæ, dandi ſunt. Ante omnia ſanè deputetur unus aut duo ſeniores, qui circumeant Monaſterium, horis, quibus vacant fratres Lectioni, & videant ne fortè inveniatur frater accidioſus, qui vacet otio, aut fabulis & non ſit intentus lectioni, & non ſolùm ſibi inutilis ſit, ſed etiam alios extollat.

Hic

Hic talis ſi (quod abſit) repertus fuerit, corripiatur ſemel, & ſecundò, ſi non emendaverit, correctioni regulari ſubjaceat, taliter ut cæteri metum habeant. Neque frater ad fratrem jungatur horis incompetentibus. Dominico die lectioni vacent omnes, exceptis his, qui variis officiis deputati ſunt. Si quis verò ità negligens, & deſidioſus fuerit, ut non velit, aut non poſſit meditari, aut legere, injungatur ei opus, quod faciat, ut non vacet. Fratribus infirmis, aut delicatis talis opera, aut ars injungatur, ut nec otioſi ſint, nec violentiâ laboris opprimantur, aut effugentur, quorum imbecillitas ab Abbate conſideranda eſt.

Conſtitutio.

I.

AD ſacræ regulæ complementum in unaquaque Eremo, deputetur Pater, qui bis in hebdomada, ſcilicet die Lunæ, ac Jovis per horam ante, vel poſt Veſperas Lectionem moralis Theologiæ habeat, poſt quam inter ſe mutuò fratres conferant, quod etiam in Adven-

tu, & Quadragesima observabitur, & si quis ex prædictis diebus impeditus fuerit, in altero suppleatur, in illis verò locis, ubi commodè lector haberi non poterit, curabit Pater Prior iisdem temporibus, ac horis, ut de iisdem materiis per fratres disseratur, ubi ipse cum omnibus Choristis interveniet, juxta constitutionem Clementis VIII.

2. Insuper quilibet Sacerdos, Clericusvè unicum sacræ Bibliæ caput, vel alterius libri spiritualis indies legat, quia lectio præmissa multum juvat orationem.

DE QUADRAGESIMÆ OBSERVATIONE.

CAPUT XLIX.

Licet omni tempore vita Monachi quadragesimæ debent observationem habere, tamen quia paucorum est ista virtus: ideò suademus istis diebus quadragesimæ omni puritate vitam suam custodire, omnes pariter negligentias aliorum temporum, his diebus San-

Sanctis diluere. Quod tunc dignè fit, si ab omnibus vitiis nos temperemus, Orationi cum fletibus, lectioni, & compunctioni cordis atq; abstinentiæ operam demus. Ergo his diebus augeamus nobis aliquid ad solitum pensum servitutis nostræ, orationes peculiares, Ciborum, & potus abstinentiam, & unusquisque super mensuram sibi indictam aliquid propriâ voluntate cum gaudio Spiritus Sancti offerat Deo. Id est subtrahat corpori suo de cibo, de potu, de somno, de loquacitate de scurrilitate, & cum Spiritualis desiderii gaudio, Sanctum Pascha expectet. Hoc *ipsum tamen, quod unusquisque offert, Abbati suggerat, & cum ejus fiat oratione, & voluntate. Quia quod sine permissione Patris Spiritualis fit, præsumptioni deputabitur, & vanæ gloriæ, non mercedi. Ergo cum voluntate Abbatis omnia agenda sunt.*

Constitutio.

I.

SI veris Cænobitis tantoperè expedit in quadragesima Regularibus institutis aliquid addere, Certè nobis Eremi Culto-

toribus neceſſarium videtur, totum integrũ annũ, nedum quadrageſimas quibusdam piorum operũ additamentis exornare Ideo Eremita ſingulis feriis ſextis totius anni, hora, quæ cuique commodior viſa fuerit, quisque in ſua Cella ſe ipſum flagris tamdiù cedat, quamdiù bis pſalmum quinquageſimum pronunciando immorabitur, quam flagellationem, ſeu diſciplinam in hebdomada majori in memoriam paſſionis Dominicæ triplicabunt, ſcilicet eam feriâ quartâ, quintâ, & ſextâ faciendo. Hortantur inſuper Patres omnes coëremitas, ut in honorem quadrageſimæ, ſingulis diebus abſtinentiæ eam frequentent, & profeſſi, qui toto anni curriculo voluerint, valeant ſine alia licentia, at novitii habeant conſenſum ſui Magiſtri.

2. Si qui ad certum tempus, vel perpetuò voluerit cilicio uti, ſicuti multi Sanctorum Patrum fecerunt, quod maxime in quadrageſima fieri ſolet, de licentia Patris Spiritualis, & Novitii ſui Magiſtri, valeant.

DE

DE FRATRIBUS QUI LONGE AB ORATORIO LABORANT, AUT IN VIA SUNT.

CAPUT L.

FRatres qui omnino longè sunt in labore, & non possunt occurrere horâ competenti ad Oratorium, & Abbas hoc perpendit, quia ita est, agant ibidem opus Dei, ubi operantur, cum tremore Divino flectentes genua, similiter qui in itinere directi sunt, non eos prætereant horæ constitutæ, sed ut possunt, agant sibi, & servitutis pensum non negligant reddere.

Constitutio.

NOtent omnes Religiosi, ex hac S Patris exhortatione neminem ab officio, horisvè Canonicis, vel alio debito orationis ex constitutione Ecclesiæ, vel ex professione, votoque contracta, propter opera manualia immunem fieri, neq; itineris labore, semper igitur domo, nostri Eremitæ Choro addicti debitum Di-

vini

vini officii, ac laici orationum suarum integrum devotè persolvant.

DE FRATRIBUS, QUI NON SATIS LONGE PROFICISCUNTUR.

CAPUT LI.

Ratres, qui pro quovis responso proficiscuntur & eâdem die sperant reverti ad Monasterium, non præsumant foris manducare, etiam si à quovis rogentur, nisi fortè eis ab Abbate suo præcipiatur. Quod si aliter fecerint, excommunicentur.

Constitutio.

I.

QUod hic de excommunicatione dicitur, de Regulari intelligendum est, ideo qui foras exeunt, nec congruo refectionis tempore reverti poterunt in nostris (si adsunt) hospitiis, alibi reficiantur de sui licentia Prælati, tacitâ, vel expressa: & si extra Eremum pernoctare co-

coguntur, ubi nostra aderunt hospitia, neque superiores extra illa dormire nequeant, neque extrà illa comedere sine licentia: & qui secus fecerint, semel in pane, & aqua jejunent.

2. Non potest Prior sibi, neque suis veniam dare itinerandi ultra quinquaginta milliaria, sed solius Patris Majoris, aut Vice-Majoris, munus erit, quod si dictus Pater Major, aut Vice-Major longè abesset, & periculum esset in mora, tunc Prior cum suo Capitulo Conventuali, talem impartiri licentiam poterit, & qui tali ordinationi non paruerit, carcerali pæna per mensem puniatur.

DE ORATORIO MONASTERII.

CAPUT LII.

Ratorium sit hoc, quod dicitur, nec ibi quicquam aliud geratur, aut condatur expleto opere Dei, omnes cum summo silentio exeant, & agatur reverentia Deo, ut frater,

qui

qui fortè sibi peculiariter vult orare, non impediatur alterius improbitate, sed si alter vult sibi forte secretus orare, simpliciter intret, & oret non in clamosa voce, sed in lachrymis, & intentione cordis. Ergò qui simile opus non facit, non permittatur, expleto opere Dei, remorari in oratorio, sicut dictum est, ne alius impedimentum patiatur.

Constitutio.

I.

Domus Dei Ecclesia est, quæ Domus orationis vocatur; Ideò Sanctus Benedictus ab exercitio, oratorium appellat. Cum ergo oratio silentium, & quietem desideret, necesse est ab Ecclesia omnem strepitum, omnemque tumultum propulsare: In tota itaque Ecclesia, sed præcipuè in Choro, Summum, perpetuumque silentium servetur, ut non solùm ibi omnis superflua locutio, seu vociferatio prohibita intelligatur, sed etiam omnis strepitus, qui ad aures pervenire, seu mentem distrahere valeat, qualis est sedilium demissio, seu elevatio, librorum in-

indiscreta revolutio, inurbana tussis, modesta consputatio, atque oscitatio, & alia similia, & maximè quando aliquid secretè dicitur, vel recitantur Lectiones, Antiphonæ, & similia, ac in Missa cum legitur Evangelium, & dum Canon, ac alia secreta peraguntur.

2. Cura sit insuper sacristæ ne aliquis per Ecclesiam deambulet; nemini item in Ecclesia alium alloqui licet, seu alta voce orare. Quicunque ergo colloquentes, quacunque diei hora, vel noctis inventi fuerint, illo vel sequenti die, in pane, & aqua abstineant. In reliquis supradictis defectibus Prioris discretioni, correctio, vel pænitentia relinquitur.

DE HOSPITIBUS SUSCIPIENDIS.

CAPUT LIII.

OMnes pervenientes hospites, tanquam Christus suscipiantur, quia ipse dicturus est. Hospes fui, & suscepistis me, & honor congruus omnibus ex-

hibeatur, maximè tamen domesticis Fidei, & Peregrinis, ut ergo nunciatus fuerit hospes occurratur ei à Priore, vel à fratribus cum omni officio charitatis, & primitus orent pariter, & sic sibi socientur in pace, quòd pacis osculum non prius offeratur, nisi oratione præmissa, propter illusiones Diabolicas. In ipsa autem salutatione omnis exhibeatur humilitas omnibus venientibus, sive discedentibus hospitibus inclinato capite, vel prostrato omni corpore in terra. Christus in eis adoretur, qui & suscipitur. Suscepti autem hospites ducantur ad oratorium, & postea sedeat cum eis Prior, aut is, cui jusserit ipse, legatur coram hospite Lex divina, ut ædificetur, & post hæc omnis ei exhibeatur humanitas, Jejunium à Priore frangatur propter hospitem, nisi fortè præcipuus sit dies Jejunii, quod non possit violari, fratres autem Jejuniorum consuetudines prosequantur. Aquam in manibus Abbas hospitibus det, pedes hospitibus omnibus, tam Abbas quam cuncta Congregatio lavet: Quibus lotis, hunc versum dicant: Suscepimus Deus misericordiam tuam in medio Templi tui. Pauperum autem, & Pe-

Peregrinorum maximè susceptio omni cura exhibeatur, quia in ipsis Christus magis suscipitur, nam divitum terror, ipse sibi exigit honorem. Coquina Abbatis, & hospitum per se sit, ut incertis horis supervenientes hospites, qui numquam desunt Monasterio, non inquietent fratres, in quam Coquinam ingrediantur duo fratres ad annum, qui officium bene impleant. Quibus (ut indigent) sodalia administrentur, ut absq; murmuratione serviant. Et iterum quando occupationem minorem habent, exeant, ubi eis imperatur, in opera, & non solum in ipsis, sed & in omnibus officiis Monasterii ista sit consideratio, ut quando indigent, sodalia accomodentur eis, & iterum quando vacant, obediant imperanti.

Constitutio.

I.

HOspitia loco commodo tam hospitibus, quam suscipientibus, & ab officinis, & Ecclesia aliquantulum, & multo plus à solitariis cellulis sint separata, quo hospites maximè, qui de longinquo

venerunt, benignè deducantur, adſint ibi lectiſternia per omnia Eremitis ſimilia; ſed cum perſonæ dignitas, ſeu hoſpitis infirmitas mollioribus egerit, ipſe Prior pia adhibita conſideratione, eadem concedere valebit.

2. Frater ille ad hoc charitatis munus deputatus, præſcriptas in Regula qualitates habeat, ad quem pertinebit menſam parare, menſæque providere neceſſaria, & ea hoſpitibus miniſtrare. Nec tantum Dominorum neceſſitatibus, ſed etiam famulorum, jumentorumque (ſecundum loci facultatem) benignè ſatisfaciat. Huic ſi opus habuerit, ſociùs, & ipſe diligens, ac pius dabitur.

3. Nec non illis Sacerdos, qui aſſociet hoſpites in Eccleſiam, perque Eremum, ut fieri ſolet deducat, atquè reducat, nec ultra agat, niſi à Superiore habeat in mandatis.

4. Super omnia tamen unusquiſque eorum in ſuo Miniſterio ſagaciter attendat, ne in aliquo Peregrinos offendat, ſed potius, tam verbis, quàm factis eos ædifi-

care nitatur, pietatis virtutisque exemplis coram ipsis semper insistendo.

5. Eisdem & Ministris (quia hodie ob varias occupationes officiorum, rerumq; domesticarum Prior non potest) tam manuum, quàm pedum lotioni incumbat, hoc addito, quòd ad pedum lotionem præter Versiculum: Suscepimus Deus, &c. Psalmum Miserere vel aliòs, sive hymnos addant, si quis autem hanc pedum lotionem prætermiserit semel in pane, & aqua jejunet.

6. Discedentibus hospitibus itineris directio, si alias ignorant, negari minimè debet.

7. Caveant autem Priores, ne in suis locis Banditos, ære alieno gravatos, vel alia quacunque ex causa sæculari Curiæ obnoxiòs (nisi coactì fuerint) hospitio recipiant, qui secus fecerit secundum culpæ gravitatem puniatur.

SI DEBEAT MONACHUS LITTERAS, VEL EULOGIA SUSCIPERE.

CAPUT LIV.

NUllatenus liceat Monacho nec à parentibus ſuis, nec à quoquam hominum, nec ſibi invicem litteras aut eulogia, vel quælibet munuſcula accipere, aut dare ſine præcepto Abbatis ſui. Quod ſi etiam à parentibus ſuis ei quidquam directum fuerit, præſumat ſuſcipere illud, niſi prius indicatum fuerit Abbati quod ſi juſſerit ſuſcipi, in Abbatis ſit poteſtate, cui illud jubeat dari, & non contriſtetur frater, cui fortè directum fuerat, ut non detur Occaſio Diabolo: Qui autem aliter præſumpſerit, diſciplinæ regulari ſubjaceat.

Conſtitutio.

1.

CUm violatio hujus Capituli, ſine vitio proprietatis atque inobedientiæ eſſe

esse non possit, ideo strictè omnio in eo contenta inviolabiter observentur in literis dandis seu recipiendis, quam munusculis hinc inde mittendis, vel in aliis quibuscunque rebus, præter fructus, qui mutuò inter Eremitas dari possunt.

2. Et ad majorem paupertatis observantiam prohibetur, ne Priores cuiquam Eremitæ petendi pecunias à parentibus, vel amicis, sub quovis prætextu, ac colore etiam eleæmosynæ pro missis ad singularia sibi comparanda, facultatem faciant. Quod ita stricte prohibetur, ut is pro proprietario habeatur, qui hujusmodi eleæmosynis, particularia sibi emit, cum non possit Superior talem licentiam impartiri, sed hujusmodi eleæmosynæ Cellerario consignentur, qui ad introitum, sicut rem emptam, ad exitum describat: Prior qui aliter permiserit, à Visitatoribus puniatur, & subditus proprietarii pæna mulctetur.

3. Quod ut facilius suum sortiatur effectum, teneantur Priores subditorum lit-

litteras antequam ad eorum manus perveniant aperire, ac legere, niſi fortè à Majore, aut Viſitatoribus ſint directæ, quas ſub pœna circularis diſciplinæ aperire non poſſunt, ſi conſtet ab eis miſſas, quod facilè innoteſcet, ſi in fronte apparet M. aut V. ſic interim Pater Major, ac Viſitatores obſervabunt, ut unus alterius litteras non aperiat.

4. Sic pariter locorum ſuperiores teneantur, ut ſupra legere, quas ſubditi ſcribunt Epiſtolas, & ad ſuum arbitrium mittent, vel retinebunt: ſubditi verò, qui furtive mittent, ſine ſuperiorum ſcientia, manifeſtata fraude, pro qualibet vice per decem dies, ſubtus omnes degradati maneant, dummodo gravis ſit transgreſſio, quod arbitrio Prioris relinquitur, quod etiam in recipiendis Epiſtolis intelligatur.

5. Sic graviter plectatur quilibet ſubditus, qui alterius privati literas reſerare præſumpſerit, & multo gravius puniatur quicunque ſui Prioris Epiſtolas aperuerit: nec ſuperior, abſente Priore, illius literas aperire poterit, niſi prius licentiam dederit.

6. Omnes

6. Omnes Epistolæ in loco, ubi adest Pater Major ipsi tradantur, qui suis sibi retentis, reliquas integras Priori transmittet, nisi ob rationabilem aliquam causam dicto Patri Majori visum fuerit alicujus illius familiæ Epistolas aperire.

7. Nemo uti potest Congregationis, aut particularis loci sigillo, præterquam superiores respectivè.

DE VESTIMENTIS, VEL CALCEAMENTIS FRATRUM.

CAPUT LV.

Estimenta Fratribus secundum locorum qualitatem ubi habitant, vel rerum temperiem dentur, quia in frigidis regionibus amplius indigetur, in calidis verò minus. Hæc ergo consideratio penes Abbatem sit. Nos tamen mediocribus locis, sufficere credimus Monachis singulis Cucullam, & Tunicam, Cucullam in hyeme villosam, in æstate puram, aut vetustam, & Scapulare propter

opera, indumenta pedum, pedules, & caligas. De quarum rerum omnium colore, aut grossitudine non causentur Monachi, sed quales inveniri possunt in Provincia in qua habitant, aut quo vilius comparari potest. Abbas autem de mensura provideat, ut non sint curta ipsa vestimenta utentibus eis, sed mensurata; Accipientes nova, vetera semper reddant in præsenti deponenda in vestiario propter pauperes, sufficit enim Monacho duas Tunicas, & duas Cucullas habere propter noctes, & propter lavare ipsas res. Jam quod superfuerit, superfluum est, & amputari debet: & pedules, & quodcunq; est vetustum reddant, cum accipiunt novum. Fæmoralia hi, qui in via diriguntur de vestiario accipiant, qui revertentes lota ibi restituant: etiam Cucullæ, & Tunicæ sint aliquanto, his, quas habere soliti sunt, meliores, quas exeuntes in viam accipiant de vestiario, & restituant. Stramenta autem lectorum, sufficiant matta, sagum, lena, & capitale, qui tamen lecti frequenter ab Abbate scrutandi sunt, propter opus peculiare, & si cui inventum fuerit, quod ab Abbate non acceperit, gra-

gravissimæ disciplinæ subjaceat. Et ut hoc vitium peculiare radicitus amputetur, dentur ab Abbate omnia quæ sunt necessaria, id est Cuculla, Tunica, pedules, caligæ, brachile, cultellus, graphium, acus, mapula, tabulæ, ut omnis auferatur necessitatis excusatio. A quo tamen Abbate semper consideretur illa sententia actuum Apostolorum, quod dabatur singulis, prout cuiq; opus erat. Ita ergo, & Abbas consideret infirmitates indigentium, non malam voluntatem Invidentium. In omnibus tamen Judiciis suis Dei retributionem cogitet.

Constitutio.

I.

PRior, ac Cellerarius specialter curabunt, ut pannorum provisio, & eorum omnium, quæ ad hoc necessaria sunt, congruo fiant tempore, ita ut ante Sanctorum omnium solemnitatem, aut ad summum Sancti MARTINI Eremitarum quilibet, vestes, quibus indiget, recipiat.

2. Et ad hoc de mense Augusti per Priorem tam Cellæ, quam fratres visitentur,

tur, inquirendo, & investigando, quod unicuique loco, personævè desit, inde memoriale diligenter conficiendo. Nemo tamen Prælatis, aut Ministris molestus sit, ante tempus, sed patienter expectet, donec eorum negligentia manifesta fiat, & tunc necessitate constrictus, humiliter, quæ sibi desunt, poscat.

3. Cuncti itaque nostræ Congregationis Eremitæ albi coloris amictum sine aliqua admixtione deferant, quo per vestium candorem, animi innocentiam præseferant quam habere debent.

4. Indumentorum materia vilis, rudis, paruique pretii semper quærenda est, puta levidensa, quæ rasciam mulionum vulgo, seu sclavonica dicitur, ex qua Tunicellæ, & Scapularia fiant, quæ cuilibet annis singulis dari consuevit.

5. Tunicella ad dimidium Tibiarum descendat, Scapularium verò quatuor digitorum altius tunica dependeat, cui circa collum cucullus consutus sit.

6. Tunica item ex panno rudi, ac stricto singulis danda est, licet non quotan-

tannis, sed quando Prælatus opus esse judicabit quæ pro choristis usque ad talos protrahatur, pro conversis quatuor digitorum brevior sit.

7. Pallium quoque ex rudi, ac villoso griso, indigentibus, non omnibus dandum, palmo tunica brevius, ligneo globulo ante pectus clausum.

8. Habeat insuper aliud pallium vetustum ad commodum lotionis, cui ratione itineris, vel pluviæ adnecti poterit, Caputium, dummodo dictum Caputium in choro, Ecclesia, aut Refectorio non appareat, quodque nunquam à pallio sejunctum gestare possunt Eremitæ.

9. Ejusdem rationis, ac formæ Conversorum pallium cum Caputio erit, sed eorum tunica palmo brevior.

10. Conceditur etiam volentibus alia vestis, vulgò guardacuore, ex Tunicarum panno, qua subtus utimur, ad genua usque descendens: cujus vice si quispiam maluerit Tunicellam, poterit Prior concedere.

11. Dentur etiam tibialia, vulgò Calzet-

zette, quæ paulo ſupra genua protrahantur, quia femorialia non permittuntur Eremitis, quamquam campeſtria vulgò mutandæ ex tela linea tantum ſubtus aperta concedantur.

12. Habeant inſuper ſinguli udones, ſive pedules (vulgò ſcarpini) ex griſo, ſeu lazza, rudiſſimo panno, ac punctas ſecundum conſuetudinem: & cingulum ex ora panni, quo ſuper Scapulare Profeſſi, Novitii ſubtus cingantur, & converſi ex corio, cum annulo ex oſſe ad majoris digiti latitudinem, & Scapularis longitudinem.

13. Calapodia lignea tecta, quæ pro calceis, crepidiſvè ſuccedunt, quoties opus erit. Sit etiam unicuique pars calceorum, qui non ſint nimis alti, more Eremitico. Poſſunt etiam Eremitæ habere albos galeros, ſed non ex fina lana, ſeu pretioſa, ſed ordinario, & communi, caveantque ne ſolo unquam bireto utantur.

14. Strictè prohibetur ne chirothecas, ocreas, vel aliquod aliud veſtium genus

nus induere, sive gestare audeant, volentes insuper (juxta regulam) ut novis vestibus receptis, illico vetera Dispensatori restituantur, benignè propter munditiam indulgentes, ut duas subuculas, duas tunicas, novam scilicet, & veterem, duo similiter Scapularia cum duobus biretis, ac geminatum par punctarum, nec aliud duplicatum habeant, nec unquam tela pro pedulis, nec subtus tibialibus utantur, nisi pro marsupio juxtà nostrum antiquum usum, nec ante, vel in fæmoralibus ad sæcularium morem.

15. Ex eodem panno ac rascia induantur oblati, sed horum Tunica habeat os citra collum erectum, & Scapulare sine Caputio supra dictum Tunicam, ca quatuor digitorum brevius, & corio sicuti conversi cingantur, eorum pallium erit sicuti conversorum, sed brevius.

16. Qui oblatorum habitus quovis quæsito colore, ac prætextu, nec causa devotionis concedi possit.

17. Peritum ergo in arte sartoria eum esse oportet, cui hoc munus delegatur

(ad

(ad quod munus nullus sæcularium admittatur, nisi in Tibialibus scindendis, suendisve) in scindendis vestibus justa servetur mensura, in dandis æqualitas, neminem contristando: Quod si non fecerit per Priorem, aut eo negligente, per Visitatores, corripiatur, atq; puniatur. Quæq; in vestibus emendentur, & in debitam formam reducantur. Neque vestibus novis induantur Eremitæ, nisi à Priore, vel Superiore prius benedictonem acceperint.

DE MENSA ABBATIS.

CAPUT LVI.

MEnsa Abbatis cum hospitibus, & Peregrinis sit semper, quoties tamen minus sunt hospites, quos vult de fratribus vocare, in ipsius sit potestate, seniorum unum tamen, aut duos semper cum fratribus dimittendos procuret propter disciplinam.

Constitutio.

QUoniam apud nos neque Priores, neque etiam Pater Major, propriam Men-

Mensam habent, sed una, & eadem est illis cum ministris, ac servientibus ciborum portio, solique sicut cæteri omnes, in privata cella manducant. Ideò quæ hic jubet Sanctus Pater, nec observare possunt, cum penitus usui Eremitico contraria existant. Minus etiam cum Peregrinis, hospitibusvè, esse convenit mensam Prælatorum nostrorum, cum hodie frequentia adventantium vix dinumerari queat, nisi hospes Prælatus Religiosus, aut vir insignis fuerit; tunc enim cum illis in hospitio poterunt manducare, charitatis, ac reverentiæ causa.

DE ARTIFICIBUS MONASTERII.

CAPUT LVII.

Rtifices si sunt in Monasterio, cum omni humilitate, & reverentia faciant ipsas artes si tamen jusserit Abbas. Quod si aliquis ex eis extollitur, pro scientia suæ artis eo quod videatur aliquid conferre Monasterio, hic talis evellatur ab ipsa

arte, & denuo per eam non tranſeat, niſi forte humiliato, ei iterum Abbas jubeat. Si quid verò ex operibus artificum venundandum eſt, videant ipſi, per quorum manus tranſigenda ſunt, ne aliquam fraudem præſumant inferre. Memorentur Ananiæ & Saphiræ, ne fortè mortem, quam illi in corpore pertulerunt, hanc iſti, vel omnes qui aliquam fraudem de rebus Monaſterii fecerint in Anima patiantur. In ipſis autem pretiis non ubrepat avaritiæ malum, ſed ſemper aliquantulum vilius detur, quam ab aliis ſæcularibus datur, ut in omnibus glorificetur Deus.

Conſtitutio.

AD hujus Sanctæ Regulæ obſervantiam, ſtatuitur, ut nemo inſcio Priore artem aliquam exerceat, & quidquid Eremitæ fecerint, ſive Coronas, ſive coclearia, aut aliud, Súperiori deferant, aut de ejus mandato Cellerario in communem diſpenſam deferendum, nec cuiquam promittere, multo minus donare, aut vendere ſine expreſſa Prioris licentia. Et qui

qui aliter fecerint graviter puniantur juxta culpæ qualitatem, & in hoc invigilet Prior, ita ut infallibiliter observetur.

DE DISCIPLINA SUSCIPIENDORUM FRATRUM.

CAPUT LVIII.

NOviter veniat si quis ad conversionem, non ei facilis tribuatur ingressus; sed sicut ait Apostolus, probentur Spiritus, si ex Deo sunt. Ergo si veniens perseveraverit pulsans, & illatas sibi injurias, & difficultatem ingressus, post quatuor, aut quinque dies, visus fuerit patienter portare, & persistere, petitioni suæ, annuatur ei ingressus, & sit in Cella Hospitum paucis diebus; postea autem sit in Cella Novitiorum, ubi meditetur, & manducet, & dormiat.

Constitutio.

I.

AD hanc considerationem probationemvè, quam in recipiendis Novitiis hic Pater Sanctus requirit, multa sunt

hodie attendenda quorum primum ſit ætas; nam minores viginti annorum inceptorum, aſpectuque puerili, aut majores quadraginta quinque, ad Eremiticam vitam tanquam inſufficientes, ac debiles recipi non poſſunt, licet in majoribus per Capitulum Generale, usque ad quinquageſimum diſpenſari poſſit, quæ ætatis ratio, & in Oblatis habenda eſt.

2. Diligenter inquirantur; an ſint rei, aut delictorum commiſſorum ſuſpecti, pro quibus jam condemnandos fore timetur, ſi ſupra vires ære alieno gravati, aut ratiociniis reddendis alicujus adminiſtrationis obnoxii, ita ut per hoc lis mota, vel movenda dubitetur, & ut non ſæculi, humanivi reſpectu, ſed ex devotionis, ſpiritusvè fervore, ſponte Religioſam vitam eligant, juxta Bullam Sixti V. ejusque moderationem, Matrimonio quoquo modo obligati, manifeſta infamia notati, ac hæreſeos ſuſpecti, omninò excludendi ſunt; Perquiratur & diligentiſſimè de eorum legitimis natalibus, moribus, vitæque anteactæ.

3. Po-

3. Postremè professi alterius Religionis non recipiantur, nisi habita prius informatione vitæ, ac morum eorum, ac licentiæ petitæ, licet non obtentæ suorum Superiorum: & quod non discedant ab eorũ Religione ob malas satisfactiones; se majoris perfectionis desiderio, cautè tamen, ac prudenter procedendum, ita ut solummodo Capitulum Generale tales Professos, Novitiosvè recipere queat.

4. Si quis recipiatur, qui non manifestaverit se fuisse Novitium alterius Religionis, aut aliquam gravem, incurabilem, aut contagiosam infirmitatem tacuerit, & si talis profiteatur; ejiciatur, tanquam professus contra voluntatem vocalium, qui receperunt, servata tamen forma sacri Concilii Tridentini *Cap. 19. Seß. 25.* de Regularibus, & declarationi Sacræ Congregationis supradicti Concilii 23. Januarii 1666. quod tunc procedit, quando in Capitulo pro habitu sucipiendo, Professionevè emittenda, interrogatus, ac intimatus fuerit, suam professionem fore nullam, si quid ex supradictis ne-

gaverit, quæ proteſtationes, ac intimationes, ſemper in libro actuum Capitularium Eremi aſcribi regiſtrentur.

5. Ceſſantibus igitur impedimentis, congregentur ſimul Patres, Major, Prior, Viſitatores, ac Novitiorum Magiſter, aut eorum major pars, abſentibus aliis, ita ut minoris partis abſentia non præjudicet: In aliis verò locis, ubi non fuerit Pater Major, eodem modo Prior, Novitiorum Magiſter, ac duo Sacerdotes ad hoc à Capitulo conventuali ſpecialiter electi inſimul conveniant, & coram eis Novitius conſtitutus, diligenter circa ſcientiam interrogetur (ſi ad Clericatum aſſumendus erit) ad quem gradum nemo, niſi ſufficienter latinam calleat linguam, non admittatur, & de aliis ut ſupra.

6. Qui verò in Converſorum Claſſem aſciſci debent, & ipſi de ingenii vigore, & induſtria, & aptitudine, imò promptitudine ad obedientiam, de corporis viribus, ſed ſuper omnia tàm Clerici, quàm Converſi, de ſpiritu, an ex Deo ſit, ac mundum ex devotione, perfectionisque

zelo

zelo mundo renuncient, an verò levitas, vel necessitas aliqua de mundo depellat, interrogetur: si voverunt Religionem, si ad toleranda adversa, & ad obediendum prompti sunt.

7. Item prudenter, ac sagaciter, qui ingredi cupit Religionem, interrogetur, an aliquam habeat secretam infirmitatem, si Parentes, filii, aut sorores sua præsentia, ac industria egent. Manifestentur ei difficultates, laboresq; quos in Religione passurus est, at si ità examinatus idoneus, liber, & constans â supradictis Patribus inventus fuerit, & approbatus, tunc convocato Capitulo conventuali, ipse Pater Major, vel eo absente, idem Prior proponat, ac calculis de more jactis, si majorem partem obtinuerit, electus intelligatur, atque inter Novitios in Novitiatu admittatur, quod si secus, honeste dimittatur.

8. Semel verò receptus à Generali, vel Conventuali tantum Capitulo, non autem à quovis Prælato ejici potest.

9. Ista prima receptio, non statim ad habitum suscipiendũ factam intelligatur, sed solum ad probationem quadraginta dierum, quibus elapsis, tunc nova Capituli approbatione habitus ei concedatur, habita prius Patribus Majore, ac visitatoribus venia, quibus primo qualitatis Novitii informatio transmittatur.

10. Interim prædicta quadragenaria probatione durante, antequam propriis vestibus exvatur ut S. Pater monet, Regulam hanc cum constitutione diligenter perlegat, aut si litteras nescit, ab alio legatur, aut summariè substantialia innuentur. Qui accurate attendere curet, quid sibi faciendum, ac adimplendum est, in eo gradu, ad quem admissus est; & pluries ei dura, & aspera, quæ sustinere debet, replicentur, ne amplius ignorantiam valeat allegare.

11. Nec ignorare fas est, si in eo statu, seu gradu ad quem semel assumitur, perpetuo esse mansurum, aut saltem ad altiorem nunquam sibi ascensum esse futurum, quamquam ad inferiorem de-

scen-

ſcendi (quale eſt è Clerico converſum fieri) plena reſervetur Capitulo Generali diſpenſandi auctoritas.

12. Præterea ante habitus ſuſceptionem, Novitius Generalem Confeſſionem cum ſuo Magiſtro faciat, aut cum alio ex expoſitis Patribus ad majorem libertatem confeſſionis. Quibus omnibus, & ſingulis, feliciter cum Dei adjutorio expeditis, nova Capituli approbatione præmiſſa, habitus ei more ſolito tradatur, ut ſupra dictum eſt.

13. Ex decreto Sanctæ Memoriæ Alexandri VII quolibet quarto menſe Novitius in Capitulo Conventuali calculis exponatur, ubi ſi major ſuffragiorum pars contraria fuerit, dimittatur; ſi verò major pars propitia, ac favens, aut etiam æqualis exiſtat, proſequatur ſuum Novitiatum, quod de duobus intermediis ſcrutiniis intelligatur; In approbationibus autem ad habitum, & profeſſionem, major pars favorabilis omninò eſſe debet; dicta autem duo intermedia ſcrutinia fieri ſolent pro omnibus Novitiis ſimul, licet

non omnes in quarto existant mense, secundum discretam prudentiam Patris Majoris, aut Prioris respectivè, dummodo dicta tria scrutinia præcedant.

14. Oblati à Capitulo Conventuali recipiuntur, præmissâ licentia Patris Majoris, ac visitatorum quolibet tempore, & loco, ubi sub disciplina alicujus Patris maneant, quousque religiosos mores, & quæcunque ad verum Christianum necessaria sunt, ad salutem animæ didicerint. Habeatur tractatus prius, ac diligens fiat inquisitio de eorum vita, ac moribus, atq; etiam de valetudine, corporisque viribus, ac si aliquo impedimento detineantur.

15. Qui postquam annum expleverint in habitu Religionis, non nisi à Capitulo Generali, Dietæ, aut Patris Majoris, ac Visitatorum, & ex gravi admodum causa expelli possint, licet ad eorum beneplacitum redire possint ad sæculum.

16. Cum bene se in Religione gesserint, post septennium in Conversorum numerum à Capitulo Generali coaptari possunt, ex sola tamen gratia, ac beneplacito dicti

dicti Capituli Generalis. Et sciendum quod quando pro Conversis proponuntur, si major pars votorum favorabilium deficeret, non ideo à Religione excluduntur, sed ut prius, oblati remanent.

17. In eorum insuper ingressum publico mediante Instrumento Deo se offerent, Religionique gratis servire promittent, renunciantes eorum medio juramento cuicunque mercedi, aut remunerationi pro laboribus exhibitis; qui verò tale noluerint conficere instrumentum, rejiciantur. At si aliqua in ingressu Religionis dederint sive mobilia, sive immobilia, sive pecunias numeratas, in discessu singula sine fructibus restituantur. Si quis oblatus sponte exierit, vel à Religione licentiatus fuerit, numquam recipiatur.

18. Non possunt Oblati pecunias, aut rem aliquam propriam penes se retinere, sed omnia apud Cellerarium ad conservationem deponantur, ut supra, & si bona stabilia possideat, non faciat fructus suos, donec in Religione vixerint, sed intra primum annum de bonis, ac fructibus

ad eorum libitum diſponere teneantur, quia in Religione nihil proprium habere poſſunt.

Sequitur Regula.

T Senior ei talis deputetur, qui aptus ſit ad lucrandas animas, qui ſuper eum omnino curiosè intendat, & ſollicitus, ſi verè Deum quærit, & ſi ſollicitus eſt ad opus Dei, ad obedientiam, ad opprobria.

Conſtitutio.

I.

AD Sancti Patris Doctrinam adimplendam ſtatuitur, ut Novitiorum Magiſter ſolum à Capitulo Generali eligatur, qui non juvenis, ſed ſenex nondum ætate, ſed morum, ſcientiâ, in inceſſu gravis, ac in omnibus ſuis actibus exemplaris, Sanctique ſilentii amator, atque in Religione ſaltem per quadriennium verſatus, niſi aliter juſtis de cauſis Capitulum Generale decreverit, & ſit alios docere peritus.

2. At-

2. Attendat is ſemper diſcipulos ſuos ad perfectionem ſpiritualem promovere, eorum naturales affectus, corruptaſque conſuetudines cum charitate, verbis, monitionibus retundere, mortificare, radicituſque aſſiduis correctionibus evellere, nec non vitiorum loco, virtutes, ac maximè humilitatẽ, obedientiam plantare. Inſtruat deinde eos in his, quæ ad divinum cultum pertinent, tùm in horis Canonicis rite ſecundum Regulas Breviarii perſolvendas, tùm in ſolitis cæremoniis, cum humili geſtu, & modeſtia, ſollicitudine, devotioneque obſervandis, tùm etiam in ſolitudine Cellæ, in oris cuſtodia, viſus modeſtia, ſtrenue retinendis. Et in reliquis omnibus, in quibus internus, externuſque veri Religioſi ornatus conſiſtit, ac præcipuè inſtruat in oratione mentali.

3. Præterea ad minus ſemel in die eos, & Cellas eorum viſitabit, & eis opportunis temporibus neceſſaria præbebit, & curam animarum eorum ſollicitè geret, atq; ſæpè aliquo exercitio ſpirituali eos depaſcet. Poſt completorium tandem illis convoca-

catis, seorsum eorum culpis (prout ipsi de omnibus defectibus illa die commissis, eas dicere tenentur) auditis, pænitentiisq; injunctis, necessaria monitiuncula præmissa, eos benedicat: Benedictio Dei Patris omnipotentis, &c.

4 Meminerit autem perpetuo Novitiorum Magister, tales omnino suos discipulos futuros usque ad mortem, quales ipsi suis instructionibus, & exemplis tempore probationis effecerit, sciens uberem à Deo mercedem suorum laborum recepturum.

5. At è contra si non rectè se habeat, possit loci Prior, cum duorum ex Senioribus Patribus, interventu, illum ab officio suspendere, & alium in ejus locum subrogare, donec superiores aliter providerint.

Sequitur Regula.

PRædicentur ei dura, & aspera, per quæ itur ad Deum, & si promiserit de stabilitate sua perseverantiam, post duorum mensium circulum, legatur ei hæc regula per ordinem,

& dicatur ei. Ecce lex, sub qua militare vis, si potes observare, ingredere, si verò non potes, liber discede, si adhuc steterit, tunc ducatur in supradictam Cellam Novitiorum, & iterum probetur in omni patientia. Et post sex mensium circulum, relegatur ei Regula, ut sciat ad quid ingreditur, & si adhuc stat, post quatuor menses iterum relegatur ei eadem Regula, et si habita secum deliberatione promiserit se omnia custodire, & cuncta imperata servare: tunc suscipiatur in Congregatione, sciens se sub lege Regulæ constitutum, quod ei ex illa die non liceat egredi de Monasterio, nec collum excutere de sub jugo regulæ, quam sub tàm morosa deliberatione, licuit recusare, aut suscipere. Suscipiendus autem in oratorio coram omnibus promittat de stabilitate sua, & conversione morum suorum, & obedientia coram Deo, & Sanctis ejus, ut si aliquando aliter fecerit, à Deo se damnandum sciat, quem irridet. De qua promissione sua, faciat petitionẽ ad nomen Sanctorum, quorum Reliquiæ ibi sunt, & Abbatis præsentis, quam petitionem manu sua scribat, aut certè si non scit litteras, al-

ter

ter ab eo rogatus scribat, & ille Novitius signum faciat, & manu sua, eam super Altare ponat. Quam cum posuerit, incipiat ipse Novitius mox hunc Versum, Sucipe me Domine secundum eloquium tuum, & vivam, & non confundas me ab exspectatione mea. Quem versum omnis congregatio tertio respondeat, adjungentes, Gloria Patri, &c. *Tunc ipse frater Novitius prosternatur singulorum pedibus, ut orent pro eo, & jam ex illa hora in Congregatione reputetur.*

Constitutio.

POstquam per annum variis exercitiis, ac correctionibus probatus est Novitius, ac in suo gradu probè exercitatus, tunc iterum legat, aut legatur ei Regula, & Constitutiones, ut supradictum est, ut plenius deliberare valeat, velit ne discedere, vel perseverare. Quod si interrogatus constans inventus fuerit, si Capitulum, audito ab ipso Magistro, & áliis de ejus moribus & in Religione progressu, discussione facta, eum tanquam idoneum, ac benemeritum, ad Professionem

nem

nem admiserit, præmissa iterum confessione Generali saltem illius anni, profiteatur, secundum formam in fine constitutionum apposita. Quam professionem ipsemet Novitius manu propria subscribat, præsentibus duobus testibus sæcularibus, sive fratribus, qui pariter se subscribant. Quæ professio intelligatur semper facta ad præscriptum Sanctæ Regulæ ac nostrarum Constitutionum sub eadem vita communi, ita ut nunquam sic professus ex quavis antiqua consuetudine prætendere posset se liberum, ac immunem ab ulla, vel minima observantia his in constitutionibus expressa, qui usus, ac consuetudines forsan introductæ, abusus, ac corruptelæ nominentur.

Sequitur Regula.

Es, si quas habet, aut eroget prius pauperibus, aut factâ solemniter donatione conferat Monasterio, nihil sibi reservans ex omnibus. quippe qui ex illo die, nec proprii corporis potestatem se habiturum sciat. Mox er-

ergo in oratorio exuatur rebus propriis, quibus vestitus est, & induatur rebus Monasterii. Illa autem vestimenta, quibus exutus est, reponantur in vestiario conservanda, ut si aliquando suadente Diabolo, consenserit, ut egrediatur de Monasterio, (quod absit) tunc exutus rebus Monasterii projiciatur: illam tamen petitionem, quam desuper Altare Abbas tulit, non recipiat, sed in Monasterio servetur.

Constitutio.

I.

UT hæc Regulæ dispositio sincerius sortiatur effectum, vestes, ac pecuniæ, & quæcunque secum attulit Novitius, illico suscepto Religionis habitu, penes Cellerarium in custodiam, & conservationem deponantur. Quæ res nullo modo ante ejus professionem, neque à Superioribus, neque à Cellerario, nec ab ipso etiam Novitio, vel ejus jussu, ab ipsa dispensa extrahi, nec distrahi debent quocunque nomine, vel prætextu venditi, vel com-

commodati, nec eleemosynæ quidem, sed ipse Novitius ante professionem de rebus suis plene, ac libere disponat.

2. Nec ab eo quisquam pro se, vel pro aliis petere audeat quidquam sub pæna circularis disciplinæ, quam etiam incurret, qui petere suggesserit, vel ante professionem aliquid de ejus rebus disposuerit.

3. Attamen si ipse de rebus suis, disponere recusaverit, aut certe voluerit, eo casu quæcunque ex ejus spoliis remanent, in usum Ecclesiæ convertantur, in ornamentis scilicet Altarium, ac sacrarii; idem de eleæmosynis in Ecclesia relictis observandum.

4. Quæ omnia si quis ad alium usum converterit, ter in pane & aqua jejunet, & legata Congregationi relicta, non nisi in usum à Benefactore statutum, convertantur.

5. Quoad verò ad acceptationem missarum perpetuam, observetur omninò decretum Sac. Congregationis Concilii de celebratione Missarum, suisque con-

gruis temporibus adimpleantur, & miſſæ quotidianæ non recipiantur, ſi congruo tempore adimpleri non poſſunt. Nec anticipate pro perſonis, aut eleæmoſy-nis incertis applicentur: nec obligentur Sacerdotes continuo celebrare, ſed bis in hebdomada ſecundum eorum intentionem, & quinque, quæ reſtant ad ſuperioris intentionem, ſecundum quam tenentur celebrare: qui duo dies non habeant in hebdomadis, in quibus Eremi obligationibus ſatisfit.

6. Si autem aliquis Novitius mendax inventus fuerit circa ſua gravia propalanda impedimenta, ante profeſſionem expellatur; at ſi poſt profeſſionem detegatur, graviter puniatur; dummodo profeſſio nulla non ſit.

DE

DE FILIIS NOBILIUM, VEL PAUPERUM QUI OFFERUNTUR.

CAPUT LIX.

I quis forte de Nobilibus offert filium ſuum Deo in Monaſterio, ſi ipſe puer minori ætate ſit, parentes ejus faciant petitionem, quam ſupra diximus, & cum oblatione ipſam petitionem, & manum Pueri involuant in palla Altaris, & ſic eum offerant. De rebus autem ſuis, aut in præſenti petitione promittant ſub jurejurando, quia nunquam per ſe, nunquam per ſuſpectam perſonam, nec quolibet modo ei aliquando aliquid dent, aut tribuant occaſionem habendi, vel certè ſi hoc facere noluerint, & aliquid offerre voluerint in eleæmoſynam Monaſterio pro mercede ſua, faciant ex rebus, quas dare volunt Monaſterio donationem, reſervato ſibi (ſi ità voluerint) uſu fructu; atq; ita omnia obſtruantur, ut nulla ſuſpicio remaneat puero, per quam deceptus perire poſſit (quod abſit) quod experimento didicimus: Similiter autem, & pau-

pauperes faciant. Qui verò ex toto nihil habent, simpliciter petitiones faciant, & cum oblatione offerant filium suum coram testibus.

Constitutio.

Cum dictum sit suprà, solum majores viginti annorum in nostra Congregatione recipi posse, non est, quod hic de impuberibus, minoribusvè tractemus.

DE SACERDOTIBUS, QUI VOLUERINT IN MONASTERIO HABITARE.

CAPUT LX.

Si quis de ordine Sacerdotum Monasterio se suscipi rogaverit; non ei quidem citius assentiatur. Tamen si omnino perstiterit in hac supplicatione, sciat se omnem Regulæ disciplinam servaturum, nec aliquid ei relaxabitur, ut sit, sicut scriptum est. Amice ad quid venisti? concedatur ei tamen post Abbatem stare, & benedicere, aut missas canere, si tamen jusserit ei Abbas, sin alias, nullatenus

tenus aliqua præsumat. Sciens se disciplinæ Regulari subditum, & magis humilitatis exempla omnibus det, si fortè ordinationis, aut alicujus rei causa fuerit in Monasterio, illum locum attendat, quando ingressus est Monasterium, non illum, qui ei pro reverentia Sacerdoti concessus est. Clericorum autem si quis eodem desiderio Monasterio sociari voluerit, loco mediocri collocetur, & ipse tamen si promittat de observatione Regulæ, vel propria stabilitate.

Constitutio.

I.

SAcerdotes qui animo perseverandi in nostram Congregationem venient, simul atque habitum Eremiticum susceperint, super omnes Clericos, sub tamen omnes Sacerdotes, non solùm Professos, sed etiam Novitios collocantur. At Clerici cum Præsbyteri effecti fuerint, supra dictos Sacerdotes locum recuperabunt.

2. Novitii Sacerdotes non fungantur officio hebdomadarii in Choro, nec in Al-

Altari Conventualem miſſam celebrare: & ad minus trium annorum ſpatio omnes functiones, quas faciunt Clerici Profeſſi, exerceant, nec in aliis, quam Clericorum obedientiis miſceantur.

3. At Clerici cujuscunque gradus, licet Diaconi exiſtant, poſt habitus ſuſceptionem, nulli prius recepto Novitio præcedant, ſed donec Sacerdotes fiant, inferiorem locum retineant.

4. Sacerdotes illi, qui ex devotionis, vel alterius rei cauſa Eremos noſtras inviſunt, dum ibi commorantur, ſi Epiſcopi aut Prælati ſint, in omni loco præcedant Priores. Reliqui verò Præsbyteri, qui aliqua dignitate Eccleſiaſticâ, ſcientiâ, vel nobilitate pollent, ſuperioribus utique cedere ſolent, reliquis omnibus præire.

4. Idipſum in Religioſis viris hoſpitibus obſervari ſolet. Demum hæc hoſpitum & inſignium perſonarum promotio, abſolutè ex Superioris arbitrio pendet.

DE

DE MONACHIS PEREGRINIS QUALITER SUSCIPIANTUR.

CAPUT LXI.

SI quis Monachus Peregrinus de longinquis Provinciis ſupervenerit; ſi pro hoſpite voluerit habitare in Monaſterio, & contentus fuerit conſuetudine loci, quam invenerit, & non fortè ſuperfluitate ſua perturbet Monaſterium, ſed ſimpliciter contentus eſt quod invenerit, ſuſcipiatur, quanto tempore cupit. Si qua ſanè rationabiliter, & cum humilitate charitatis reprehendit, aut oſtendit, tractet Abbas prudenter, ne fortè eum propter hoc ipſum Dominus direxerit. Si verò poſtea voluerit ſtabilitatem ſuam firmare, non renuatur talis voluntas, & maximè quia tempore hoſpitalitatis, potuit ejus vita dignoſci. Quod ſi ſuperfluus, aut vitioſus inventus fuerit tempore hoſpitalitatis, non ſolum non debet ſociari corpori Monaſterii, verum etiam dicatur ei honeſte, ut diſcedat, ne ejus miſeria

etiam alii vitientur. Quod si non fuerit talis, qui mereatur projici, non solum si petierit suscipiatur, Congregationi sociandus, verùm etiam suadeatur, ut stet, ut ejus exemplo alii erudiantur, & quia in omni loco, uni Domino servitur, uni Regi militatur. Quem si etiam talem prospexerit Abbas, liceat eum aliquantulum in superiori constituere loco, non solum autem Monachorum, sed etiam de supradictis gradibus Sacerdotum, vel Clericorum stabilire potest Abbas in majori, quàm ingreditur loco, si ejus talem prospexerit esse vitam. Caveat autem Abbas ne aliquando de alio noto Monasterio, Monachum ad habitandum suscipiat sine consensu Abbatis ejus, aut Litteris comendatitiis, quia scriptum est, quod tibi non vis fieri, alteri ne feceris.

Constitutio.

QUomodo alterius Ordinis Religiosi apud nos recipiantur dictum est suprà. Illi verò, qui ad nostras Eremos visuri accedunt, maximâ charitate excipiantur, ac tractentur, tùm quia Peregrini,

ni, tùm quia Religiosi sunt: sed ultrà triduum commorari non permittantur, ne ipsi in hospitio otio delitescant, & Domus expensis gravetur.

DE SACERDOTIBUS MONASTERII.

CAPUT LXII.

Iquis Abbas sibi Præsbyterum, vel Diaconum ordinari petierit, de suis eligat, qui dignus sit Sacerdotio fungi: ordinatus autem caveat elationẽ, aut superbiam, nec quicquam præsumat, nisi quod ei ab Abbate præcipitur, sciens se multo magis disciplinæ regulari subditum. Nec occasione Sacerdotii obliviscatur Regulæ obedientiam, & disciplinam, sed magis, ac magis in Deum proficiat: locum verò illum semper attendat, quo ingressus est Monasterium, præter officium Altaris, & si forte electio Congregationis, & voluntas Abbatis pro vitæ merito eum promovere voluerit, qui tamen Regulam à Decanis, vel Præpositis constitutam, sibi servandam sciat. Quod

si

ſi aliter præſumpſerit , non ut Sacerdos, ſed ut rebellis judicetur, & ſæpe admonitus, ſi non correxerit, etiam Epiſcopus adhibeatur in teſtimonium. Quod ſi nec ſe emendaverit, clareſcentibus culpis, projiciatur de Monaſterio, ſi tamen talis fuerit ejus contumacia, ut ſubdi, aut obedire regulæ nolit.

Conſtitutio.

I.

CLericorum ad ordines promotio, ſolius Capituli Generalis, vel Dietæ eſt facultas; præmiſſa diligenti, plenaque à Patribus viſitatoribus informatione, an promovendus habeat requiſita, qui Patres in actu viſitationis, una cum loci Priore, exactè conſiderent num ſufficienti ſcientia, ſit inſtructus, tùm mores ſcrutentur, ac præcipuè an in eo regnet humilitas.

2. Nullus ad Præsbyteratum promoveatur, niſi poſt profeſſionis quinquennium, licet in hoc, ſi idonea perſona judicabitur, Capitulum Generale diſpenſare poſſit.

3. Qui

3. Qui se ipsum promovere fecerit, absque Capituli Generalis licentia, seu Dietæ suivè superioris, disciplina circulari mulctetur, ab ordinibus suspendatur, ac degradetur, maneat scilicet infrà omnes alios professos ordinatos. Qui autem absque dictis facultatibus quempiam fecerit promoveri, circulari pariter disciplina, aliisque arbitrio superioris pœnis puniatur.

4. Diligenter curabunt superiores, ut Clerici à Capitulo Generali, vel Dieta promoti, suis congruis temporibus ordinentur.

5. Antequam ad sacros ordines Clerici promoveantur, Priores diligenter in Sacramentorum doctrina versari faciant, eosque, qui Sacerdotio initiandi sunt, ut cæremonias, casusvè, qui evenire possunt, Theologiamque moralem addiscant.

6. Quamvis Eremitæ nostri ex Pauli tertii facultate, prædicationis officio fungi possint; nemo tamen sine Capituli Generalis venia in praxim deducat.

7. Fra-

7. Fratres Laici caveant ne causâ lectionis, negligentes ad obedientiam reddantur: Ideoque statuitur, ut ex dictis nullus plusquam duos codices, ultra officium Beatæ Virginis, doctrinam Christianam, præsentisque Constitutionis sub jejunio in pane, & aqua retinere possit.

DE ORDINE CONGREGATIONIS.

CAPUT LXIII.

ORdines suos in Monasterio ità conservent, ut conversionis tempus, & vitæ meritum discernit, vel ut Abbas constituerit. Qui Abbas non conturbet gregem sibi commissum, nec quasi liberâ utens potestate, injustè disponat aliquid, sed cogitet semper, quod de omnibus Judiciis, & operibus suis redditurus est Deo rationem. Ergo secundùm ordines, quos constituerit, vel quos habuerint ipsi fratres, sic accedant ad pacem, ad Communionem, ad Psalmum imponendum, in Chorum standum, ut in omnibus omninò locis ætas non

discernatur in ordine, nec præjudicet, quia Samuel, & Daniel pueri Præsbyteros judicaverunt. Ergo exceptis his (quos, ut diximus) altiori consilio Abbas prætulerit, vel degradaverit, certis ex causis, reliqui omnes, ut convertuntur, ita sint, ut V. g. qui secunda diei horâ venerit, in Monasterio Juniorem se noverit esse illo, qui primâ horâ diei venit, cujuslibet ætatis, aut dignitatis sit. Pueris verò per omnia ab omnibus disciplina teneatur.

Constitutio.

1.

Cum ex dignitate, seu antiquitate locorum sæpè prælatio descendere soleat Prælatorum, Sciendum est Sacram Montis Coronæ Eremum, totius Congregationis caput esse; postea Priores infrascriptarum Nationum Novitiatorum sequuntur. Ideò illi Prior S. Mariæ de Rhua succedit, tertius S. Mariæ Coronatæ, quartus Montis Argentini, sicque alii juxta locorum erectionem, ac antiquitatem.

2. Sic ſupremæ Congregationis Pater, Major dictus omnibus Religionis Prælatis quocunque loco, ac tempore præeſt, qui in prædicta ſacra Eremo Montis Coronæ (niſi neceſſaria negocia aliò evocent) commorari ſolet.

3. Ibi duo Viſitatores ei continuè aſſiſtunt, penes quos cum Patre Majore univerſale totius Congregationis regimen, conſiſtit, & hi Prioribus præibunt omnibus in locis, eorum reſidentiis exceptis, ideſt intrà clauſuram, in qua etiam præcedent, in actu viſitationis.

4. Inter Viſitatores qui primus eſt in electione præibit licet inferior profeſſione fuerit.

5. Quilibet in ſua Eremo Prior (licet alii ibi ſint Prælati) omnes alios, ut ſupra dictum eſt, præcedet, qui tamen cum ſimul conveniunt, alter alteri juxtà ordinem, ac prioritatem locorum ſuorum ſibi invicem cedunt, poſt hos Magiſter Novitiorum collocatur.

6. Quicunque alii Sacerdotes, Clerici, & Converſi, aut oblati fuerint in caſu præ-

præcedentiæ, tempus suæ professionis in hac Congregatione non alibi emissæ, observabunt.

7. Priores, ac visitatores hospites, omnibus locorum superioribus non graduatis, ac Vice-Prioribus antecellere consueverunt: hoc autem quoad Mensæ, locum ejusq; benedictionẽ, ac Ecclesiasticarum functionum procedit, Salva semper Domus administratione, ac familiæ superioritate superiori, ac Vice-Priori supradictis remanente.

8. Primam utriusque chori sedem, nemo, nisi proprii ipsius loci Prælatus occupabit.

Sequitur Regula.

IUniores ergo, Priores suos honorent, Priores Juniores suos diligant. In ipsa autem appellatione nominum, nulli liceat alium puro appellare nomine, sed Priores juniores suos, fratres nominent. Juniores autem Priores, suos Dominos vocent, quod intelligitur paterna reverentia. Abbas autem, quia vices

Christi agere videtur, Dominus, & Abbas vocetur, non sua assumptione, sed honore, & amore Christi, Ipse autem cogitet, & sic se exhibeat, ut dignus sit tali honore. Ubicunq; autem sibi obveniant fratres, Junior à Priore benedictionem petat, transeunte majore, Junior surgat, & det ei locum sedendi, nec præsumat Junior consedere, nisi ei præcipiat Senior suus, ut fiat, quod scriptum est; honore invicem prævenientes. Pueri verò, vel adolescentes in oratorio, vel ad mensam cum disciplina ordines suos consequantur: foris autem, vel ubi custodiam habeant, & disciplinam usq; dum ad intelligibilem ætatem perveniunt.

Constitutio.

I.

EX hoc regulæ textu, omnes Eremitæ addiscant, semper Patri Majori genuflectere quoties eum alloquuntur, vel obviam in Eremo habent, sicque tempore Capituli Præsidenti, quod & ante Priorem loci in Cella tantummodo faciendum est,

eſt, eodem modo Novitii coram Magiſto faciant.

2. At reliquis Sacerdotibus, ac Prælatis, caput detegere, & humiliter ſe inclinare ſufficit: Antiquioribus item ſemper inferior ſedens aſſurgat, & capite aperto aliquantulum humilitetur.

3. Et generaliter non ſolum Novitii, Junioresvè, ſed omnes viciſſim ſingulos à Regula præſcriptos mores obſervabunt, uti ſunt inclinationes, apertio capitis, ac alia ſigna civilia, ac reverentiæ.

4. In nominandis, vocandisque Patribus conſuevit noſtra Congregatio ſic vocare, Pater Major, Pater Præſidens, Pater Prior, ac Sacerdotes ſimplices, Frater Romualdus, &c. & omnes alii ſimpliciter vocentur, oblati quoque fratres, quæ ſimplicitas ſemper eſt obſervanda.

DE ORDINANDO ABBATE.

CAPUT LXIV.

IN Abbatis ordinatione illa semper consideratur ratio, ut hic constituatur, quem sibi omnis concors Congregatio secundum timorem Dei, sive etiam pars, quamvis parva Congregationis saniori consilio elegerit: vitæ autem merito, & sapientiæ doctrina eligatur, qui ordinandus est, etiam si ultimus fuerit in ordine Congregationis. Quod si etiam omnis Congregatio vitiis suis (quod quidem absit) consentientem personam pari consilio elegerit, & vitia ipsa aliquatenus in notitiam Episcopi, ad cujus Diœcesim pertinet locus ipsè, vel Abbatibus, aut Christianis vicinis claruerint; prohibeant pravorum prævalere consensum, sed domui Dei dignum constituant dispensatorem, scientes pro hoc se recepturos mercedem bonam, si illud castè, & Dei Zelo faciant, sicut è contrario peccatum incursuros, si negligent. Ordinatus autem Abbas sem-

ſemper cogitet quale onus ſuſcepit, & cui redditurus eſt rationem villicationis ſuæ, ſciatq́; ſibi oportere prodeſſe magis, quàm præeſſe. Oportet ergo eum eſſe doctum lege divina, ut ſciat, unde proferat nova, & vetera, caſtum, ſobrium, miſericordem, & ſemper ſuperexaltet miſericordiam judicio, ut idem ipſe conſequatur, oderit vitia, diligat fratres. In ipſa autem correptione prudenter agat, & ne quid nimis, nedum nimis cupit eradere eruginem, frangatur vas; ſuamq́; fragilitatem ſemper ſuſpectam habeat, memineritq́; calamum quaſſatum non conterendum. In quibus non dicimus, ut permittat nutriri vitia, ſed prudenter, & cum charitate ea amputet; prout viderit utiq́; expedire (ſicut jam diximus) & ſtudeat plus amari, quàm timeri. Non ſit turbulentus & anxius, non ſit nimis obſtinatus, & non ſit Zelotypus, & nimis ſuſpicioſus, quia nunquam requieſcet. In ipſis imperiis ſuis ſit providus, & conſideratus, ſive ſecundum Deum, ſive ſecundum ſæculum ſint. Opera quæ injungit diſcernat, & temperet, cogitans diſcretionem Sancti JACOB dicentis: ſi greges meos

plus jam ambulando fecero laborare, morientur cuncti uno die. Hæc ergo aliaq́ testimonia discretionis matris virtutum sumens, sic omnia temperet, ut sit, quod & fortes cupiant, & infirmi non refugiant, & præcipue ut præsentem Regulam in omnibus servet: ut cum benè ministraverit, audiat à Domino, quod servus bonus, qui erogavit triticum conservis suis in tempore suo: Amen dico vobis, super omnia bona constituet eum.

Constitutio.

I.

ANte omnia Priorem, doctrinæ Sanctissimi Patris diligentem observatorem esse oportet, ut sibi ipsi consulere, gregique suo præesse sciat.

2 Cum primum ergo novus Prior in suam Eremum devenerit, singulorum Cellas visitet, ut sciat quid cuique concedere, quidvè negare debeat, ac deinde de domo sua ordinanda, ministrisque eligendis providè cogitabit; præmissa igitur admonitione, longâque facta oratione,

ne, ipſe cum aliis, ad quos elatio pertinet, per diem ſaltem præmeditabuntur, qui digni ſint familiæ officiales.

3. Atque tunc convocato de more Capitulo, & abſolutis præteritis ab obedientiis ſuis, diligentes & timoratos rerum agendarum Miniſtros, ſolita calculatione conſtituant.

4. Quorum primus erit Sacriſta, ſecundus Bibliothecarius, tertius Scriba Capituli, quartus Archiviſta, quintus Cellerarius, ſextus Diſpenſator, ſeptimus Infirmarius, octavus Piſtor, nonus Cellæ vinariæ cuſtos, decimus fructuum diſtributor, undecimus Coquus, duodecimus Janitor, tertius decimus Hoſpitarius, quartus decimus Barbitonſor, quintus decimus Veſtiarius, ſextus decimus pannarius, decimus ſeptimus ferramentarius, decimus octavus Hortulanus, decimus nonus Sylvarum cuſtos. Facta autem prædicta electione ante Completorii lectionem, omnibus in Capitulo exiſtentibus, eorum ordinatio diſtinctè legatur, qui omnes, & ſinguli obedientiam ſibi injunctam alacri

animo, & absque murmuratione amplectantur, & pro viribus adimplere conentur, scientes per obedientiam Deo suo gratos esse futuros. Quæ obedientiarum distributio, non solum cum Prior è Capitulo revertitur, fiat, sed etiam quando completa fuerit Dieta.

5. Si numerus verò fratrum minor fuerit, binas, vel plures obedientias Frater unus idoneus, & sufficiens habere poterit, & è converso ubi numerus abundat, una, in duos, si opus fuerit, dividatur.

6. At si infra annum fortè aliquis, ob suas negligentias, vel defectus suos privandus sit officio, novusque sit constituendus Minister; tunc Prior cum consilio saltem seniorum rem exequatur.

7. Hoc ergo modo, dispositâ Domo, & ordinata familia, curet Prælatus sollicite Pastoris boni more, frequenter suas oves recognoscere, eisdemque salutare pasculum præbere. Quod profecto fiet, si singulis Sabbatis (aut Sabbato impedito) alio die, Capitulum, ut vocant culparum post primam tenuerit, in quo aliqua

qua pia ad fratres exhortatio, ex quadam Sacræ ſcripturæ auctoritate, vel ex ſequenti Dominicæ Evangelio, vel ex Regulæ Sanctæ, Conſtitutionevè, doctrina deſumpta præmittatur. Prior omnino ſingulis Sabbatis Culparum Capitulum habere teneatur, niſi graviſſima urgeat cauſa, nec quia ſupradictum ſpiritualem diſcurſum non paraverit, omittat, duplicitèr enim erraret, ſi totum ob tàm levem cauſam omitteret, qui verò ex Prioribus in hoc negligens fuerit, à Patribus Viſitatoribus puniatur.

8 Ac deindè ſpecialiter, quæ in ſequenti hebdomada ſervanda, faciendave ſunt, annuncient, veluti feſta ex præcepto, jejunia vigiliarum, ac quatuor temporum, ſi anniverſaria dicenda, Communionem faciendam, Communem refectionem, obſervantiarum, officiique mutationem cum dubiorum occurrentiis & ſic de aliis, quæ accidere ſolent declaratione.

9. Conſtituat inſuper, & omnia quæ ad regimen, & conſervationem Domus, atque

atque familiæ ſpectant, nec non generaliter omnes cum fervore hortetur ad obſervantiam Sanctæ Regulæ, ceremoniasq; adimplendas cum efficaci reprehenſione defectuum commiſſorum, & exhortatione ad emendationem, ac Sancti propoſiti augmentum, &c.

10. Nec obliviſcatur unquam generaliter, Sanctam Eccleſiam, Animas defunctorum, Benefactores, tàm vivos, quàm mortuos, omnesque in neceſſitate conſtitutos, & aliqua, quæ ſæpè accidunt, fratrum orationibus fideliter commendare.

11. Nec (ſi hoc dies ipſa requirat) ſilentium diſpenſare prætermittat, & mox per ſuum quisque gradum, culpas, negligentias, transgreſſiones, & omnia, in quibus ſe erraſſe cognoſcet, humiliter, ac genuflexus alta & intelligibili voce dicat, idque coram ipſo Priore, facie tamen ad Altare verſa, & cum brevitate, ſecreta nihilominus peccata confeſſioni relinquens.

12. Profeſſi, qui adhuc in Novitiatu cum Novitiis morantur primi erunt, qui ſta-

ſtatim dictâ culpa, omnes pariter foras egredi debent, ſequuntur poſtea Sacerdotes ſecundum ordinem dignitatis, & Profeſſionis, qui finitâ accuſatione ſe toto corpore ſolotenus verſa facie ad Superiorem proſternant; ac tamdiu, ſic maneant, quousque ipſe ſignum dederit, quo audito erigant ſe in genua, donec pænitentiâ data, alio ſigno dimittantur.

13. Superior verò circumſtantiis rerum, ac perſonarum maturè conſideratis, unicuique vulneri proprium adhibeat medicamentum, frequentando potius pænitentias illas, quæ animum humiliant, quàm quæ corpus affligunt, poteritque mutare, & alterare, moderari, atque in toto, vel in parte relaxare, taxatas in his Conſtitutionibus, & alias etiam imponere pænitentias, ſicut melius viderit ad animarum ſalutem conducere.

14. Sit hoc in loco diligens Prior unumquemque admonere, vel corrigere juxtà demerita eorum, eisque debitam pænitentiam aſſignet, quam omnes fideliter adimplere ſine mora debent.

15. Non

15. Non omittat superior negligentes, vel recusantes ad Capitulum accedere per aliquem vocari, quos, nisi legitimam causam allegauerint, severè puniat.

16. Si reprehensus, vel correctus frater, de conscientia munda se purgare voluerit, semel audiatur; at si post excusationem culpabilis remanet, duplex exindè reportet supplicium, nec quicquam moretur Prælatus, quamvis eodem tempore reus, majorem, aut supremum Tribunal appellet, sed his non obstantibus, quod agendum esse præviderit, securus exequatur.

17. Quod tamen in regularibus pœnitentiis procedit, at si pænitentia gravis fuerit, ut puta disciplinæ circularis, aut carceris (dummodo non sit pro custodia, aut contumacia, aut ultra dies quindecim) si subditus appellaverit, Prior ad executionem non procedet, donec per se ipsum & per Reum Superiori, cui appellatum denunciatum fuerit, ac per eundem causa cognoscatur.

18. Pri-

18. Priores ſicut & alii omnes (id quod nomen Eremitæ ſignificat) adimpleant reſidentes jugiter in Eremo, rariſsimè, niſi extrema cogat neceſſitas, exeant.

19. Rurſus ad conſervationem rerum domeſticarum patrimonii ipſius loci cum debita diligentia, curent Priores, ſcripturas, contractus, Inſtrumenta, Bullas Apoſtolicas, & quæcunque ad rem faciunt habere, recuperare, & in quodam Archivio, ſeu arca benè clauſa, & cuſtodita ſervare, nec non & libellum conficiant, in quo contineantur ſummaria dictarum ſcripturarum, & Archiviſtæ cuſtodiâ ſerventur.

20. Notent præterea, & ſecum habeant ea acta Capitularia, quæ ad locum ſuum, & ad communes obſervantias pertinent. Deſcribantur etiam omnia acta Capituli conventualis cum ſuis circumſtantiis dierum, & annorum.

21. Sit quoque in ſingulis Eremis noſtris, & alius libellus, in quo nomen, & loci Patriæ, dies ingreſſus, ac profeſſionis,

cujusque Eremitæ, præmisso nomine, ac cognomine, quo vocabatur ante habitus susceptionem: item fugitivorum, expulsorum, ac licentiatorum fiat memoria, quo facilius ab omnibus cognoscantur. Sic tandem, & Defunctorum nomina, & obitus dies diligenter notentur, pro quibus statim solitas preces fieri, & ab ipsius loci Priore cum diligentia aliis Societatis Prælatis notificari debent, ut & ipsi suis in locis similiter faciant.

22. Sit item, & alius libellus, ubi annuatim registrentur à Capitulo Generali, acta Capitularia cuicunque Priori data & in actu visitationis à Visitatoribus.

23. Nullus Prior potest nova ædificia erigere, nisi loci reditus expensas superent, ità ut ex residuo perfici queant, alias aut eleemosynis, aut alio quovis subsidio construantur.

24. Nova non fundentur ædificia, donec quæ cæpta reperiuntur ad debitum finem perducantur, sine Superiorum licentia. Ad novum autem aliquod opus construendum, duo prius obtinenda sunt, li-

licentia ſcilicet Superiorum, Conventualiſque Capituli conſenſus.

25. Non ommittant Priores ſingulis bimeſtribus, Patres Majorem, ac Viſitatores, de eorum familia facere certiores.

DE PRÆPOSITO MONASTERII.

CAPUT LXV.

SÆpius quidem contingit, ut per ordinationem Præpoſiti ſcandala gravia in Monaſteriis oriantur, dum ſunt aliqui maligno ſpiritu ſuperbiæ inflati, qui exiſtimantes ſe ſecundos Abbates, aſſumentes ſibi tyrannidem ſcandala nutriunt, & diſſenſiones in Congregatione faciunt, & maximè in illis locis, ubi ab eodem Sacerdote, vel ab eiſdem Abbatibus, qui Abbatem ordinant, ab ipſis etiam, & Præpoſitus ordinatur. Quod quam ſit abſurdum facilè advertitur, quia ab ipſo initio ordinationis materia ei datur ſuperbiendi, dum ei ſuggeritur à cogitationibus ſuis exutum ſe à poteſtate Abbatis ſui, qui ab ipſis eſt ordinatus, à quibus & Abbas.

Hinc

Hinc suscitantur invidiæ, rixæ, detractiones, æmulationes, dissensiones, & inordinationes, & dum contraria sibi invicem Abbas Præpositusque sentiunt, & ipsorum necesse est sub hac dissensione animas periclitari: & hi qui sub ipsis sunt, dum adulantur partibus, eunt in perditionem cujus periculi malum illos respicit in capite, qui talibus in ordinatione se fecerunt autores. Ideoq; nos prævidemus expedire propter pacis, charitatisq; custodiam in Abbatis pendere arbitrio ordinationem Monasterii sui, & si potest fieri, per Decanos ordinetur (ut anteà disposuimus) omnis utilitas Monasterii, prout Abbas disposuerit, & dum pluribus committitur, unus non superbiat. Quod si aut locus expetit, aut Congregatio petierit, rationabiliter cum humilitate, & Abbas judicaverit expedire. Quemcunq; elegerit Abbas cum consilio fratrum timentium Deum, ordinet sibi Præpositum. Qui tamen Præpositus illa agat cum reverentia, quæ ab Abbate suo ei injuncta fuerint, nihil contra Abbatis voluntatem, aut ordinationem faciens, quia quantùm

tùm Prælatus est cæteris, tantùm eum oportet sollicitè observare præcepta regulæ.

Constitutio.

1.

QUem Pater Sanctus Præpositum hoc loco appellat, nos Superiorem simpliciter dicimus, qui solùm in absentia Prioris vices gerit, ac gubernat locum, ac familiam.

2. Hunc quoties Prior ab Eremo discedit, puta cum ad Generale Capitulum, vel ad aliud quodcunque agendum se confert, nominatim fratribus notificare debet: quo omnes subditi sciant, cui obedire seu ad quem in suis indigentiis recurrere oporteat.

3. Hanc eandem Superioris denominationem potest, imò debet facere Prior ante obitum suum, si mori contigerit: attamen si vel ab ipso loco discedens, vel moriens Prior, id facere neglexerit, tunc antiquior professione Sacerdos, seu potius primus dignitate (si adsit) ipso Jure Superior intelligatur.

4. Libera tamen erit Priori nominandi facultas, nullâ antiquitatis, vel dignitatis habitâ ratione, ſed ſolum habilitatis, atque ſufficientiæ, ſive meriti qualitate conſideratâ.

5. Superior itaque eandem auctoritatem in Spiritualibus, ac temporalibus habebit, quam ipſe Prior habebat, eique omnes de familia, tanquam verò Priori, obediant, ſequè ſubditos ſubjectosve demonſtrent.

6. Dicta Superioris auctoritas tamdiù durabit, quamdiù verus Prior domum revertatur, vel alius in ejus locum ſubrogetur. Hic enim Eremum ingrediente, omnis dicti Superioris poteſtas, ac auctoritas ceſſare intelligitur.

7. Qui quidem Superiores non ſolùm extinctâ, ſeu amiſſa auctoritate, ſed etiam ea durante, prorſus ſuo Priori ſubditi remaneant, poteſtque Prior, vel verbo, vel per litteras eundem revocare, amovere, atque mutare, prout ſibi viſum fuerit, atque libuerit, nec ultra illi aliqua Superioritas, aut præcedentia erit, & in caſu con-

contraventionis, vel inobedientiæ ab eodem corrigatur, & castigetur.

8. Neminem in sui locum potest Superior substituere, sed eo Domo exeunte, antiquior professione vicem gerat, nisi Prior aliter ordinaverit.

9. Non potest Superior durante Capitulo gravi, & urgente necessitate cessante, foras fratres mittere, & sublata est illi omnis facultas quidquam innovandi, ita ut nullo modo fabricare, nec vendere, seu emere, aut permutare, alterare aut destruere, aut similia facere possit, nisi eadem negotia Prior discedens, vel moriens fieri jusserit, quamobrem sicut ipse Superior semper, & ubique suo Priori obedire tenetur; ita & Prior, quoties eundem nominat, debet in scriptis, aut saltem verbo coram testibus omnia, quæ fieri desiderat, aut sunt necessaria, ordinata eidem relinquere.

10. Quia Superior Abbatiæ S. Salvatoris Montis accuti, per Capitulum Generale ad biennium, sicut & reliqui Prælati eligitur, non obstante hujusmodi electio-

ne tàm ipſe Superior, quàm ſua familia ſemper, & in omnibus ſine exceptione Priori Montis Coronæ ſubſit, eique perpetuo obedire teneatur. Quin & Prior Montis Coronæ tanquam proprius Prælatus prædictæ Abatiæ debet, non ſolum, quando opus eſt, ſed etiam ſæpè ex officio ſuo debito eandem Domum, cum Superiore, & familia illic commorante viſitare, corrigere, atque inſtruere. Nec non quæcunque ibidem neceſſaria, agendavè ſunt, diſponere & ordinare, cujus diſpoſitioni, & ordinationi omnes quotquot ibi ſunt, tanquam verè ſubditi obediant. Non tamen poterit dictus Prior, dictum Superiorem uti à Capitulo Generali electum mutare, ſed urgente neceſſitate id faciendi ad Patres Majores, ac Viſitatores recurratur, qui juſta ſtante cauſa mutare poſſunt. Sed correctio, ac pæna dicti Superioris proprio Priori relinquitur (uti Sancta regula jubet) & ſi in hoc Prior negligens fuerit, Pater Major, & Viſitatores, tàm in actu Viſitationis, quàm extra ſevere puniant, quod ſi accidat in diſceſſu Prioris Montis Co-

Coronæ, aut in morte, Superiorem in Eremo relinquat, hic præcedet, & Superiori Abbatiæ imperabit.

DE OSTIARIIS MONASTERII.

CAPUT LXVI.

AD portam Monasterii ponatur frater sapiens, qui sciat accipere responsum, & reddere, cujus maturitas eum non sinat vagari. Qui portarius cellam debet habere juxtà portam, ut venientes semper præsentem inveniant, à quo responsum accipiant, & mox, ut aliquis pulsaverit, aut pauper clamaverit, Deo gratias respondeat, aut benedicat, & cum omni mansuetudine timoris Dei, reddant responsum festinanter cum fervore charitatis. Qui Portarius si indiget solatio, juniorem fratrem accipiat.

Constitutio.

I.

HIs, quæ de ostiario hic admonet. Pater Sanctus, vix aliquid addi potest

teſt, ſufficiet ergo ſi is, cui tale munus datur hanc piiſſimam doctrinam opere compleat.

2. Sit nihilominus oſtiarius ſollicitus, ne quis moleſtiam inferat Eremitis absque cauſa, expediendo eos, qui nihil negotii habent, quod tamen ſine ſcandalo fiat, & denique qui cum Superiore, vel Cellerario negotium non habent, ſi ex vicino loco fuerint, re ſacra audita diſcedant, ne per Eremum ambulantes, loci quietem perturbent. In his verò, qui è longinquo veniunt, regula obſervetur, & ſtatim ipſis ingredientibus, & Priori, & Hoſpitario nuncietur.

3. Maneat ſemper oſtium clauſum, nec contrarium fiat ſine neceſſitate; quoties autem adverterit oſtiarius, non per oſtium, ſed tranſilitâ ſepe, vel aliundè aliquem eſſe ingreſſum, modeſtè eum reprehendat, atque foras ejiciat, quo aliis ſit exemplo.

4. Armatus in Eremo nemo introeat, ſed admonitus in Domo Dei armatum incedere non licere, ſtatim in ipſo ingreſſu arma

arma deponat, quæ diligenter Janitor cuſtodiat.

5. Præmoneantur quoque alienigenæ, locis conſuetudinem neſcientes, ut cum ſilentio procedant, & ab omni clamore, ſive ſtrepitu abſtineant.

6. Nunquam permittat oſtiarius jumenta aliena per Eremum errare, imò nec introire præter domeſtica, eorumque hoſpitum, qui aliquantulum moræ in loco contrahere deſiderant, quæ tamen jumenta non ſunt permittenda vagari.

Sequitur Regula.

MOnaſterium autem (ſi poſſit fieri) ità debet conſtrui, ut omnia neceſſaria, id eſt aqua, molendinum, hortus, piſtrinum, vel artes diverſæ intrà Monaſterium exerceantur, ut non ſit neceſſitas Monachis vagandi foras, quia omnino non expedit animabus eorum. Hanc autem regulam ſæpius volumus in Congregatione legi, ne quis fratrum ſe de ignorantia excuſet.

Constitutio.

I.

ATtentâ utilitate, quæ ex molendino nostris locis solet provenire, laudabile valde est, prout Regula jubet, ut secundum hodiernum morem in unaquaq; nostra Eremo quamprimum poterit, construatur.

2. Licet Hortuli singulis privatis Cellis adhæreant, nihilomnius & hortum communem sufficientis latitudinis in Eremo esse oportet, propter olerum frequentem usum, ac necessitatem, cujus cura committenda est, qui agriculturam noverit, qui suis sciat temporibus colere, quique diligens sit in colligendis seminibus, ac fructibus in communi penu conservandis; & quidquid ad tale exercitium necessarium, ac opportunum fuerit, diligenter adimpleat.

3. Fornus, sine quo nostra Eremus stare non potest, idoneum habeat pistorem, qui furnariam artem exercere valeat, quique sollicitus existat in pane conficiendo, conservando, per Cellulas Eremitarum

rum distribuendo, & quæ ad panificium spectant, ut sunt varia Instrumenta, atque linteamina, bene instructa, mundaque teneat.

4. Adsit & in singulis Eremis nostris Tonstrina Tonsoris in loco remotiori, sitque tale ædificium, quale ars illa requirit, nempè dealbatum, ac perpolitum, atque instrumentis ad illam artem exercendam necessariis benè munitum, cujus cura fratri talem artem callentem committatur, qui officium suum omni diligentia, charitate, & munditia adimplere curabit.

5. Tertia quoque hebdomada Sacerdotes, ac Clericos forficibus tondeat, aut novacula eradat (relicto more monastico) capillorum circulo in modum Coronæ. Reliquos autem fratres, tàm conversos, quàm oblatos, servato eodem termino, toto capite radat, sive tondat; & qui hanc temporis taxationem præterit sine licentia Superioris, privetur vino. Omnes Eremitæ barbam deferant, sicut Apostolica concessione permissum est, omnes au-

tem, propter frequentem Sacræ Communionis uſum, pilos circa oris labia ſuperfluos, ſæpius forcipe abſcindere curent.

6. Dies verò tonſuræ exercitio deputati, in quadrageſimis erunt omnes non feſti, & in quibus non fit abſtinentia in pane, & aqua, ſilentio tamen ſervato; reliquis anni temporibus tondeatur quandocunque ſolvitur ſilentium, dummodo non impediatur divinum officium.

7. Extra hos dies: non licebit, niſi aliquo neceſſitatis caſu, operari, & tunc de Superioris licentia, ſine qua neminem radere, aut tondere poterit, qui ex noſtra Congregatione non fuerit.

8. Idem Barbitonſor debet lixivium facere, ignemque lavatorio caldario ſupponere ad Eremitarum commoditatem, qui voluerint indumenta lavare, qui ſi nequiverit hæc omnia per ſe implere, detur ſocius: cura tamen iſta agendi ad ſe præcipuè ſpectet, & lavatorium ſemper mundatum teneat.

DE

DE FRATRIBUS IN VIA DIRECTIS.

CAPUT LXVII.

DIrigendi fratres in via omnium fratrum, vel Abbatis orationi ſe commendent, ſemper ad orationem ultimam operis Dei, commemoratio omnium abſentium fiat. Revertentes autem de via fratres ipſo die, quo redeunt, per omnes horas Canonicas, dum expletur opus Dei, proſtrati ſolo oratorii ab omnibus petant orationem propter exceſſus, ne quid fortè ſubrepſerit in via viſus, & auditus malæ rei, aut otioſi ſermonis. Nec præſumat quiſquam aliis referre quæcunq; extrà Monaſterium viderit, aut audierit, quia plurima deſtructio eſt. Quod ſi præſumpſerit, vindictæ Regulari ſubjaceat: ſimiliter, & qui præſumpſerit Clauſtra Monaſterii egredi, vel quocunq; ire, vel quidpiam (quamvis parum) ſine Abbatis juſſione facere.

Constitutio.

I.

QUanta cautela Religiosis è Monasterio egredientibus utendum sit, quantoque in periculo versentur, ex hoc Regulæ capitulo facilè colligitur. Quapropter sollicitè est observandum ne nostri Eremitæ nunquam soli incedant nec longè, nec propè, quod tàm de Superioribus quibuscunque, quàm de subditis intelligatur, qui autem secus fecerit, in medio Refectorii in pane, & aqua jejunet.

2. Socius itineris sit, & ipse Eremita, vel oblatus: verùm si non longè, & inter cognitos vicinos ire debet, nec possit Eremita haberi, tunc vel famulus, vel aliquis domesticus, de licentia tamen Superioris suppleat.

3. Ex quacunq; ergò causa foras egreditur Eremita, ante omnia benedictionem à suo Priore humiliter petat, quod regrediens antequam Cellam intret. Et si longius est profecturus, petat etiam litteras testimoniales.

4. Egre-

4. Egredientes, & toto tempore itineris, officium pro itinerantibus ſingulis diebus de mane recitabunt, in fine Breviarii poſitum, cujus loco, converſi, ac ignari dicant *Pater noſter*, & *Ave Maria*.

5. Non ſe itineribus feſtivis diebus, ac Dominicis exponant Eremitæ, niſi urgenti obediendiâ, aut neceſſitate, & feſtinent inſuper, quod habent in mandatis citius, quam poſſunt exequi, ſe ſe expedientes ad deſideratam protinus quietem reverſuri, & ſi non longè proficiſcuntur, ſi fieri poteſt de ſerò Eremum repetant.

6. Itinerantes, ſæcularium domos, maximeque divitum, publicaque hoſpitia, & Cauponas fugiant; ſed potius ad Monaſteria Regularium accedant.

7. Ipſe autem Prior, cunctaque ejus familia domi manens pro abſentibus itinerantibus (tanquam in continuo corporis, & animæ periculo conſtitutis) aſſiduè orare meminerint.

8. Itinerantes, quæ fiunt Domi extra non referant, nec Domum reverſi aliis, quæ

quæ in itinere viderunt,aut intellexerunt, niſi conferant ad ædificationem.

9 Et quamvis ad Jejunia regularia, neque abſtinentiam, neque ad privatam pſalmodiam minimè obligentur iterantes, attamen in eo, quod poſſunt, non deficere curent, quia Regulares Solitarii, tanquam ſpeculũ populo poſiti ſunt, ideò tàm verbo, quàm opere cunctis videntibus virtutis exempla exhibeant.

10. Superiores cum omni charitate itinerantibus, maximè ſi debiles, ac ſenes ſint,ultrà viaticum, jumenta, aliaque opportuna dare non recuſent. E contrà hoſpites charitativè recepti, non multa magna,ac delicata requirant,ſed paucis contenti, quod ſibi ſervitutis, vel alimenti offertur, tanquam à Deo miſſum, cum humilitate, & gratiarum actione ſuſcipiant,ſeipſos per omnia paupertati, ſimplicitatique Eremiticæ conformantes.

SI

SI FR

C

omni ma
omnino
pondus
qui ſibi
gerat,
contradi
ſuam, in
duraver
ex chari
diat.

NE
p
ſolere
ſeverar
replica

SI FRATRI IMPOSSIBILIA INJUNGUNTUR.

CAPUT LXVIII.

SI cui fratri aliqua fortè gravia, aut impoſſibilia injunguntur, ſuſcipiat quidem jubentis Imperium, cum omni manſuetudine, & obedientia. Quod ſi omnino virium ſuarum menſuram viderit pondus excedere, impoſſibilitatis ſuæ cauſas ei, qui ſibi præeſt patienter, & opportunè ſuggerat, non ſuperbiendo, aut reſiſtendo, vel contradicendo. Quod ſi poſt ſuggeſtionem ſuam, in ſua ſententia Prioris imperium perduraverit, ſciat Junior ità ſibi expedire, & ex charitate confidens de adjutorio Dei, obediat.

Conſtitutio.

I.

NEminem latere putamus contrà Superiorum mandata nullam admitti ſolere excuſationem multoq; minus (perſeverante in ſententia Prælato) quidpiam replicare licere. Omnes ergo Eremitas ad-

adhortamur, ut ſimpliciter, patienterque opus ſibi injunctum ſuſcipiant & unusquisque illud pro viribus) Dei adjutorium invocando) adimplere conetur; nunquam verò obedienti deerit Deus.

2. Sancta regula minimè prohibet ſubdito ſuam rationabilem excuſationem proponere, humiliter tamen, ac modeſtè, quando ſupra vires ſe gravatum putat, ſed firmo permanente Superiore, replicationem denegat.

3. Ut ergo totum cum fructu, meritoque obedientiæ eveniat, adhortantur noſtri Eremitæ ut ſimpliciter, ac patienter onus ſibi impoſitum acceptare, juxtaque ſuas vires curabit implere Dei adjutorio, qui nunquam vero obedienti deeſt.

4. Caveant autem Prælati ne ſubditorum humeris gravia onera imponant, quæ nec digito ſuo movere volunt; Ideoque qui indiſcretè ſuos gravabunt ſubditos, quos fratres, imò filios reputare debent, ſicque omni charitate, ac benignitate illos tractare, à viſitatoribus in actu viſitatio-

tionis, aut à Capitulo Generali, aut Dieta severè puniantur.

QUOD IN MONASTERIO NON PRÆSUMAT ALTER ALTERRUM DEFENDERE.

CAPUT LXIX.

SUmmoperè præcavendum est, ne quavis occasione præsumat alius alium defendere Monachum in Monasterio, aut quasi tueri, etiamsi qualibet consanguinitatis propinguitate jungantur, nec quolibet modo id à Monachis præsumatur, quia exindè gravissima occasio scandalorum oriri potest. Quod si quis hæc transgressus fuerit, arctius coërceatur.

Constitutio.

I.

DEfensio, quam hic Sanctus Pater justè reprobat non est illa, quâ aliquis humilibus, rationalibusvè rationibus, ac supplicationibus pænã evitare curat, fratremve ab ea liberare: quia cũ hæc rationabilis

existat, nullo modo potest scandalum gignere: sed illa est,qua quis impugnativè, & contentiosè sese, aliumvè à pænis, aliisvè sibi contrariis contra mentem Superioris, ac Jus eximere tentat, aut contra Prælatum murmurationibus,ac detractionibus, insurgendo, injustum, durum, crudelemvè nominabit, Reum verò è contra Innocentem declarando.

2. Ex his enim multa possent in Religione scandala, ac perturbationes oriri, solent namque protervi, cum aliquos sibi fautores, defensoresque agnoscunt, nequiores fieri: Prælati namque animum despondent, fiuntque pusillanimes, & sic tandem à Justitia ministranda cum ignavia desistunt. Studeat itaque unusquisq; fratrem suum, quem amat, cum in correctione constitutum videt, ad humilitatem,& subjectionem,obedientiam,emendationemque hortari, & si vexari, & Deo permittente tribulari cognoscet, debet ad patientiam inducere, & conformari divinæ voluntati.

3. Ad hoc, ut tale vitium in nobis non reperiatur, secundum culpæ qualitatem hujusmodi falsi defensores, aut potius murmuratores severè puniantur, qui tùm contra Prælatum, fratremque eodem tempore lingua detrectant.

4. Qui ad Capitulum Generale, aut Dietam, aut infra annum ad Patres Superiores, falsas infamias contra aliquem mittunt, si choristæ sunt, per biennium careant voce activa, & passiva, Conversi per bimestre carcere mancipentur, & si tempore Capituli, vel Dietæ veritas non possit dignosci, Patri Visitatori, vel cui Capitulum Generale judicabit, causa committatur, ut non præsumat quisquam passim cedere, aut excommunicare.

UT NON PRÆSUMAT QUISQUAM PASSIM CÆDERE VEL EXCOMMUNICARE.

CAPUT LXX.

Etetur in Monasterio omnis præsumptionis occasio, ordinamus, atque constituimus, ut nulli liceat quemquam fratrum suorum excommuuicare, aut cedere, nisi cui potestas ab Abbate data fuerit. Peccantes autem coram omnibus arguantur. Infantibus verò usq; ad decimum quintum ætatis annum, disciplinæ diligentia sit, & custodia adhibeatur ab omnibus, sed & hoc cum omni mensura, & ratione; nam in fortiori ætate, qui præsumpserit aliquatenus sine præcepto Abbatis, vel in ipsos Infantes sine discretione exarserit, disciplinæ regulari subjaceat, quia scriptum est. Quod tibi non vis fieri, alteri ne feceris.

Con-

Constitutio.

I.

EXcommunicare actus est Jurisdictionis, illique soli possunt, qui ordinariam, vel delegatam habent Jurisdictionem, uti sunt Priores in propriis locis, Visitatores in actu solum Visitationis, & Major ubique, & in omnes Eremitas.

2 Qui autem, suadente Diabolo, fratrem percusserit, ultra excommunicationem, quam incurrit, carcerali pæna, ac Jejuniis, pane & aqua ad Superioris arbitrium puniantur, qui qualitatem, gravitatemque percussionis considerabit. Qui verò maledicis, turpibusque, aut iniuriosis solummodo verbis in fratrem suum usus fuerit, dicat suam culpam in Capitulo, ac semel in pane, & aqua jejunet, quodsi minas addiderit, ita ut se velle percutere ostenderit, gravius puniatur. Tandem omnes pacis quocunque modo perturbatores, statim graviter à Superioribus corrigantur.

UT OBEDIENTES SINT SIBI FRATRES INVICEM.

CAPUT LXXI.

OBedientiæ bonum non solum Abbati exhibendum est, sed etiam sibi invicem obediant fratres, scientes per hanc obedientiæ viam se ituros ad Deum. Præmisso ergo Abbatis, aut Præpositorum, qui ab eo constituuntur, imperio, cui non permittimus privata imperia præponi, de cætero omnes Juniores Prioribus suis omni charitate, & sollicitudine obediant. Quod si quis contentiosus reperitur, corripiatur. Si quis autem frater pro quavis minima causa ab Abbate, vel à quocunq; Priore suo corripitur quolibet modo, vel si leviter senserit animum Prioris cujuscunq; contra se iratum, vel commotum, (quamvis modicè) mox sine mora tamdiu prostratus in terram ante pedes ejus jaceat, satisfaciens usq; dum benedictione sanetur illa commotio. Quod si quis contempserit facere, aut corporali vindictæ subjaceat, aut si contumax fuerit, de Monasterio expellatur.

Con-

Constitutio.

I.

QUi Prælatum, & Superiorem suum honorat, Deum honorat, & qui eum contemnit, Deum spernit, qui dixit Prælatis qui vos audit, me audit, & qui vos spernit, me spernit. Ideò Eremitis erga suos Prælatos, obedientes, ac humiles esse oportet.

2. Si quis verò (quod adsit) cum Prælato suo contenderit, vel parum reverenter secum se habuerit, semel in pane, & aqua jejunet, & culpam suam coram omnibus dicat. Qui contra Prælatum suum quomodocunque conspiraverit, ultrà prædictam culpam, disciplina circulari plectatur.

DE ZELO BONO QUEM DEBENT MONACHI HABERE.

CAPUT LXXII.

SIcut est zelus amaritudinis malus, qui separat à Deo, & ducit ad Infernum, ita est Zelus bonus, qui separat à vitiis, & ducit ad Deum, & ad vitam

tam æternam. Hunc ergo zelum ferventissimo amore exerceant Monachi, idest honore se invicem præveniant, infirmitates suas sive corporum, sive animarum, patientissime tolerent, obedientiam sibi certatim impendant. Nullus, quod sibi utile judicat sequatur, sed quod magis alii charitate fraternitatis casto impendant amore, Deum timeant, Abbatem suum sincera & humili charitate diligant. Christo nihil præponant, qui nos pariter perducat ad vitam æternam, Amen.

Constitutio.

I.

AD bonum, ad sanctum zelum, ad quem Sanctus Pater hortatur, non solùm interiori homine, rectè cum Deo ambulare spectat, sed etiam in exteriori, nihil vitiosum, quod proximum offendere valeat, ostendere, imò semper piè vivendi exempla præbere.

2. Sint ergo nostri Eremitæ in incessu graves oculis depressis, verecundi ac humiles, submissa loquantur voce, omnibus subjaceant, suis præcipuè Superioribus, in quorum præsentia, non nisi interrogatos, obmutescere consultius foret. 3. In

3. In omnibus suis actibus modesti, beneq́e compositi, paupertatis amatores, vestes potius risarcitas, quàm immundas gestent, & sicut ipsi semper mundi, ac nitidi esse debent, ita cellam perpolitam, seclusa omni prorsus affectatione, curiositatevè, omni tempore habere debent.

DE EO QUOD NON OMNIS OBSERVATIO JUSTITIÆ IN HAC REGULA SIT CONSTITUTA.

CAPUT LXXIII.

Egulam hanc descripsimus, ut eam observantes in Monasteriis aliquatenus, vel honestatem morum, aut initium conversationis, nos demonstremus habere; cæterum ad perfectionem conversationis, qui pervenire festinant, sunt doctrinæ Sanctorum Patrum, quarum observatio perducit hominem ad celsitudinem perfectionis. Quæ enim pagina, aut quis sermo divinæ auctoritatis veteris, ac novi Testamenti, non est rectissima norma vitæ humanæ, aut quis liber Sanctorum Catholico-

rum Patrum hoc non resonat, ut recto cursu perveniamus ad Creatorem nostrum? Necnon & Collationes Patrum, & instituta vitæ eorum, sed & regula Sancti Patris nostri Basilii, quid aliud sunt, nisi benè viventium, & obedientium Monachorum exempla, & instrumenta virtutum? Nobis autem desidiosis, & malè viventibus, atq; negligentibus rubor confusionis est. Quisquis ergo ad Patriam Cælestem festinas, hanc minimam inchoationis regulam descriptam, (admonente Christo) perfice, & tunc demum ad majora, quæ supra commemoravimus, doctrinæ, virtutumq; culmina (Deo protegente) pervenies. Facientibus hæc, Regna patebunt superna.

Constitutio.

I.

QUemadmodum Sanctissimus Pater in Regula non omnimodam perfectionis doctrinam, sed initium tantum aliquod Religiosæ disciplinæ contineri fatetur; ita omnes sciant, quod licet non pauca constitutio Regulæ adjungat, tàm in strictiori modo vivendi, quàm in sæculi fuga, omnique peccandi occasione, non ta-

tamen in ea exactè vitæ Eremiticæ rigor describitur.

2 Ideò omnes Eremitæ perfectionem anhelantes, non Regulæ Sanctissimæ documentis, ac istarum constitutionum, contenti ordinibus, ad altiora perfectionis fastigia ascendere contendant, quod facilius assequentur, si Sanctorum Patrum, ac præcipuè Sancti Patris nostri Romualdi, suorumque ferventium discipulorum mores, ac virtutes, vitæque austeritatem, pro virili imitari sollicitè studuerint: primum autem in istarum constitutionum omnimoda observantia, à qua nemo excluditur, assuescant.

3. Caveant Superiores ne sint faciles, ac proni in suis subditis sub formali obedientiæ præcepto, (quod ad peccatū mortale obligat,) præcipiendo: quamvis ipso uti tàm verbo, quàm scripto possent, quando ipsi opportunum, necessariumve judicabunt. In transgressionibus autem Regulæ, Constitutionum, Actorum Capitularium, Ordinum licet scriptorum Visitatorum, nulla incurritur culpa, sed in illis

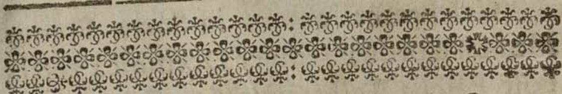
illis ſolum, quæ contra tria vota, aut contra ſtabilitatem fiunt. Peccabunt autem hujusmodi Transgreſſores ex negligentia, vel inordinato affectu venialiter, ex contemptu verò, mortaliter.

4. Tenentur tamen culpam in capitulo dicere, ac pænitentias à Regula, ac conſtitutionibus taxatas, aut à Capitulis taxandas, quando illæ à Superioribus injunguntur, exequi, quas omnes iidem Superiores pænitentias, prout alibi dictum eſt, mutare, minuere, vel in totum relaxare poterunt.

5. Caveant, ne nimia eorum benignitas, ac clementia, aut in delinquentes corrigendo moroſitas, vel incuria, regularem deſtruant obſervantiam. Et quia Deo diſtrictam reddent rationem, ne quis ignorantiam allegare valeat, Regulam, ac Conſtitutionem, quæ hoc volumine continentur, ſingulis diebus per juſtas portiunculas ante Completorii Lectionem legenda ſtatuitur.

PRIMÆ PARTIS FINIS.

SE-

SECUNDA PARS CONSTITUTIONUM CONGREGATIONIS EREMITARUM CAMALDULENSIUM MONTIS CORONÆ.

DE LOCO, ET TEMPORE CELEBRANDI CAPITULUM GENERALE.

CAPUT I.

I.

Ongregatio, ſuis mediantibus Capitulis, quæ Sedis Apoſtolicæ Privilegio Celebrat, Zizanias, (quæ fortè in agro Religionis pullularunt) evellere ſolet, ac addita Religioſæ pietatis munditia, bonum ſemen ad meſſem creſcere: ſtatutum ergo eſt, ut ſingulis quoque bienniis Generale Capitulum legitimè celebretur eo ordine, & modo inferius dicendis.

Ce-

Celebratur autem in Sacra Eremo Montis Coronæ ſemper Dominica tertia poſt Paſcha Reſurrectionis : ſed ſi aliqua neceſſitas urgeat. Diffinitores in ipſo Capitulo, & infra annum PP. Major, ac Viſitatores, protrahere, minuerevè tempus, prout ipſis melius expedire videbitur, poterunt.

2. Cum Capitulum ſingulis bienniis celebrari debeat, anno intermedio, eodem loco, ac tempore celebrabitur Dieta, in qua intervenient P. Major, duo Viſitatores Generales, Procurator Generalis, aliique duo particulares Viſitatores, pro viſitanda ſacra Eremo Montis Coronæ electi, qui hac lege, ac circumſpectione eligendi ſunt, ut in Dieta non plus, quã duo pro unaquaque natione reperiantur. Dietæ autem eademmet erit auctoritas, ac poteſtas, quæ Capituli Generalis, iis exceptis, quæ in his Conſtitutionibus eidem Capitulo reſervantur. Et licet in ipſa non fiat Generalis Prælatorum electio, tamen per mortem, vel per renunciationem vacantibus, aut quavis alia cauſa pote-

terit providere, à Visitatoribus, aut aliundè cerciorata: Prælatos mutare, ac suspendere, non autem, nisi prius formato processu, deponere poterit, ac subrogare valebit. Necessarias, sibique visas Fratrum mutationes faciet, Clericos promovebit, omnibus Religionis negotiis providebit, generalibus ordinationibus, ac in re gravi harum Constitutionum declarationibus semper exceptis.

3. Initium, progressus, finisqe Dietæ iidemmet erunt, qui Capitulo Generali præscribuntur, iis pariter, quæ ipsi Dietæ impropria sunt, Capituloque generali propria, exceptis omissis & officii, ac Missæ solemnitate.

QUI AD CAPITULUM VENIRE; ET QUID SECUM DEFERRE DEBEANT.

CAPUT II.

I.

AD Capituli celebrationem omnes Congregationis Prælati venire, & assistere debent, scilicet, P. Major, Visitato-

tores, Procurator Generalis, Prioresque cuncti conventuales, quorum nemo, si suo loco, & tempore, non accedat, excusabitur, nisi ab infirmitate, gravique necessitate se impeditum probet, alias per annum privationi vocis activæ, & passivæ subjaceat.

2. Ab hujusmodi obligatione Poloni Priores excipiuntur, qui licèt semper intervenire Capitulo possint, non nisi quarto quoque anno tenentur, ut supra, qui accedentes, ad evitandas expensas sese associabunt, & in casu necessitatis, unum tantummodo ducant socium, cujus quidem nomen prius Patribus Superioribus significabunt, ac ab eisdem responsum expectabunt.

3. Præter dictos, nemo ad locum Capituli, vel Dietæ temerè accedat, nisi ab eodem Capitulo, Dieta, vel Patre Majore, ac Visitatoribus vocatus fuerit, vel licentiam obtinuerit. Qui contra fecerit per mensem carceri mancipetur; gravissima tamen necessitate urgente, excepta,

quæ

quæ an talis fuerit, nec ne ipſi Capituli, vel Dietæ Diffinitores judicabunt.

4. Prædicti omnes Patres, qui ad Capitulum accedere debent, juſtam, imò ſuperabundantem viatici pecuniarum proviſionem, tàm accedendi, quàm recedendi ſecum deferant, ne ea deficiente, alios gravare cogantur.

5. Priores nullo modo, dati, vel expenſi benè calculatum exemplar cum indice debitorum, deferre omittant, quod exemplar cum libro originali, duo Patres à Priore deputati concordabunt, & ſubſcribent, ſingulis partitis diſtinctè diſpoſitis, ac in fine cujuscunque paginæ illius ſumma notetur.

6. In iisdem tranſumptis, proviſiones domeſticæ deſcribantur, quas cum dicti Deputati Patres viderint, fideliter manu propria ſubſcribant. Quæ transſumpta, ſi Priores legitimè impediti ad Capitulum deferre non valuerint, ea cum literis ſuæ Domus, ſtatum, neceſſitatemq; continentibus per fidelem latorem transmittant.

7. Qui verò dicta exemplaria non tulerit, aut miserit, per annum Prælatura privetur. Qui verò pecuniam Eremo suo à Capitulo Generali taxatam, vel cui ab eodem commissum fuerit, non satisfecerit, in electione Diffinitorum, nec activè, nec passivè admittatur, & maxime si Patri Procuratori Generali, tàm pro sua assignatione, quàm pro aliis rebus Romæ solvendis non satisfecerit, suspensionis pænam ipso facto incurrat, nisi infra annum non satisfecerit, & Priores Teutonici, ac Poloni, si per annum cum dimidio in iisdem defecerint, eandem pænã incurrent. Quæ suspensio eo usque protrahatur, quousque plenariè satisfecerint; quod si usque ad Capitulum Generale contumaces fuerint, voce activa, ac passiva priventur, nec ipsi inter vocales numerentur; idem in illis observandum, qui quindennia ad Capitulum pro Eremo Montis Coronæ deferre tenentur.

8. Universi tandem, ac singuli, qui ad Capituli celebrationem venire coguntur, feriâ sextâ dictam Dominicam tertiam præ-

præcedente in loco futuræ celebrationis adesse tenentur, sin autem omnes dicta die non adfuerint, dummodo duæ ex tribus partibus, congregandorum Patrum præsentes sint, celebretur Capitulum, nec propter eorum absentiam, invalida, sed legitima, & canonica censeatur.

MODUS INCHOANDI CAPITULUM.

CAPUT III.

I.

USitata à majoribus nostris introducendi Capitulum forma sic se habet, ut scilicet sabbatho præcedente Dominicam, unus ex congregatis Prælatis, cui injunxerit Major, celebret manè missam pro congregatione, cum oratione de Spiritu Sancto, pro bono initio, & successu futuri Capituli orans.

2. Finitâ nonâ, & oratione ordinaria peracta, parvula campanula Capituli inchoandi signum spatio unius Miserere, cum decem ictibus in fine pulsetur (qui modus significandi Capitulum, quoties

ſignum fieri oportuerit , obſervandus eſt) quo ſigno dato, omnes qui tunc in ipſa Eremo præſentes inveniuntur fratres (incluſis exceptis) ad Capitulum Culparum , vel alium locum per Majorem ad hoc deputatum, ſimul conveniant, ubi omnibus genibus flexis manentibus, Pater Major Pſalmum 66. Deus miſereatur noſtri, &c. Intonabit, cæteris usque in finem Pſalmi proſequentibus alternatim. Deindè Kyrie eleiſon, Pater noſter. Et ne nos. Vers. Salvos fac ſervos tuos. Et Mitte nobis Domine, &c. Et nihil proficiat inimicus in nobis; & Emitte Spiritum tuum, & creabuntur. & Poſt partum virgo inviolata, &c. & Domine exaudi orationem meam, & Dominus vobiſcum cum ſuis reſponſis. Oratio ejusdem Dominicæ, Oratio: Deus qui corda fidelium, & Oratio: Omnipotens ſempiterne Deus, qui facis mirabilia magna ſolus, &c. pro congregatione , quâ finita per Majorem dicitur Antiphona : Sancta Maria cum Beatiſſimis Patribus noſtris Benedicto, & Romualdo, & omnibus Sanctis, inter-

cedat ad Dominum DEUM nostrum, Amen.

3. Quibus expletis omnibus sedentibus, & in silentio attentè audientibus P.Major suasoriam habebit oratiunculam, quæ tota ad bonum successum, ac felicem exitum Generalis Capituli & Communionem, tendere debet, exhortando omnes ad confessionem ad eundē finem crastina die faciendam in missa Conventuali. Ordinabit insuper, quatenus Sacerdotes sequenti mane, omnes cum devotione, & fervore rem sacram facere debeant, cum oratione Spiritus Sancti, quæ omnia cum devota, ac jugi cunctorum oratione ad prædictum finem, prosperitatis scilicet, atque felicis successus Generalis Capituli fieri debent. Dominica verò die P. Major, solemniter majorem Missam dictâ Tertia, celebrabit, in qua omnes fratres, ac etiam vocales illos, qui fortè celebrare nequiverint, communicabit.

DE ELECTIONIBUS IN COMMUNI IN CAPITULO GENERALI FACIENDIS.

CAPUT IV.

I.

OMnes superiorum electiones juxtà Concilii Tridentini formam faciendæ sunt, per secreta suffragia, ac Decreti Clementis VIII. Cuncti Electores, antequam ad electionem deveniant, se meliores electuros juxta suarum conscientiarum dictamen curabunt, legendæque etiam sunt Constitutiones de qualitatibus, ac requisitis eligendorum.

2. UsusCongregationis antiquus in electionibus cum calculis nigris,& albis servetur,nigra enim affirmant, negant alba, nec quisquam electus intelligatur, nisi majorẽ partem supra medietatem obtineat, quod si duo,vel plures in calculis concurrant,ultra medietatem pro eademPrælatura,officiovè, uterq; concurrens iterum suffragiis exponatur calculorum, quique majorem favorabilium votorum partem habuerit, ele-

electus intelligatur; at si iterum parifor-mes in favorabilibus supra medietatem fuerint, præferatur, ac electus, Prior in professione intelligatur.

3. Quando aliquis pro aliqua Prælatura, aut officio proponitur, si in Diffinitorio fuerit, exeat, ac longè expectet, ita ut tractatus Patrum Diffinitorum audire minimè valeat, nec revertatur, donec vocetur. Idem pariter observandum, cum de aliquo negotio agendum erit, in quo ex Diffinitoribus aliquis, vel ipsemet Præsidens, jus ac interesse haberet, foras enim exire debent.

4. Qui per se, vel alios directè vel indirectè, vocem, aut suffragia ad aliquod officium consequendum procurabit, ultra alias pænas, censurasque contra illos, qui simili modo officia ambiunt, ex Decreto Clementis VIII., privationis officiorum ipso facto, ac perpetuæ inhabilitatis ad alia, pænam incurrant, dispensatione soli summo Pontifici reservatâ, quæ pænæ ad complices, & ad scientes, & non revelantes extenduntur.

5. Notandum tamen, non idcirco prohiberi Eremitis insimul agere, tractarevè de qualitate, & habilitate, meritis, vel demeritis, respectibus, ac convenientiis eligendorum, quæ justè alio, alium digniorem, melioremvè præmonstrare solent; adhortando, persuadendoque modestè, charitativè, ac Religiose, ad digniorem electionem, dummodo fiat sine precibus, donis, promissisvè; hæc quippe sunt subornationes, ac practicæ, de quibus summorum Pontificum Decreta, Constitutionesque intelliguntur.

6. Si quis demum à Prælatis, aut Principibus sæcularibus, aut alia quacunque persona extra Congregationem commendatitias, favorabilesque Epistolas ad aliquod officium obtinendum, ad Capitulum directas procuraverit, voce activa, ac passiva per biennium privetur.

7. Qui autem in aliqua electione, malignum habuerit tractatum, infra quindecim dies, ultra consuetam abstinentiam, ter in aqua, & pane jejunet, ac ter se intorto flagello privatim, in cella scilicet, di-

diverberet, ac genibus flexis ter Psalmos Pænitentiales cum Litaniis recitabit.

DE PRÆLATURARUM RENUNCIATIONE, PATRUMQUE VOCALIUM ABSOLUTIONE.

CAPUT V.

1.

IPsa die Dominica post Nonam, finita ordinaria oratione, detur Capituli signum, & omnes Prælati ad sonum campanulæ in Definitorium conveniant, ubi congregati, primum fiat similis diei vocalis oratio, cum suis Versibus & Orationibus.

2. Deinde Pater Major Prælatos moneat, ut solito more unusquisque prælaturam deponat, qui omnes illicò (præter Patres Visitatores) culpam suorum defectuum in administratione admissorum, genuflexi humiliter dicant, & Prælaturæ in manum Majoris renuciantes, in terram se prosternant. Tunc verò ipse Major

acceptatis ſingulorum renunciationibus, nomine, ac Vice, Capituli, impoſita pro negligentiis cuique aliqua pœnitentia, pronunciet omnes tàm præſentes, quàm abſentes, qui fortè venire non potuerunt, abſolutos à Prælaturis, officiisque ſuis, ſicut alios ab aliis officiis, & obedientiis. Quamvis abſentes in eorum guberniis, tanquam à Capitulo Generali deputati, usque ad adventum ſucceſſorum, aut per literas remotionem, interim eorum locis fungentes.

3. Et ut electiones Capituli ſtabiliores, firmiores, ac validiores ſint, imo etiam ad quietem, ac tranquillitatem Patrum vocalium, Pater Major eos abſoluat, & diſpenſet, ut ſequitur: Omnes Patres vocales genuflectant, & unus dicat Confiteor Deo alta, alii verò demiſſa voce, & Pater Major Miſereatur, &c. & Indulgentiã, &c. poſtea abſolvat, dicens Ego N. quantum ſe extendunt privilegia noſtra, abſolvo vos ab omni cenſura excommunicationis, ſuſpenſionis, & interdicti, & quacunq; aliâ ſententiâ, ac pœna, & diſpenſo vobiſcum

biſcum ſuper omni irregularitate in quantum poſſum, & indigetis ad canonicas, legitimasque electiones faciendas; exceptis tamen illis cenſuris, ſententiis, pænis, ac irregularitatibus contractis ob defectus concernentes electiones in præſenti Capitulo faciendas, ac deductis ad forum fori, ac pronuncio, & declaro vos legitimos vocales.

4. Quo facto ipſe Major genuflexus culpam dicat, & Majoratui renunciet, quam renunciationem PP. Viſitatores nomine, ac Vice, Capituli accipientes, injuncta prius pænitentia ſalutari, abſolutum ipſum pronuncient. Ipſi autem Viſitatores ſuo deinde loco, & tempore ſui officii, ratione reddita, renunciabunt.

5. Deinde antequam ad electionem deveniatur, vocalium ſinguli ſigillatim jurabunt, ſe, quos in conſcientia meliores judicabunt, electuros, ſecundum formam infraſcriptam.

Ego N. juro, me in hoc Capitulo meliores, ac magis idoneos electurum, ſecundum meæ conſcientiæ dictamen, ſer-

vatâ

vatâ tamen diſpoſitione Conſtitutionum. Et hoc ſolum juramentum pro omnibus electionibus in hoc Capitulo futuris ſatis erit.

DE PATRUM DIFFINITORUM, AC PATRIS PRÆSIDENTIS ELECTIONE.

CAPUT VI.

1.

EX omnibus Patribus vocalibus in Capitulo præſentibus, Patres Diffinitores eligantur, dummodo in proximè præterito Capitulo, Diffinitores non extiterint, qui non ſunt eligibiles.

2. Sex item eligantur Diffinitores, duo ſcilicet pro unaquaque natione, ideſt Eccleſiaſtica, Veneta, & Neapolitana, & quando Patres Poloni accedunt, ſi quatuor fuerint eligibiles, duo autem eligantur, ſicut de aliis Nationibus dictum eſt, ita ut in hujuſmodi caſu octo exiſtant, at ſi pauciores quatuor fuerint eligibiles, unus ſolummodo eligatur, & ſint ſeptem, quod ſi unus tantum capax fuerit, poſ-

poſſit illum Capitulum inter Diffinitores cooptare, at non cogatur, ut electio ſit libera. Nulla natio plusquam duos habere poteſt Diffinitores, nullaque Civitas, aut Territorium, non niſi unum Diffinitorem habebit, quilibet autem illius intelligatur Nationis, in qua profeſſionem emiſit.

3. Omnes ſingillatim calculis exponantur, incipiendo à Patribus Viſitatoribus, ſequanturque Patres vocales, ſecundum profeſſionis ordinem, uniuscujusque ſuffragiis tùm nigris, tùm albis ſemper adnotatis.

4. Patrum vocalium omnium completis ſcrutiniis, inſpiciatur, quot ex ipſis favorabilia habuerint, & ſi iſti ſolum ſex, vel octo reſpectivè fuerint, ut ſupra, omnes Diffinitores erunt canonicè electi: At ſi pauciores ſex fuerint, aut ſeptē, aut octo reſpectivè, iterum fiat ſcrutinium pro tot Diffinitoribus, quot prædicto numero deerunt. Et ſi plures dicto numero electi fuerint, qui ſuffragia pauciora habuerint,

rint, excludantur, ac pro non electis habeantur.

5. Similiter intelligatur, quando plures ejusdem Civitatis, aut Territorii electi fuerint, is enim electus intelligatur, qui majorem favorabilium calculorum quantitatem obtinuerit.

6. Insuper quia dictum est, in nulla natione plures duobus Diffinitoribus dari posse, si in primo scrutinio tres: pluresvè in una Natione electi inveniantur, qui supra duos pauciora favorabilia suffragia, seu vota habuerint, pro non electis habeantur, ac novo scrutinio, vel calculo illarum Nationum vocales, quæ nullum, vel unum solum electum habuerit diffinitorem, exponantur.

7. Sex, septem, aut octo Diffinitoribus respectivo modo, ac formâ supradicta, electis, cæteris inde egressis, ipsi solummodo in Diffinitorio remanebunt, & prius Patres Visitatores, tàm Generales, quàm particulares, Visitationes per ipsos conscriptas benè clausas, sigillisquem unitas, diffinitorio consignabunt.

8. Vo-

8. Vocalibus omnibus è Diffinitorio egressis: Patres Diffinitores per vota secreta de ipsis unum in Patrem Præsidentem eligent, qui Caput Diffinitorii erit, quique cum reliquis Diffinitoribus totius Congregationis supremam authoritatem, potestatemque habebunt.

DE SCRIBÆ, VICARII CAPITULI, AC OFFICIALIUM ELECTIONE.

CAPUT VII.

I.

REbus prædicto modo dispositis, procedant Patres ad electionem Ministrorum, quo debito ordine omnia, durante Capitulo, disponantur ac peragantur. Imprimis igitur eligatur Scriba Capituli, qui statim electus, juxta tenorem Privilegiorum nostrorum, ad ea, quæ ad expeditionem ejusdem Capituli spectant, qui tamen unus erit ex Diffinitoribus, publici Notarii auctoritatem habebit. Cujus munus erit, totam Capituli seriem, & quæcunque in diffinitorio tractabuntur, dis-

diffinitaque fuerint, si essentialiter notanda sunt, in libro Actorū Capitularium diligenter, ordinateq; describere, eaq; post conclusionem Capituli, præsentibus Fratribus, & audientibus, publicè legere, iis exceptis, quæ Patribus visa fuerint, reticenda. Epistolas quoque Capitulo directas leget, quibus ex sententia Patrum respondebit. Adnotabit insuper scriba, quæ ratione dictarum Epistolarum tractanda erunt, quam notulam Patri Præsidenti porrigat, quæ ipsi suo loco, ac tempore proponet, & post Diffinitionem, ipse in supra dicto libro registrabit.

2. Secundo, ex his, qui extra Capitulum domi sunt Patres, eligatur Vicarius Generalis in spiritualibus, & temporalibus, qui in ipso loco Vicem-Prioris gerat, disponens omnia, quæ ad ipsius domus familiæque directionem pertinebunt, (iis exceptis) quæ Patres Diffinitores sibi reservare voluerint.

3. Sequitur Depositarii electio, cui traduntur omnes pecuniæ, quas Priores secum detulerant, necnon quæ apud Vi-

ſitatores inveniuntur, quas omnes ſub clave cuſtodire, & in fine Capituli de illis rationem reddere tenebitur.

4. Deinde duo fiant Computiſtæ, qui libros, ac rationes eorum omnium, qui locorum, ſeu alias bonorum Religionis adminiſtrationem geſſerunt, diligenter per modum computi examinent, data & accepta ponderent, defectus notent, & tandem ex his in ſcriptis redactum ratiocinium cum plena facti relatione, Patribus Diffinitoribus tradant. Alius item eligatur, qui Computiſtarum computa examinet.

5. Referant quoque ea, quæ ipſis viſum fuerit correctione, præmonitione, vel alio remedio, egere, ut ipſi Patres opportune providere valeant.

6. Fiet poſtea oſtiarius Capituli, qui Converſus, prudens, ac Idoneus eſſe omnium judicio cenſeatur; oportet namque eum audire, fideliterque audita referre eorum, qui vel ingredi ad Patres deſiderant, vel Patrum reſponſa foras expectant ſibi per eundem reportari; eos, qui

vocandi ſunt, ſtatim vocare, Capituli ſignum, horis competentibus dare, & quæcunque alia Patrum commiſſa, omni ſolertia executioni mandare.

7. Ac ſimiliter conſtituendi veniunt tàm primæ, quàm ſecundæ Menſarum Lectores, ac miniſtri ipſarum, ſcilicet Refectorarius, ac duo, vel tres Fratres. Qui dictis inſerviant Menſis.

8. Poſt hæc adnotabit idem ſcriba, omnium Electorum nomina, tàm Diffinitorum, quàm officialium prædictorum, incipiendo à Dignioribus usque ad infimum, eorumquè deſcriptionem ſtatim dabit P. Præſidenti, qui eam in Refectorio ante Cænæ benedictionem ejusdem Dominicæ coram omnibus fratribus clara voce leget, atque exhortatiunculam in fine adjiciet, ut fratres omnes durante Capitulo pro felici rerum eventu majori cura, ac diligentia, quàm anteà Regulari, ac Eremiticæ obſervantiæ intendant, ac orationibus toto animo jugiter invigilent.

DE

DE ORDINE SERVANDO IN NEGOTIIS PER PATRES DIFFINITORES TRACTANDIS.

CAPUT VIII.

1.

PAtres ipsi Diffinitores singulis noctibus cum aliis ad Matutinum in Ecclesia, diebus verò festivis, etiam ad Vesperas conveniant, cæteras verò diurnas horas separatim, vel alternatim persolvant, ac legitimo cessante impedimento rem sacram quotidie faciant. Ac dum prima in Choro feriâ secundâ cantatur, P. Præsidens missam cum Oratione Spiritus Sancti celebret, & sic omnibus diebus, servato professionis ordine, unus ex Diffinitoribus cum eadem oratione celebrabit, eadem hora, & qui fortè ex ipsis Diffinitoribus celebrare non poterit, interveniat.

2. Qua missa peractâ, signoque ab Ostiario dato, omnes in diffinitorium se conferant, ubi ipsis congregatis, dicto se-

creto Pater noster. P. Præsidens dicat: Et ne nos inducas,&c. ℣. Emitte Spiritum tuum,&c. ℣. Domine exaudi,&c. ℣. Dominus vobiscum, Oratio, Actiones nostras, & sic fiat quoties Diffinitorium intrant.

3. Antequam negotia propria Religionis Patres aggrediantur, charitas urget, ut prius illi, si qui sunt foris, expediantur, qui alicujus negotii resolutionem, vel responsum expectant.

4. Postea Epistolæ tam è nostris locis, quam aliunde Capitulo directis, perlegantur, & scriba tam illas, quæ provisionem requirunt, quàm responsionem, adnotabit. Ad tollendam tamen omnem suspicionis causam, Eremitæ ad Capitulum generale scribentes, debent retrô Epistolas, nomen Eremi, in quo scribunt, ac degunt, apponere v. g. Ruha, Mons Anconæ,&c. & antequam scriba eam aperiat, si Prior loci, undè venit Epistola, in Diffinitorio erit, foras exeat, donec legatur.

5. Lectis Epistolis, vocentur Visitatores, qui cujuscunque loci debito ordine

vi-

visitationem legant, sedulò invigilantes, attenteq; audientes Patres observantesq; punctualiter si quid aliqua novâ provisione indigeat, & si quis est in Diffinitorio, qui in ipsa recitatione Visitationum comprehendatur, vel quocunque modo ad ipsum pertinere dignoscatur, foras egrediatur, idem faciat P. Præsidens, ejusque locum interim primus Diffinitor habeat, quibus expeditis comburantur Visitationū notulæ, & ea, quæ amplius apparere non debent; Patresque Visitatores genuflexi culpam dicant, officio renunciantes, quos P. Præsidens pænitentiâ injuncta, absolutos pronunciabit.

6. Et item si qui sunt in loco, qui aliqua de causa visitati non fuerint, vocentur, & visitentur: sic etiam si qui punientur, & visitentur: sic etiam si qui puniendi de suis defectibus, vel corrigendi, si præsentes fuerint, puniantur, & corrigantur, & si absentes, debitâ pænitentia eis taxetur, ac suo tempore, ac loco executioni mandetur.

7. Anni præteriti Diffinitiones, ac statu-

tuta perlegantur, & qui ea non fuerint exequuti, puniantur.

8. Accerſeantur inſuper Priores præteriti, qui in Diffinitorio non ſint, ac diligenter interrogentur de ſtatu, neceſſitate, & proſperitate locorum, perſonarum, & aliarum rerum, quæ ad rem faciant, & qui corrigendi ſunt, corrigantur, & nunquam correctio prætermittatur, & qui in gubernio ſuo defecerint, etiam puniantur, etiam ſi Diffinitores forent, nec cuiquam hac in re parcatur, ſed cunctis puniendis judicium fiat cum æquitate.

9. P. Præſidens rem de qua agitur, proponat, & conſequenter per ſuos gradus incipiens à digniori, usque ad infimum, ab unoquoque Diffinitore requirat, quid ſentiat, & ultimo loco quid ipſe ſuper re propoſita ſentit, verbis exprimat, quo tractatu ſic expedito, fiat per ſuffragia ſolitum ſcrutinium, at ſi duo Patres Diffinitores concordent quidpiam ad bonum regimen Congregationis ſpectans, proponere poſſint, ac valeant, ac ſcrutinio exponatur, etiam ſi P. Præſidens noluerit.

10. Si autem in Capitulo Generali aliquid proponatur, & approbetur, quod prius à Capitulo Conventuali exclusum fuerit, nullum sit, nisi exclusio Capituli conventualis, ipsi Capitulo Generali fuerit manifestata.

11. Quandocunque materiæ graves, difficilesque pertractandæ erunt, ad primam sessionem, vel etiam ad sequentem diem, resolutiones protrahantur, ut maturius examinentur, maximè verò in actis Capitularibus communem observantiam concernentibus, à quibus semper abstineant, nisi necessitas urgeat.

12. Declarantes tamen ordinationes, actusque Capitulares, qui ad communem observantiam non spectant, statim parere obligationem, donec revocentur. Alii verò actus Capitulares, qui ad communem observantiam spectant, statim pariter obligent (nisi constitutionibus aut actis Capitularibus confirmatis, adversentur) sed ut vim legis habeant, necesse est, ut à sequentiCapitulo confirmentur, quod si non fiat, pro nullis, ac revocatis sine

ulla prorſus declaratione, habeantur, idem pariter obſervandum in dictarum novarum ordinationum revocatione.

13. Quisquis autem in dicendo quid ſentit, ſtudeat brevitati, ea tantum quæ ad rem faciunt, exprimens, frivolis, aut impertinentibus omiſſis. Quidquid enim hic peragitur, ſubſtantiale erit, alias nullo modo hic pertractetur, nulla ſint verba ingrata, ac aſpera inter Diffinitores, nec voce, aut ſigno aliquo, ſancta charitas vel leviter offendatur. Nemo ſuam ſententiam pertinaciter defendat, ſed plurium opinioni facilè conſentiat. Omnis quippe murmuratio longè abſit, nec quisquam ſigno aliquo prodat ſe graviter ferre, quod contra ſuum votum quidpiam ſit definitum, ſed quilibet hilariter ſuſtineat, & qui contra fecerit, puniatur.

14 Caveat item quilibet, nec eorum aliquando verbum proferat, neq; ſignum faciat, quo animus ejus circa futurum ſcrutinium aliis pateat, ſed clauſa manu ſuffragium tenens, cautè in vaſculum immittat, ita ut videat nemo.

15. Sit inſuper omnino prohibitum pro re aliqua ibi diffinienda, ſive alicujus propria exiſtat, peculiarem tractatum (practica vulgo appellant) ſecreto habere, ſed ſola veritas, & Juſtitia præ oculis eſt ab omnibus unanimiter habenda; prudenter unusquisque conſideret damnum, quod ſibi, animæque ſuæ, necnon proximo afferret, ſi votum, ſeu ſuffragium iniquo animo, contra Jus, & æquitatem, foras emitteret. Quamobrem ſemper in rebus terminandis, omni affectione, paſſionevè depoſitâ, Deus timendus eſt, ejusque tantum gloria, animarumque ſalus, atque communis utilitas ſincero oculo reſpicienda.

16. Cum autem quæ in Diffinitorio tractantur quaſi ſub ſigillo ſecreta retinenda, præſertim ea, quæ revelata mutuum odium, magnaque ſcandala ſuſcitare valent inter Eremittas, ideo in virtute S. Obendientiæ ac ſub formali præcepto decretum eſt, ne quis alicui referre, ſeu revelare audeat, eique ſpecialiter, de quo in abſentia actum eſt, rem in Capitulo tra-

tractatam, seu secreto diffinitam, vel factam, ex qua revelatione discordia, odium, vel scandalum quoquo modo oriri queat. Si quis contra fecerit, è Diffinitorio ejiciatur. Nec liceat cuiquam, Diffinitores de rebus, quæ in Capitulo fiunt, interrogare.

17. Post hæc accedant Computistæ, qui summariè exponant errores, & defectus in libris rationum repertos, expensarumque excessus, & omnia, quæ alicujus momenti esse videantur. Quibus auditis Diffinitores corrigant, emendent, ac puniant eos, qui malè administraverint, secundum quod illis justum esse videbitur, futurisque saltem admonendo provideant.

18. Si casus evenerit, ut decimæ, vel aliæ impositiones à sede Apostolica, vel ab ipso Capitulo pro aliquo Congregationis negotio, imponantur, tunc omnes Eremos, secundum singulorum facultatem, in solutione istiusmodi oneris, pro rata contribuere oportebit, & antequam istæ taxæ fiant, omnes Capituli vocales audiantur.

19. Ac-

19. Accuratè tandem conſiderent Patres omnia, quæ vel per Conſtitutiones, vel etiam per acta Capitularia, Capitulo reſervata conſtant, ut ante Capituli finem debitè expediantur, cum infra annum reſolvi, vel diffiniri minimè poſſint.

20. Ultimo loco duo ſcrutatores Clerici, timentes Deum eligantur, qui fideliter in Prælatorum electionibus ſe gerant.

DE ELECTIONE PATRIS MAJORIS ALIORUMQUE PRÆLATORUM.

CAPUT IX.

I.

HIs igitur feliciter expeditis ipsâ die, in qua electio Prælatorum fieri debet, mane dum Prima in choro cantatur, Miſſa de Spiritu Sancto cum commemoratione Sanctorum Patrum noſtrorum Benedicti, & Romualdi celebrabitur, cui interveniant etiam Patres Diffinitores, qui fortè illa die celebrare non valuerunt, duo Cle-

Clerici Scrutatores cum Oſtiario Capituli, qui ſaltem communicent.

2. Abſoluta miſſa Patres Diffinitores, Diffinitorium ingrediantur, ubi recitatis orationibus ut in ſabbatho, ac Dominica præcedentibus, ad electionem Prælatorum deveniant, ac primo conſtitutio de eorum qualitatibus, & conditionibus, prout in Capitulo proximè ſequenti, ac caput ſecundum Sanctæ Regulæ cum ſua conſtitutione in fine perlegantur.

3. In Prælatorum electionibus in Capitulo faciendis, ſolum̃odo Patres diffinitores activam vocẽ habebunt, paſſivam verò, qui ab eisdẽ fuerint nominati: In quorum nominationibus, præcedentiæ, non dignitatum, ac locorum ratio eſt habenda: incipiendo ab ipſo P. Majore, poſtea ſequuntur Viſitatores, Procurator Generalis, ac Priores ſucceſſivè juxta eorum gradus, quæ denominationes ſic fiant.

4. Vocatis Clericis Scrutatoribus, P. Præſidens in virtute S. Obedientiæ illis præcipiat, ut ſuum officium fideliter agant, nec cuiquam unquam ex iis, quæ in

in Scrutinio dicta, factavè sunt, revelent: Jamque præparatis in sufficienti numero papiraceis schedulis ejusdem formæ, ac magnitudinis, quilibet ex Diffinitoribus in una dictarum schedularum, secretè nomen illius Patris, quem proponere, denominareque voluerit, in electione facienda, describat in formam. Ego N. nomino in Majorem N. exprimendo nomen Prælaturæ, Patrem N., & unusquisque benè complicatus, ita ut nullo modo quidpiam appareat, dignoscivè possit, in Pixidem Scrutatorum propria manu dimittant.

5. Scrutatores verò illis acceptis, è Diffinitorio exeuntes, in cellulam ad hoc sibi assignatum, se conferant, ubi sub silentio nomina eorum, qui nominati sunt, & Prælaturæ currentis in modum brevissimi memorialis scribant atq; in Diffinitorium revertentes, sic Patribus deferant, sunt nominati ad Prælaturam N. Pater N., & N. nomina tamen, ac numerum eligentium, omninô reticentes, relinquentes schedulam, seu memoriale hujusmodi in mensa Diffinitorii.

6. Et

6. Et nequis in errorem incidat, decretum est nemini licere se ipsum in electione nominare sub gravissima pæna à reliquis Diffinitoribus taxanda. Ideò scrutatores cognoscentes in schedula hoc crimen, illicò reliquis Diffinitoribus, eamdem schedulam ostendentes, manifestabunt, sub pæna unius disciplinæ circularis.

7. Scrutatoribus foras egressis, fiat de unoquoque electio specialis per scrutinium : ac primò Diffinitores nominatos scrutandos esse, tum eos, qui foris sunt, secundum professionis gradum, & qui ultra medietatem plura favorabilia suffragia obtinet in scrutinio, illam, de qua agitur Prælatura, obtinebit : at si nemo plura vota supra medietatem obtinuerit, tunc denuo denominatio fiat, ac nominati scrutinio subjiciantur, ut supra, quod toties fiat, donec ex nominatis majori calculorum parte, unus eligatur.

8. Si quis ad Prælaturam electus recipere renuat, justis deductis causis, audiatur, at si Patres in provisis steterint, eorum dispositioni acquiescat.

9. Unoquoq; electo Prælato, P. Præsidens, suo aliorumq; Diffinitorũ nomine, denuo eos eligant in hanc formam: Ego N. nomine meo, & omnium istorum Patrum Diffinitorum eligo, ac pronuncio Patrem N. in Majorem nostræ Congregationis, idem in aliis Prælatis, secundum eorum ordinem faciet. Et si Præsidens electus fuerit, Primus Diffinitor ut supra eliget. Nec ullo modo talis electio omittatur, quia secundum Doctores in ipsa electionis essentia consistit, particularesque electiones factæ per suffragia à PP. Diffinitoribus sunt veluti præambula ad eorum voluntatem investigandam, & cognoscendum, quemnam ipsi intendant eorum vice, ac nomine ad Prælaturas nominari, ac eligi.

DE

DE ALIQUIBUS REQUISITIS PRÆLATIS NECESSARIIS.

CAPUT X.

1.

NEmo in Majorem eligi poteſt, qui per Quinquennium in hac Congregatione profeſſus non fuerit, & niſi Prior, ſeu Viſitator extiterit, magnæ neceſſitatis caſu excepto: Nullus Major ultra quadriennium in Officio perdurabit.

2. Viſitatores biennio durabunt, nec eligi valent, niſi poſt quartum annum profeſſionis, caſu pariter neceſſitatis excepto.

3. Tam Major, quam Viſitatores, eorum officio durante, non poſſunt eſſe Priores locales.

4. Major, & Viſitatores, diverſæ erunt Nationis.

5. Procurator in urbe non erit ejusdem Nationis cum P. Majore.

6. Nemo in Priorem eligi poteſt, niſi poſt quartum profeſſionis annum in hac

Con-

Congregatione, necessitatis casu excepto, tunc enim Capitulum dispensare poterit, casusque qualitatem judicare: sicuti quando in necessitate ante Quinquennium in P. Majore, & Quadriennium in Visitatore.

7. Nemo in eadem Eremo Prior ultra quadriennium maneat, quod etiam in Procuratore Generali in urbe intelligatur.

8. Nullus ultra sexennium Prælatura fungatur, pro qua quodcunq; officium habens vocem in Capitulo intelligatur; post quod sexennium per biennium continuum à quacunque Prælatura vacabit, ita ut minor vacantia ad rem non faciat, neque numeretur. Annus autem hic ab uno ad aliud Capitulum intelligetur. Quando verò duo, vel tres, deessent menses, à Capitulo generali, aut Dieta, vel etiam infra annum à Tribunali dispensari poterit.

9. Omnis Natio tot ad minus Priores habebit, quot habet Eremos, excepta Viennensi Eremo: cujus Prior à quaque natione assumi potest.

10. Noſtræ Congregationis Nationes, una eſt ſtatus Eccleſiaſtici, altera Lombardiæ, ſeu Dominii Veneti; Tertia Regni Neapolis, Quarta Poloniæ, Viennæq́ue ſimul.

11. Qui fugitivus, aut Apoſtata ultra menſem extiterit, non poteſt in Prælatum eligi, niſi poſt triennium Capitulum diſpenſet, ut ſuo loco dicendum eſt.

12. Qui librum Rationum ſuæ Eremi ad Capitulum non tulerit, eo anno non eſt in Priorem eligibilis, ſicuti qui ex ordinaria indiſpoſitione communi vita vivere non poteſt, non poterit in Priorem eligi.

13. Moneantur tandem Electores, tàm in Diffinitorum, Priorum, aliorumq́; Prælatorum electione, ſuæ minimè ſatisfacere obligationi, ſi quem bonum judicant, eligant, ſed tenentur eligere, quos in conſcientia judicant meliores, alias mortaliter peccant, etiam ſi non juraſſent, ſe meliores electuros.

DE

DE LOCORUM REFORMATIONE ET FAMILIIS CONSTITUENDIS.

CAPUT XI.

1.

POst Prælatorum electiones, consequens est, & familias locorum ordinare, atque fratres suis locis, prout necessitas, seu opportunitas exigit, deputare; sed præcipuè cavendum est ne sine causa, sineque maxima necessitate fratres à loco ad locum transferantur, & præcipuè ij, qui ibidem quieti manent. Quæ quidem indiscreta, nimisque frequens Eremitarum mutatio nunquam laudanda est, quia multa mala parit, neque audiendi sunt quidam instabiles, qui quotidie velut aves volatiles per omnes Eremos transuolare cupiunt, sed potius ad stabilitatem suadendi sunt, imo cogendi.

2. Si alicui ratione mutationis aliusq; negotii itinerandum erit, dimissorias Epistolas à Patre Priore secum deferat, alias non nisi per noctem in nostris locis admit-

tatur, nisi talis, tantæque qualitatis esset Pater, ut nullam suspitionis umbram admitteret.

3. Considerent insuper Diffinitores in familiis constituendis, & cujusque loci vivendi facultates, & habitandi commoditates, ne siquidem locus plus æquo gravetur, fratresque necessitates patiantur. Sic autem hæc familiæ collocatio fiat, ut æqualitas servetur, neminique gravamen inferatur, (scriptum est enim) quod tibi non vis fieri, alteri ne feceris. Accipiant tamen omnes Priores cum patientia eos, qui sibi consignati sunt fratres, nisi aliquid rationi obstet, nec est quod quisque ignoret, quæ à Superioribus (consilio habito) fiunt, à Domino fieri, sicque saluti consuli animarum.

DE CONCLUSIONE ET PUBLICATIONE CAPITULI.

CAPUT XII.

1.

PErtractatis omnibus, quæ ad dispositionem Capituli pertinent, eligantur Patres Visitatores pro loco residentiæ P. Majoris & Visitatorum, qui eum visitabunt ante Capitulum Generale, aut Dietam.

2. Tum omnia acta Capitularia per scribam legantur, cæteris attente audientibus, quæ emendentur, & corrigantur addendo, vel minuendo, secundum quod visum fuerit Diffinitoribus, & specialiter signentur ea, quæ Patres publicari nolunt.

3. Postea Diffinitores triduum sibi reservent, quo ipsi, seu major eorum pars, in eodem loco inventi, possint suam auctoritatem, ubi opus fuerit, exercere, nihil tamen ex his, quæ facta sunt, revocari possint: & si quis eorum terminos loci

ci egressus fuerit, auctoritatem amittat. In quo triduo PP. Diffinitores, omnibus Prælatis præcedent, atque etiam Patri Majori in Diffinitorio, extra quod ipse Pater Major Diffinitoribus præcedet.

4. Rebus à Capitulo decretis revisis, omnia describantur in libro Actorum Capitularium distinctè, & ordinatè legibiliq; charactere per eundem scribam, seu per alium, dummodo ipse se propria manu subscribat. Crastina verò die, Missa cum oratione, Deus, qui nos à seculi vanitate, &c. & post Nonam, oratione ordinaria completâ, ad sonum campanulæ omnes Eremitæ in Capitulo culparum congregentur.

5. Ubi cunctis sedentibus, Pater Præsidens brevi quodam sermone, omnes hortari ad veram promptamque obedientiam debet. Crucem item quemque suam amplectendam, libenterque portandam instruere, quo cessante, assurgat scriba, ac stans ante Altare, alta, & intelligibili voce, distinctéque omnia gesta, decretaque Patrum, præter ea, quæ tacita esse voluerunt, omni-

omnibus audientibus, publicè uti Notarius, perlegat.

6. Publicatione tali finita, ſuum locum Pater Major accipiet, ac ſtatim intonabit. Te Deum Laudamus, quo decantato, & ſi quid habet dicendum, dicat in confirmationem earum rerum in Capitulo factarum, ad omnimodam obſervantiam, omnes adhortando, tàm Prælatis, quàm ſubditis, denuncians, ut infra triduum ſe expediant, ſuumque iter arripiant ad locum obedientiæ. Item prohibeat, ne qui ſine conſenſu, & licentia Prioris ejusdem loci quidpiam inde ſecum deportet.

7. Debet unusquisque Prior, acta, ſeu decreta, quæ ad ſuum locum, & ad communem obſervantiam pertinent, copia deſumpta, ſecum deferre, ac in libro ſuæ Eremi (denunciata prius ſuis Eremis, ac familiæ) deſcribere, & qui reſcribere, acciperevè neglexerit, vel ipſemet Prior, vel in ejus abſentia primus dignitate, aut profeſſione illius loci, ac familiæ, qui præſens fuerit, ſemel in pane, & aqua jejunet, & ſe-

ſeptem pſalmos pænitentiales cum Litaniis, & orationibus genu flexus dicat.

8. Demum per Depoſitarium, Crumenæ cum pecuniis Prioribus reſtituantur, unicuique ſcilicet crumena illius loci, cujus eſt Prior, ſciente Patre Præſidente, qui ad hoc, ut optima methodo, perfectaque pace pertranſeat, aſſiſtentem denominabit: quia ſicut Priores omnes, qui ad Capitulum acceſſerunt, tàm pro acceſſu, quam pro receſſu, viaticum detulerunt, ita omnes pecuniam habere debent ſufficientem ad deſignatum locum, & ut hoc ordinate accidat illis, qui ob vacantiam, ſeu aliam cauſam, vel reſpectum, ſine Prælatura reſtant, congregentur crumenæ illorum locorum, pro quibus novæ Prælaturæ conſtitutæ ſunt; quæ ſcilicet non erant de corpore Capituli, talibus enim tradi debet viaticum à loco, ubi de familia degunt, quod etiam de Majori, ac Viſitatoribus intelligendum eſt, & ſi aliqua crumena inſufficiens eſſet, tunc Eremus, à qua Crumena ipſa ſumpta eſt, ſuppleat, &

ſi

si superabundet, eidem Eremo restituatur superfluum.

DE AUCTORITATE PATRUM MAJORIS ET VISITATORUM.

CAPUT XIII.

1.

INfra annum Pater Major cũ Visitatoribus, commune, ac supremum Tribunal constituunt Religionis. Et in omnibus Eremis, seu Congregationis locis, eandem auctoritatem habent, quam suo tempore Generale Capitulum habere solet, exceptis iis, quæ in istis Constitutionibus, vel per alias diffinitiones, declarationesvè eidem Capitulo expressè reservatæ fuerunt.

2. Solus Pater Major de rebus locorum (neque ubi ipse deget) disponere non potest in Priorum præjudicium, nec in aliquo circa loci regimen se intromittere, neque in Sabbathis fratrum culpas audire, potest nihilominus Generales, aut particulares, debitas correctiones Prioribus, ac subditis simul, ac cuilibet eorum face-

re, quotiescunque necessarium judicaverit, sicuti minuere, ac remittere pænitentias infra annum à Prælatis, aut constitutionibus taxatis (si humiliter pænitentes petant) prout ad salutem animarum expedire judicaverit: & idem in actu Visitationis, & non aliis temporibus, Visitatores poterunt.

3. Idem P. Major curabit, ut Capituli Generalis ordinationes, boniq́ue mores, ac antiquæ Religionis consuetudines exacte observentur, quod etiam Priores in eorum residentiis, præstabunt, alias eorum conscientiæ graventur.

4. Pater Major cum Visitatoribus omni loco, ac tempore quocunq́ue, fratrem etiam Prælatum ad eorum libitum corrigere, punirevè possunt, ac loca, personasvè, ubi, ac quandocunq́ue voluerint visitare: Item fratres de loco ad locum mutare, ac quicquid utile personis, lociq́ue futurum judicaverit efficere. Quæ tamen mutationes raro, vel nunquam fiant, nisi animarum periculum immineat, aut necessitas cogat.

5. Si

5. Si aliquis Prælatus, (quod abſit) convictus fuerit divinorum, aut S. Eccleſiæ præceptorum, Regulæ aut Conſtitutionū, aut ordinum, ac Diffinitionum Capituli Generalis, aut S. obedientiæ contemptor, deponatur, ſi Religioſorum morum corruptor, aut ita negligens eſſe comprobetur, ut evidenter grave ſcandalum, damnum, aut ruinam Congregationi, locovè; cui ipſe præeſt, evenire poſſe dignoſcatur, bis, aut ter intra terminos à P. Majore aſſignatos, admoneatur, ut ſiſtat, ſeque corrigat, & non correptus deponatur: Et ſi Pater Major deponendus foret, idem prorſus ſecum obſervent Viſitatores.

6. Quocunque depoſitionis caſu, aut novi Majoris electionis, per mortẽ, aliamvè cauſam, Viſitatores alios quatuor Prælatos convocare debent, ut omnes ſimul ad depoſitionem, aut electionem canonicè eodem prorſus modo, ac formâ, quâ in Capitulo Generali Major eligitur, procedant, & eo tempore, quo Major deerit, Viſitatores in adminiſtratione ſuppleant.

7. Sed

7 Sed in depositione, aut electione unius Visitatoris alteriusvè Prælati, satis sunt quinq; : ita ut in electione unius Prioris Pater Major, ac Visitatores, duos ex illa Natione Prælatos, ubi talis electio facienda est, convocabunt; Ita ut quinq; sint Electores : sed pro electione, aut depositione unius Visitatoris, P. Major, Visitaror, tresq; aliiPrælati interveniunt, & sic quinq; simul ad electionẽ, depositionemq; procedant.

8. Quæcunque momenti dubia Pater Major cum visitatoribus, tum in actu Visitationis, tum extra, circa cultum Divinum, ac cæremonias, etiam si ex Constitutionibus, seu quibuscunque Patrum declarationibus, descendant, ac oriantur, declarare utique poterit. Dubia verò parvi momenti solus Pater Major, atque etiam Visitatores, declarabit (sed isti solùm in actu Visitationis) pariter & Priores levia dubia, quæ evenire possunt, poterunt declarare, non tamẽ magni momenti, quamvis tàm Pater Major, quam Visitatores, & Priores, an dubia magni sint momenti vel levia, interpretari possint, eorumque de-

cla-

clarationi omnes acquiescere debent, qui si absurde declararũnt, Capituli Generalis judicio subjaceant.

9. Intra annum omnia negotia, & actus Congregationis occurrentes, ad P. Majorem deferantur, cui cum PP. Visitatoribus eorum expeditio incumbit, quibus etiam in actu Visitationis Priores negotia gravia occurrentia, cōmunicabunt.

10. Debent singulis annis, gravi cessante necessitate de consensu P. Majoris totam in Italia Congregationem visitare: Et quia Poloniæ, ac Germaniæ, annualis visitatio non est possibilis, sed quoties possibilitas urget, à Capitulo Generali, aut Dieta, aut à Patre Majore, ac Visitatoribus provideatur, ut singulis quoque annis etiam dicta loca visitentur? Et si quis à Visitatoribus Generalibus se gravatum senserit, ad Patrem Majorem, aut Dietam, appellent, & si à delegatis, ad Tribunal.

11. Cum ipsi Visitatores de ordine, & consensu P. Majoris, Congregationis Eremos visitabunt, eandem, quam cum ipso majore simul habere consueverũt au-

cto-

ctoritatem, retinebunt, ſed locum, ubi ipſi reſident, viſitare minime poterunt. Et ſi inter viſitandum aliquid arduum, difficilevè occurrerit, Majorem pro ipſius caſus deciſione conſulant, ac ſi poſibile ſit, & caſus dilationem patiatur, ante reſolutionem, ejus ſententiam expectent.

12. Ad ſuum libitum poterit P. Major quotiescunque voluerit cum Viſitatoribus viſitare Congregationem, ſed non omittat ſingulis trienniis, aut quadrienniis; poterit pariter pro tempore Major, ſi locum aliquem particularem voluerit viſitare, ad ſuum beneplacitum duos Viſitatores ducere.

13. Viſitatores nullo modo in domeſticis negotiis locorum, quos viſitant, ſe ingerant, neque absque Majoris conſenſu poterunt, alicujus Prioratus renunciationem recipere, imo talis renuncians ab ipſis puniatur.

14. Viſitatorum auctoritas inter utrosque communis eſt, ita ut alter ſine altero ſuam Jurisdictionem nullibi exercere queat, niſi per Majorem aliquem locum

cum viſitandi, aut aliquid aliud faciendi, commiſſum fuerit, quo caſu, Viſitator delegatus cum ſacerdote aſſignato in ſocium à P. Majore, plenam (niſi limitata ei, fuerit) habebit auctoritatem, quam P. Major, aliusque Viſitator ſimul habent.

15. In Viſitationibus antiquum ſtylum modumve Congregationis retineant, incipiendo à Prælatis, aut Superioribus, ac ſucceſſive à primis in profeſſione. Ac in viſitandis officinis, Cellulisque tàm Prioris, quàm cujuscunque fratris, ſemper dictus P. Major interſit. Nullo modo libros rationum videre omittant, ut præcipue certiorare Dietam poſſint.

16. Antequam Viſitatores ad viſitandum proficiſcantur, ſimul cum P. Majore, duos Viſitatores eligant, qui eorum durante abſentia, valeant cum Patre Majore eſſe, ac negotia plenâ auctoritate expedire. Et quia primi in dignitate hucusque eligi obtinuit conſuetudo, aut profeſſione antiquiores domi exiſtentes, ideò imposterum idem obſervetur, niſi juſtis de cauſis, & maturâ conſideratione aliter facien-

ciendum judicatum foret: qui Vice-Visitatores ad regressum duorum Visitarorum Generalium, auctoritatem deperdant.

17. Iidem Visitatores (ultra Eremos, ac loca) visitabunt Beneficia tàm curata, quam non curata, & in eis, quæ viderint necessaria providere; quorum ordinationes ac decreta in actu Visitationis facta in speciali libro adnotentur, quorum transsumpta ad Capitulum Generale portabunt: quæ ordinationes semper observari debent, donec â Capitulo Generali, aut subsequentibus Visitatoribus, revocatæ fuerint: ac iidemmet Visitatores, & alii pro tempore existentes, de eorum observantia inquirant.

18. Visitatores ad visitandum locum residentiæ P. Majoris, ac Visitatorum, electi, non illuc accedant, neque suâ utantur auctoritate, nisi post Pascha, & sic ante Dietam proportionabiliter, nisi à P. Majore vocati antea fuerint.

DE

DE RECEPTIONE NOVORUM LOCORUM.

CAPUT XIV.

1.

SI Congregationi novus offeratur locus, recipiendus erit, nisi Eremitico instituto repugnet, nec loca tàm oblata, quàm recepta repudiari possunt, nisi majori calculorum majoris partis vocalium, ad Generale Capitulum adventorum. Nova etiam loca procurare licebit, quando ob multitudinem fratrum loca non essent capacia.

2. Recipiendi autem facultas, penes Capitulum Generale erit: hoc tamen addito, ne locus recipi aliquo modo valeat, in quo duodecim Eremitæ ali sustentariq; nequeant, juxta Decretum Gregorii XV. Multæ accipiendis in locis circumstantiæ considerandæ sunt, inprimisque situs, Regio, & loci solitudo, ut scilicet Eremitico instituto conveniant, adaptarivè valeant: ac præcipuè eorum prospectus ad meridiem, & orientem vergat, nequa-

quam autem ad ſeptentrionem. Sylvas habeat denſas,ac latas, & aquam in abundantia,multum juvabit, ſi ſitus etiã devotionem redolet, & inter fideles, ac devotos conſiſtit. Sed ſi hæ omnes conditiones non adſint, præcipuæ tamen, ac neceſſariæ non deſint.

CONCLUSIO ET CONFIRMATIO CONSTITUTIONUM.

CAPUT XV.

I.

PRæſentibus Conſtitutionibus, ordinatis, ad earum majus robur, ac firmitatem communi conſenſu PP. Diffinitores cum Patribus Vocalibus præcipiunt, ut omnes Conſtitutiones in hoc libro deſcriptæ perpetuæ ſint, ac fideliter, inviolabiliterque,unâ cum Regula S. Patris Benedicti, ab omnibus Eremitis Noſtræ Congregationis præſentibus, & futuris perpetuo ſerventur.

2. Quæ Conſtitutiones, nunquam in totum, vel in partem, revocari, mutari, aut alterari poterunt, niſi à duobus Capitu-

tulis Generalibus continuis revocatæ mutatæ, aut alteratæ omnium ſuffragiis, aut à tribus continuis Capitulis majori parte votorum. Sed ordinationes Capitulares, ideſt actus Capitulares, qui à Capituli Generalis Diffinitoribus ad communem obſervantiã fiunt, poſtquam ſemel legitimè facti fuerint, ac modo ſupradicto confirmati, non poterunt revocari, aut caſſari, niſi per duo ſequentia Capitula, ut jam dictum eſt Cap. V.

FORMA INDUENDI NOVITIOS.

CAPUT XVI.

I.

AD habitum poſt probationem quadragenariam approbatus Novitius, ſi fieri poteſt die feſto per Superioris manus, habitus ei tradatur in miſſa Conventuali, qui Novitius poſt offertorium per Magiſtrum ante Altare præſentabitur, edoctus prius quid dicendum, faciendumvè ei incumbat, indutusque Tunicella ſubtus antea, geſtans Coronam Clerica-

lem, si Clericus fuerit, cui genuflexo, manibusque junctis, Sacerdos conversus dicat. Quid postulat Charitas vestra? Cui ipse alta voce respondere debet. Misericordiam DEI, & habitum vestræ Sanctæ Religionis Eremiticæ Regularis, humiliter peto.

Et Sacerdos subdat. Planè ne exploratum habetis fili, maturaque consideratione perspectam formam, ac seriem vitæ nostræ, prout in Regula, & Constitutionibus continetur? quam sit ardua, & austera, ne fortè succumbentibus vobis, perseverantia interdicatur.

Novitius respondet. Reverende Pater optime perpendi, ac rite consideravi omnia, & quamvis cognoscam vires meas tanto negocio impares esse; nihilominus de gratia Omnipotentis Dei confido, spetoque auxilio ipsius, vestrum omnium orationibus me pervenire posse ad culmen hujus nostræ Sanctæ vitæ, atque permansurum usque ad mortem, quemadmodum fecerunt Prædecessores mei, qui perseveraverunt usque in finem. Quapropter

rogo

rogo vos amore Dei, quatenus habitum Sanctum vestrũ mihi concedere non gravemini. Deprecantes Dominum Deum, ut ipse pro sua pietate, & misericordia gratiam mihi impartiri dignetur, quâ meam bonam voluntatem prosequi, ac bonum desiderium meum perficere queam.

Tunc demum concludat Sacerdos, dicens. Fiat vobis, sicut credidistis, & petiistis, & gratia Dei maneat semper vobiscum in auxilium vestrum. Deinde incipiat Psalmum 50. Miserere, ac prosequatur, cum Magistro ex una parte, & Chorus ex altera, usque in finem cum Gloria Patri, &c. postea Kyrie eleison. Pater noster. Et ne nos. ℣. Salvum fac servum tuum Domine. ℣. Ostende ei Domine misericordiam tuam. ℣. Esto ei Domine Turris fortitudinis. ℣. Nihil proficiat inimicus in eo. ℣. Mitte ei Domine auxilium de Sancto. ℣. Domine exaudi orationem meam. ℣. Dominus vobiscum, cum suis Responsoriis à Choro faciendis.

Quibus absolutis Sacerdos conversus ad Altare precatur, hoc modo Deus indulgentiæ Pater, qui severitatem tuæ districtionis temperans indulsisti, ne filius portet iniquitatem Patris, & qui mira dispensatione etiam malis benè utens, tuæ dignationis gratiam per eos frequenter operaris, quæsumus clementiam tuam, ut huic famulo tuo non obsistat, quod habitum Sanctæ Religionis hujus Eremiticæ per nos tanta, ac tali re indignos accipit, sed Ministerium, quod per nos exterius exhibetur, tu interius per donum Sancti Spiritus exequaris. Per Dominũ nostrum, &c.

Deus, qui per coæternum Filium tuum cuncta creâsti, quique mundum peccatis inve eratum, &c. Quibus finitis Sacerdos, ac Magister genuflexi usque ad finem dicant Hymnum: Veni Creator Spiritus, &c. Et Chorus respondeat alternatim. Postea Sacerdos expoliet Novitium, dicens: Exuat te Dominus veterem hominem cum actibus suis, levando ei tunc omnia sæcularia indumenta, & nostro induendo habitu, dicat: Induat te Dominus novum ho-

hominem, &c. Et Chorus repetat semper eadem verba. Postea Sacerdos sequentes subdat Orationes : Domine Jesu Christe, &c. Cum duabus aliis, ut in originali latino. Postea aspergatur Novitius aquâ benedicta, dicendo : Asperges me, &c.

Ac imponatur ei nomen alicujus Sancti, aut certè alicujus nostri Eremitæ memorabilis Defuncti, quo nomine quantum commodè fieri poterit, nullus alius in Congregatione appelletur. Tandem adhibeat Sacerdos aliquam brevem adhortationem, quâ Novitius toto conatu ad perseverantiam, iterque perfectionis viriliter capiendum efficaciter accendatur, & in fine benedicat eum dicendo : Benedictio Dei Omnipotentis Patris, & Filii, & Spiritus Sancti descendat super Te, & maneat semper tecum, Amen.

Post hæc deducat eum Magister in locum suum, ac spolia, & omnia, quæ illius sunt in communi pœnu deportentur, ubi usque ad professionem tutè asserventur.

FORMA PROFITENDI NOSTRORUM EREMITARUM.

CAPUT XVII.

I.

COmpleto tempore probationis Novitii, eoque ad profitendum per Capitulum admisso, confessione quoque Generali peracta, die, quo professionem emissurus est, celebret missam Conventualem Superior, & ante offertorium, converso Celebrante ad fratres, Novitius jam præsentatus coram Altari stans Capite nudo legat alta, & intelligibili voce professionem suam ab ipsomet prius scriptam in libro professionum, aut alio nomine, & rogatu ipsius, nesciente ipso scribere, cujus professionis forma communis erit tàm Sacerdotibus, & Clericis, quàm & Laicis, ac & illis, qui alterius Congregationis professi extitissent.

FOR-

FORMA PROFESSIONIS.

EGo N. promitto ſtabilitatem meam in hac Congregatione Eremitarum Camaldulenſium, morumque meorum converſionem, & obedientiam, paupertatem, & caſtitatem, ſecundum Regulam S. Patris Noſtri BENEDICTI, & Conſtitutionis dictæ Congregationis, Altiſſimo DEO, omnibusque Sanctis, ac ſpecialiter eis, quorum Reliquiæ in hac Eccleſia habentur, ac legitimis Superioribus ejusdem Congregationis Die Menſe & Anno Quam ut ſupra lectam profitens, Altari imponat in cornu Epiſtolæ, ſignetque eam propria manu, & ſi ſcribere neſciat, ſignet in medio ſigno Crucis, quā duo Teſtes ſubſcribant, Deferens dictum libellum ſuper Altare, quem depoſitum Sacriſta, Sacrario reponat, atque cuſtodiat.

Profeſſus Altari deoſculato, ante illud revertatur, ubi genu flexus, manibusq; junctis, voce aliquanto alta dicat. Patres mei orate pro me. Et tunc Sacerdos

dos precetur in hunc modum. Oremus fratres chariſſimi, ut quod ore frater iſte profeſſus eſt, opere feliciter compleat, auxiliante Domino Noſtro JESU Chriſto, &c. Surgens inde Profeſſus, elevans manus in principio, ac jungens in fine. Genu flexus ter dicat: Suſcipe me Domine ſecundum eloquium tuum, & vivam, & non confundas me ab expectatione mea. Choro idem repetente, & Profeſſus ſubdet. Gloria Patri, &c. Et Chorus reſpondebit: Sicut erat, &c. Poſtea Sacerdos benedicat novum cingulum in pelui à Sacriſta præparatum, hanc Orationem dicens, id eſt: Domine Deus bonarum virtutum dator, &c. ut in originali.

Aqua benedicta novum cingulum, ſimulque Profeſſum aſperget, & incenſabit: & levando cingulum vetus dicat: Exuat te Dominus veterem hominem cum actibus ſuis, ac novo eum præcingens, ſubdat. Induat, & præcingat te Dominus novum hominem, qui ſecundum Deum creatus eſt in juſtitia, & Sanctitate veritatis: Choro idem repetente,

tum

tum Sacerdos, Kyrie eleison, &c. Pater noster, &c. Et ne nos, &c. Salvum fac servum tuum, &c. Ostende ei Domine misericordiam tuam, &c. Esto ei Domine Turris fortitudinis, &c. Nihil proficiat inimicus in eo, &c. Mitte ei Domine auxilium de Sancto, &c. Domine exaudi orationem meam, &c. Dominus vobiscum, &c. cum responsis à Choro faciendis, & subdat sequentes orationes, scilicet, Omnipotens sempiterne DEUS, &c. ut in originali.

2. Orationibus Completis, Sacerdos intonabit Te DEUM Laudamus, &c. quem uterque Chorus alternatim aliquali pausa interposita decantabit. Interim noviter professus, se super pannum nigrum in dextrum Latus collocet, Capite cervicali superposito, & altero simili panno longè distentus operiatur, & ad cujus caput, & pedes duæ candelæ trium unciarum ponderis accendantur, se totum interim offerens DEO, & illum deprecans pro toto mundo. Et Completo per Chorum Te DEUM. Sacerdos stans Versus professum

di-

dicat, surge qui dormis, & exurge à mortuis, & illuminabit te Christus, levato opertorio nigro, surget professus, ac coram Altari se collocabit, super primum gradum genuflexus, Sacerdos illum benedicat, dicens Benedictio Dei Patris omnipotentis, &c. ac breviter eum hortetur ad promissorum observantiam, & fervidam usque in finem perseverantiam. Tandem, ut cognoscat se per emissionem professionis esse effectum membrum Congregationis, ipsum Saberdos osculetur osculo pacis, & idem omnes tàm Sacerdotes, quàm alii professi faciant secundum gradum, ac eorum professionem, deprecantes à Domino perseverantiam his verbis. Dominus custodiat introitum tuum, & exitum tuum ex hoc nunc, & usque in sæculum, illo respondente. Orate pro me, His completis, Professus ad suum locum pergat, & Sacerdos completa missa revertatur in Sacrarium.

Formæ professionis, & secundæ Constit. Partis

FINIS.

CLE-

CLEMENS PAPA IX.

Um autem ſicut eadem expoſitio ſubjungebat, præfati exponentes Conſtitutiones hujusmodi, quo firmius ſubſiſtant, & ſerventur exactius, Apoſtolicæ Confirmationis robore communiri ſummoperè deſiderent: Nos ſpecialem ipſis exponentibus gratiam facere volentes, & eorum ſingulares perſonas â quibusvis excommunicationis, ſuſpenſionis, & interdicti, aliisque Eccleſiaſticis ſententiis, cenſuris, & pœnis à jure vel ab homine quavis occaſione, vel cauſa latis, ſi quibus quomodolibet innodatæ exiſtunt ad effectum præſentium duntaxat conſequendum, harum ſerie abſolventes, & abſolutas fore cenſentes, ſupplicationibus eorum nomine Nobis ſuper hoc humiliter porrectis inclinati, de memoratorum Cardinalium conſilio, omnes, & ſingulas Conſtitutiones præinſertas auctoritate Apoſtolica tenore præſentium confirmamus,

mus, & approbamus, illisque inviolabilis Apoſtolicæ firmitatis robur adjicimus, ac omnes, & ſingulos Juris, & facti defectus, ſi qui deſuper quomodolibet intervenerint, ſupplemus. Decernentes easdem præſentes litteras, omnesque, & ſingulas Conſtitutiones præinſertas ſemper firmas, validas, & efficaces exiſtere, & fore, ſuosque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, ac illis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocunque ſpectabit, in omnibus, & per omnia pleniſſimè ſuffragari, & ab illis reſpectivè inviolabiliter obſervari, ſicque in præmiſſis per quoscunq; Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores judicari, & definiri debere; ac irritum, & inanæ ſi ſecus ſuper his à quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obſtantibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, ac quatenus opus ſit dictæ Congregationis Montis Coronæ, ejusque Eremorum, & Domorum Regularium quarumvis etiam juramento, Confirmatione Apoſto-

ſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis ſtatutis, & conſuetudinibus, Privilegiis quoque indultis, & literis Apoſtolicis in contrarium præmiſſorum quomodolibet conceſſis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & ſingulis, illorum tenores præſentibus pro plenè, & ſufficienter expreſſis, & inſertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris ad præmiſſorum effectum hac vice duntaxat, ſpecialiter, & expreſſe derogamus, cæteriſque contrariis, quibuscunque; Volumus autem, ut earundem præſentium literarum tranſumptis, ſeu etiam impreſſis manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ præſentibus ipſis adhiberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die vigeſima ſeptima Septembris, 1669. Pontificatus Noſtri ãno tertio.

I. G. Sluſius.

PAU-

PAULUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Ationi congruit, & convenit honeſtati, ut ea, quæ de Romani Pontificis gratia proceſſerunt, licet ejus ſuperveniente obitu literæ Apoſtolicæ confectæ non fuerint ſuper illis, ſuum conſequantur effectum.

Dudum felicis recordationis Clementi Papæ VII. prædeceſſori noſtro, pro parte dilectorum Filiorum Majoris, Viſitatorum, Priorum, & Fratrum Societatis Eremitarum Sancti ROMUALDI Camaldulenſis ordinis, expoſito: Quod olim poſtquam piæ memoriæ Leo Papa X. etiam prædeceſſor noſter quondam Paulo veneto, & quibusdam aliis in literis tunc expreſſis Eremitis ſacri Eremi dicti ordinis Aretinæ diœceſis expreſſe profeſſis, ardore majoris obſervantiæ, & perfectionis

vitæ Eremiticæ ferventibus inter alia, quod in quibusvis locis etiam extra Italiam, & loca ultra marina, Monasteria Eremitoria, & religiosa loca erigere: Et postquam erecta forent omnibus, & singulis indultis, & privilegiis quomodolibet à sede Apostolica Eremitis sacri Eremi hujusmodi, ac congregationi ejusdem Eremi, & S. Michaelis de Murano concessis, gaudere, & habitum ejusdem religionis aliis exhibere possent, per suas in forma brevis literas licentiam concesserat: & ipse Paulus cum uno Socio Eremita, vigore concessionis hujusmodi, ad id electo, ad locum Criptarum nuncupatum Castri Massatii Exin. Diœcesis, qui tunc membrum Eremitarum sacri Eremi prædicti erat, accesserat, & ad eosdem Paulum, & socium, diversæ multarum partium tàm ecclesiasticæ, & religiosæ, quàm seculares personæ, indies ad eosdem venientes, cum eodẽ Paulo, & Socio se conjunxerant. Et præfatis Paulo, & Socio, & successivè receptis personis, nulla loca Eremitica, partim verè diruta, & partim ædificari cæpta, quæ post-

modum ipsi restauraverant, & quasi de novo ædificaverant, tàm à sede Apostolica, quàm à diversis Christi fidelibus Ecclesiasticis, & secularibus personis donata, & concessa fuerant. Vidensq; ipse Paulus se tot personis, ac locis quotidie multiplicari, ad olim Congregationis sacri Eremi, S. Michaelis de Murano Vicarium Generalem, tunc verò Generalem nuncupatum, & Visitatores accesserat, eisdemque seriem facti explicaverat, velleque tàm ipse, quàm cæteri Socii Eremitæ hujusmodi sub eorum obedientia & visitatione vivere, declaraverat. Olim Vicarius tunc Generalis prædictus habens, ut asserebat, à Congregatione hujusmodi omnimodam auctoritatem, sinceritatem animi dicti Pauli cognoscens, præfata Eremitoria, videlicet quinq; Criptarum, Massatii, S. Jeronimi de Pascilupo, Criptæ S. BENEDICTI in Monte Conaro, S. Leonardi de Volabrio, ac S. Mariæ de Spiritu S. Exin. Eugubinæ, Anconitanæ, Firmanæ, & Larinæ diœces. à Sede prædicta, aliisque Christi fidelibus præfatis eisdem, Paulo, & Sociis, ut præfer-

fertur, concessa, & Eremitas in illis tunc comorantes in eorum Congregationē receperat, ipsosq; Paulum, & Socios receptos Eremitas, eorumq; Eremitoria, & religiosa loca hujusmodi in societatē Eremitarum S. Romualdi per majorem, & olim Correctores, tunc autem Visitatores, Capitulum, & Eremitarum hujusmodi singulorū Priores, perpetuis futuris temporibus regendam, & gubernandam erexerat: & eisdem Paulo, & Eremitis præfatæ Societatis condendi, & celebrandi Generalia Capitula ejusdem Societatis, & in eis Priores, Rectores, & alios Ministros eligendi, & pro ejusdem Societatis conservatione, & augmento Missas, & alia divina officia in eorum Capitulis celebrandi, Capitula Generalia ejusdem Societatis, & pro ejus observantia quæcunque statuta, ordinationes, & Constitutiones edendi, & pro tempore edita corrigendi, reformandi, & mutandi: quæ si contra substantialia Regulæ S. BENEDICTI non essent, à prædicto tunc Vicario, & Visitatoribus, aut præfatæ Congregationis Capitulis dero-

gari, aut innovari ſine dictorum Eremitarum conſenſu non poſſent, ac alia loca quæcunque, & perſonas quascunque in eadem Societate receptandi. Necnon quod ejusdem Societatis Superior ex tunc major nuncupandus, per ejusdem Congregationis Capitulum de Anno in Annum eligendus, loca, & perſonas de Triennio in Triennium. & frequentius, ſi ſibi videretur, viſitare deberet, licentiam conceſſerat. Et omnia & ſingula privilegia, gratias, & immunitates Eremitis conceſſa, & quomodolibet concedenda, S. Eremi Camaldulenſi quantocius præfatæ Congregationis, eidem Societati Eremitarum S. ROMUALDI loca, & perſonas communia eſſe, dummodo receptio, & admiſſio hujusmodi per Capitulum Generale Congregationis Sacri Eremi, & S. Michaelis de Murano prædictis approbaretur, voluerat, & præfati Eremitæ vigore conceſſionis hujusmodi in eorum Capitulo congregati nonnullas conſtitutiones, ordinationes, & ſtatuta ſuper tribus ſubſtantialibus, & forſan aliis emittendis

vo-

votis, & regularibus inſtitutis Regulæ
S. BENEDICTI, & divinis officiis cele-
brandis, ac aliis felicem dictæ Societatis,
tàm in ſpiritualibus, quàm in temporali-
bus, gubernationem & directionem, ac ho-
neſtè, & religiosè vivendi modum con-
cernentia, ordinaverant. Ac poſtmodum
Præſidens & Definitores Capituli Genera-
lis Congregationis S. Eremi, & S. Michae-
lis prædicti, per eorum ſpeciales literas,
dicta quinque Eremitoria, & Societatem
hujusmodi, ab eorum congregatione pe-
nitus ſeparaverant, & diſſolutam, & ſepa-
ratam eſſe declaraverant, nullumque ſibi
eligendi Superiorem, necnon Eremitoria,
ac illorum perſonas hujusmodi viſitandi
facultatem reſervaverant. Quodq; præ-
fati Eremitæ ad eorum Superioris hujus-
modi electionem, prout eis viſum foret,
procedere poſſent, ac in iis, quæ Eremito-
ria, & illorum perſonas prædicta concer-
nebant, ac quicquid eidem Societati vi-
ſum foret, à Sede Apoſtolica petere poſ-
ſent, ac voluerant, præfatus Clemens præ-
deceſſor dicta omnia, & diſſolutionem

hujusmodi approbaverat, & confirmaverat, eisque unum dictæ Societatis Majorem, & Correctores, nunc autem Visitatores nuncupatos locorum, Priores, & alios Officiales, prout eis expedire videretur, per seipsos Annis singulis eligendi: qui eo ipso, quo electi forent, confirmati esse censerentur, indulserat. Et successivè cum ipsi pro dictæ Societatis commodiori gubernatione aliquas ex prædictis Constitutionibus, Ordinationibus, & Capitulis eis diligentius, & maturius examinatis cassassent, & aliquas de novo ordinassent, & amotis quibusdam superfluis, in meliorem formam reformassent: Idem Clemens prædecessor illas etiam approbaverat, & confirmaverat, prout in diversis instrumentis, & scripturis Vicarii Generalis, ac Visitatorum, Præsidentis, & Diffinitorum prædictorum, ac ipsorum Leonis, & Clementis, Prædecessorum, diversis litteris dicebatur, plenius contineri. Ac pro parte eorundem, Majoris, Visitatorum, Priorum, Fratrum, & Eremitarum, eidem Clementi Prædecessori humiliter suppli-

cato, ut ex prædictis, & aliis eis concessis, & concedendis locis, unam tantùm Socie- tatem Eremitarum Sancti ROMUALDI erigere, & instituere præmissis, & aliis in- frascriptis pro illorum subsistentia firmio- ri robur Apostolicæ firmitatis adjicere, ac alias in præmissis opportune providere de benignitate Apostolica dignaretur. Præfatus Clemens prædecessor, qui ad ea, per quæ status religiosarum personarum florere, ipsæque personæ acceptius divinis beneplacitis se coaptare possent, solertiæ suæ curas libenter dirigebat; volens Majo- rem, Visitatores, Priores, Officiales, ac Eremitas Societatis hujusmodi, amplioris Apostolici favoris præsidio complecti. Ac eos, & eorum singulos, à quibusvis excom- municationis, suspensionis, & interdicti, aliisq; ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis, â jure, vel ab homine, quavis occa- sione, vel causa latis, si quibus quomodoli- bet innodati existebant, ad effectum infra- scriptorum duntaxat consequendum ab- solvens, & absolutos fore censens, hujus- modi supplicationibus inclinatus; sub

Datis videlicet Tertio Nonas Septembris Pontificatus sui Anno Sexto, authoritate Apostolica, ex prædictis, & quibuscunque aliis eis tunc, & pro tempore dictæ Societati ubique terrarum concessis, & concedendis, ac per eos recipiendis, & retinendis Eremitoriis, & religiosis locis unam tantùm omnium, & singulorum fratrum in eisdem Eremitoriis, & religiosis locis pro tempore degentium Societatem Eremitarum Sancti ROMUALDI nuncupandam per Majorem Superiorem nuncupatum, Visitatores, Capitulum, Priores, ac alios Officiales, juxta ipsius Societatis statuta, & ordinationes, regendam, & gubernandam: Ita quòd omnes, & singuli dictæ Societatis Fratres præsentes, & futuri, quamvis in diversis locis etiam extra Italiam, & loca ultra marina pro tempore manerent, unum tamen corpus, & unica Societas Eremitarum Sancti ROMUALDI Camaldulensis ordinis perpetuis futuris temporibus existerent, & facerent, cum facultate celebrandi Generalia, Provincialia, & alia Capitula ejusdem Societatis,

&

& in eis Superiorem Majorem, Priores,
Rectores; & alios Miniſtros eligendi, &
pro ejusdem Societatis conſervatione, &
augmento, Miſſas, & alia divina Officia
in eorum Capitulis celebrandi, aliaque
omnia, & ſingula, quæ ad ſimiles Societa-
tes pertinebant, & pro tempore pertine-
rent, faciendi, erexit, & inſtituit. Nec
non ſeparationem, diſſolutionem, con-
ceſſionem, & indulta, ac facultates eis
quomodolibet conceſſa, ac conſtitutio-
nes, & ſtatuta per Capitulum dictæ erectæ
Sotietatis edita, ut præfertur, reformata,
ac omnia, & ſingula privilegia, indulta, &
gratias per ſedem eandem dictæ Societati,
vel per alium facultatem habentem, etiam
vivæ vocis oraculo, vel aliàs quomodoli-
bet conceſſa, & conceſſas, auctoritate præ-
dictâ approbavit, confirmavit, ſtabilivit,
ac robur Apoſtolicæ confirmationis ha-
bere decrevit, ſupplens omnes, & ſingulos
tàm juris, quàm facti, defectus: ſi qui for-
ſan intervenerant in eisdem. Et pro
potiori cautela Majoris, Viſitatorum,
Priorum, Officialium, & aliorum Fratrum

præfatæ Societatis, illas, & illa Quinque Eremitoria prædicta, eidem Majori, Visitatoribus, Prioribus, & Fratribus eorum erectæ Societatis pro tempore existentibus, de novo perpetuo concessit, & assignavit. Quòdque omnes, & singuli dictæ Societatis erectæ, Eremitæ ordinem prædictum in ipsa Societate professi, tunc præsentes, & futuri, in Capitulo Generali pro tempore celebrandi, in eo vocem habentes, pro felici dictæ Societatis statu, & successu, alia statuta, Constitutiones, ordinationes, ac omnia, & singula, quæ in spiritualibus, & temporalibus ipsius Societatis, ac ejus regularis disciplinæ statum, observantiam, indemnitatem, & circa divini officii, & Missarum directionem, & ordinationem, ac ceremonias, absque ipsius regulæ in substantia, vel in effectu variatione, interpretatione, vel declaratione quoquomodo concernere possent, instituendi, ordinandi, interpretandi, declarandi, & alia de novo faciendi; & sic instituta, ordinata, interpretata, declarata, & de novo facta, in toto, vel in parte, pro-

prout rerum, & temporum qualitas exigeret, tollendi, & alterandi, ac in melius commutandi: Nec non pro honeſtate, & qualitate vitæ Eremiticæ hujusmodi, barbam deferendi, plenam, & liberam eis conceſſit facultatem. Ac hujusmodi Societatem, omnesque, & ſingulos Superiores Eremitas, oblatos, novitios, familiares, ſervitores, & perſonas dictæ Societatis, tunc & pro tempore exiſtentes, ac ipſius Monaſteria, Heremitoria religioſa, & alia loca quæcunque, ac mobilia, & immobilia bona, tunc præſentia, & futura, ad præfatam Societatem quomodolibet pro tempore pertinentia, & inpoſterum eidem de novo erectæ Societati, quandocunque, ſeu quomodolibet uniri, vel incorporari, ſeu ſubjici inperpetuum, vel ad tempus contingeret, à quorumcunque legatorum etiam de latere, necnon Nunciorum dictæ ſedis, ac quorumvis Officialium Romanæ Curiæ, & Patriarcharum, Archi-Epiſcoporum, Epiſcoporum, Electorum, & Inquiſitorum hereticæ pravitatis, quacunque etiam Apoſto-

stolica auctoritate, ac aliorum quoruncunque Judicum ordinariorum, & non ordinariorum quavis auctoritate, & potestate fungentium ditione, auctoritate, superioritate, potestate, dominio, visitatione, reformatione, & correctione: Ita quod contra dictam de novo erectam societatem, vel ejus singulares personas, necnon Monasteria, Eremitoria, & loca, & personas, ac familiares cum eis degentes, ratione delicti, excessus, seu contractus, aut rei, de qua ageretur ubicunque, iniretur contractus, committeretur delictum, aut res ipsa consisteret, excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aut alias quasuis sententias, nisi de speciali sedis prædictæ commissione, quomodolibet directè vel indirectè proferre, seu promulgare non possent.

(a) Necnon ab omnibus, & singulis Decimis, Collectis, Exactionibus, Gabellis, Talleis, Dativis, Datiis, Tractis, subsidiis charitativis, Impositionibus ordinariis, & extraordinariis Collegiis, Parochianis, uni-

(a) Exemptio à decimis; Collectis, &c.

universitatibus, Monasteriis, fabricis, & aliis quibusvis personis, quacunque auctoritate, & ex quavis causà, & consideratione, etiam pro expeditione contra Infideles, aut fabricæ Basilicæ Principis Apostolorum de urbe, aut aliis imminentibus necessitatibus sedis prædictæ, auctoritate ejusdem sedis, vel quavis alia impositis, & imponendis, sub quacunque verborum vi, & forma etiam sub excommunicationis latæ sententiæ pæna, exempti, & exempta censerentur, nisi de indulto, & societate hujusmodi specialis, & expressa mentio in litteris Apostolicis fieret: Et tunc non veram Decimam, sed mediam auri unciam Cameræ Apostolicæ solvendo, pro omnibus eorum locis, ac Eremitoriis, bonis, & personis, liberationem consequerentur; prorsus exemit, & totaliter liberavit: eaq; omnia, & eorum quodlibet in jus, & proprietatem Beati Petri, & sedis prædictæ, ac sub eorum, & dictæ sedis protectione suscepit. Et si legati, & subdelegati ordinarii, aut aliæ personæ prædictæ, contra exemptionem, & liberationem hujusmo-

di

di quicquam attentare quoquomodo præsumerent, ac litterarum desuper conficiendarum vigore requisiti, per ipsius de novo erectæ Societatis Prælatos, Eremitas, vel Procuratores eorum infra Tres dies à die requisitionis hujusmodi computandos non desisterent, excommunicationis sententiæ ipso facto noscerent se subjectos: Et si fortè aliter factum foret, eo ipso esset irritum, & inane, nulliusque roboris; vel momenti: (b) Præterea ipsis, vel religiosos eorum ordinis ad primam tonsuram, & quatuor minores ordines promovendi, ad sacros verò, etiamsi tempus à Canonibus statutum non attingerent, per quemlibet Catholicum Episcopum in eorum locis, & alibi, ubicunque eis commodum foret, absque licentia Diœcesani etiam extra tempora, diebus tamen dominicis, vel festivis, eos promoveri faciendi, ac illos eis liberè conferendi; eundemque Episcopum, pro consecrationibus

(b) Eremitæ Camaldulenses possunt ordinari à quocunque Episco, etiam si ætatem sufficientem non habeant; etiam extrà tempora, & sine Diæcesani licentia.

bus Altarium, seu ecclesiarum, ac pro oleo sancto, & quolibet ecclesiastico sacramento, adeundi, & de licentia eorum Capituli Generalis, seu provincialis, (c) Jerusalē, & alia loca sancta visitandi, & inibi habitandi, ac loca, & eleæmosynas etiam ab Infidelibus recipiendi, licentiam, & facultatē concessit. (d) Et insuper pro conservatione puritatis eorum solitudinis, ne mulieres ad eorum Eremitoria etiam sancti Hieronymi de Pascilupo Eugubin. Diœc. tunc præsentia, & futura, intra videlicet per eos præfixos, seu præfigendos terminos, præter illos tantùm dies quos ipsi statuerent, dummodo non ultra tres dies in quolibet Anno accedere quomodolibet sub excommunicationis pæna auderent, vel præsumerent, Cellularum tamen ipsorũ ingressu semper prohibito rema-

(c) Possunt Hierusalem, & alia sancta loca visitare, & ibi habitare, ac loca, & eleæmosynas, etiam ab Infidelibus recipere.

(d) Non possunt mulieres sub pæna excommunicationis latæ sententiæ, eorum Ecclesias, intrare, nisi diebus statutis.

manente, inhibuit. (e) Demum pro commoditate, & utilitate, Eremitoriorum, & locorum hujusmodi tunc præsentium, & futurorum, de licentia eorum Capituli Generalis, seu provincialis, eis, & cuilibet eorum, ac pro tempore existentibus quæcunque immobilia ad eos, eorumque ecclesias, Eremitoria, Altaria, & loca hujusmodi pro tempore spectantia, & pertinentia in emphitheosim perpetuam, vel ad tempus sub aliquo annuo Canone, sive censu, quibusvis personis in evidentem ecclesiarum, Monasteriorum, & regularium locorum hujusmodi utilitatem concedere, illaque pro aliis immobilibus utilioribus permutare, seu vendere, & alienare, & precium inde proveniens, in aliis immobilibus bonis eorum ecclesiis, Eremitoriis, & regularibus locis utilioribus, ac aliàs juxta tenorem litterarum recolendæ memoriæ Pauli Papæ II. similiter prædecessoris nostri de rebus ecclesiasticis non alienandis editarum: Ita quod Priores, qui

pro

(e) Possunt bona Immobilia in emphiteosim perpetuam, vel ad tempus, concedere, &c.

pro tempore eſſent locorum hujusmodi Judices, ad hoc ut immobilia bona hujusmodi in emphitheoſim, vel cenſum, aut aliàs danda, & permutanda, ſeu vendenda, & alienanda coram eisdem Judicibus ſpecificarentur, eligere poſſent, convertere, & cæteris Eremitoriis eorum ſocietatis, prout eis commodius viſum foret, pro ejusdem ſocietatis conſervatione applicare valerent : & quæcunque bona, etiam feudalia, ac emphitheutica, etiam eccleſiaſtica eidem ſocietati, tàm inter vivos, quàm cauſa mortis, ſeu teſtamento, vel codicillo, dari, concedi, & relinqui liberè poſſent. Ita quod ipſa Societas ad eadem onera; ad quæ donator, ſeu teſtator, hujusmodi occaſione bonorum eorundem, tenebatur : & quæcunque alia, quæ ipſe donator, ſeu teſtator etiam imponeret; omnino tenerentur: etiam ſi ad certum numerum generationum aut nominationum eadem bona conceſſa eſſent, ipſa Societas, non perpetuo, ſed per Triginta annos, pro qualibet generatione, ſeu nominatione, hujusmodi bona eadem tene-

re possent; & finitis ipsis Annis bona prædicta ad eorum directos dominos devolverentur, & absque eorum consensu tenere non valerent, statuit, & ordinavit. Ulterius ipsis, de licentia Capituli Generalis, seu Provincialis dictæ Societatis, curam animarum Monasterii Sancti Salvatoris de Monte Acuto, & Parochialium Sancti Michaëlis Archangeli; ac Prioratus Sancti Salvatoris de Fanno Perusinæ, Tudertinæ, & Fanesis diecœsis ecclesiarum eidem Societati perpetuo Canonica unitarum abdicare, & de consensu illorum Parochianorum, in loco dictis Parochianis accommodo alias Ecclesias, quibus cura Parochianorum præfatorum applicaretur, construi facere, seu alteri parochiali, quæ parochianis hujusmodi accommoda foret, etiam de consensu illius Rectoris, cui pro hujusmodi cura exercenda, quod inter eos conventum esset, solverent, ac illas jurisdictioni ordinarii loci subjicere, ac loca quæcunque etiam per ecclesiasticas, & religiosas personas eis concedenda re-

recipere, & eorum usui applicare. (f) Necnon loca, sive Eremitoria pro tempore recepta perficere, & alia de novo cum ecclesiis, oratoriis, humili campanili, Cellulis, & officinis necessariis construere, seu construi, & jam constructa pro convenientiori eorum mansione demoliri facere, & ea ad aliorum locorum constructorum, sive de novo construendorum usum convertere facultas recipiendi quoscunq; religiosos, (g) Ac pro dicti ordinis propagatione, omnes, & singulos religiosos quorumcunque, etiam Mendicantium ordinum, & Congregationum, ac Monasteriorum ad Eremitoria præfata, tanquam ad arctiorem vitam, convolare, & sub Societate, & eorum habitu altissimo famulari eligentes, Superiorum suorum licentia petita, licet non obtentâ, absque aliqua contradictione, vel obstaculo recipere, ipsique sic recepti, & in eadem

(f) Facultas construendi nova loca, & Eremitoria, &c.

(g) Religiosi cujuscunque ordinis possunt ad hanc Eremiticam Religionem convolare, petita, licèt non obtenta licentia suorum Superiorum.

dem Societate, sive ordine professi, ad omnia officia, & dignitates Societatis eorundem Eremitarum promoveri, & assumi liberè, & licitè, valerent; indulsit. Postremo Majori, ac omnibus, & singulis Visitatoribus, Provincialibus, Prioribus, & aliis Officialibus, ac fratribus sive Eremitis præfatis; ut ipsi, & omnes, & singuli, ac Commissi, Oblati, Novitii, servitores, (h) familiares, Benefactores, & aliæ personæ, ac etiam Oratoria, ecclesiæ, Monasteria, Eremitoria, & loca, & quæcunque bona, & cætera alia ejusdem Societatis pro tempore pertinentia, omnibus, & singulis indulgentiis, peccatorum remissionibus, gratiis, concessionibus, facultatibus, immunitatibus, exemptionibus, privilegiis, præeminentiis, prærogativis, libertatibus, favoribus, licentiis, & indultis Apostolicis, vel aliter qualiacunque essent, quibus omnes, & singuli ordines, Congregationes, Societates, & Monasteria, sub apro-

(h) Etiam familiares, & Benefactores, &c. gaudent Indulgentiis omnibus; peccatorum remissionibus, gratiis, &c. quibus gaudent cæteri alii ordines cujuscunque Religionis.

probatis regulis degentes, seu militantes, ac degentia, seu militantia, eorumque Superiores, Generales, Provinciales, & Particulares Monachi, seu religiosi, Commissi, Oblati, Novitii, Familiares, Servitores, Benefactores, & aliæ personæ, cotorumque Ecclesiæ, Oratoria, & alia quæcunque bona; quæ omnia, ac si nominatim exprimerentur, dictus Clemens prædecessor haberi voluit pro sufficienter expressis, conjunctim, vel divisim, eis, & cuilibet ipsorum in genere, vel in specie, etiam vivæ vocis oraculo, vel aliàs quomodolibet concessis, seu concedendis, tàm in spiritualibus, quàm temporalibus, & tàm in communi, quàm particulari, seu aliàs quomodolibet utebantur, potiebantur, & gaudebant, seu uti, potiri, & gaudere possent, quomodolibet in futurum absq; ulla differentia, tàm in communi, quàm particulari, vel aliàs quomodolibet uti, potiri, & gaudere liberè, & licitè possent, & valerent, in perpetuum, ac etiam de novo concessit pariter, & indulsit, & in eis locum habere voluit; ac si eisdem om-

 nia,

nia, & singula præmissa directè, & expresse concessa fuissent: exceptis, quæ essent contra eorum Constitutiones approbatas, ac Ordinationes Capitulares factas, & pro tempore faciendas, ac ut dum privilegiorum, concessionum, exemptionum, immunitatum, facultatum, gratiarum & indultorum eorum, & cujuslibet dictorum ordinum Congregationum, Societatum, & Monasteriorum originales literæ, seu transumpta autentica ex illis prout in favorem dictæ Societatis, ejusq; Superiorum, Eremitarum, Commissorum Oblatorum, Novitiorum, familiarum, servitorum, Benefactorum, & personarum, ac Ecclesiarum, Monasteriorum, Eremitoriorum, locorum bonorum, & aliorum cæterorum ejusdem Societatis ostenderentur: vel exhiberentur, eadem fides indubia adhiberetur, tàm in judicio quàm extra, & aliis locis, quibus opus foret: ac si pro, & in favorem eorum Societatis, Ecclesiarum, Eremitoriorum, & Monasteriorum, fratrum, & personarum, ac bonorum prædictorum, & prædictarum à sede

ſede prædicta emanaſſent, ac eis, & cui-
libet ipſorum fuiſſent immediatè con-
ceſſæ, mandavit. Necnon quod litera-
rum deſuper conficiendarum tranſumptis
manu Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo
alicujus Prælati Eccleſiaſtici munitis ubiq;
ſtaretur, prout originalibus literis ſtaretur,
& plena fides in judicio, & extra adhibe-
retur; quæ eiſdem deſuper conficiendis
literis daretur, ſi eſſent exhibitæ, vel oſten-
ſæ: Quodque literæ ipſæ deſuper confi-
ciendæ, cum confectæ forent, ac in eis con-
tentà quæcunque ſub quibuſvis revoca-
tionibus, modificationibus, limitationi-
bus, ſuſpenſionibus quarumcunque lite-
rarum, gratiarum, & diſpoſitionum, per
ipſum Clementem prædeceſſorem, & Se-
dem prædictam etiam motu proprio, &
ex certâ ſcientia, ſeu ad Imperatoris, Re-
gum, & Ducum inſtantiam conceſſis &
concedendis, nullatenus comprehende-
rentur, ſed ſemper ab illis excepta eſſent,
& eſſe cenſerentur. Et quoties revocata
modificata, limitata, ſuſpenſa, aut alte-
rata forent; toties in eo ſtatu, in quo

ante revocationem, modificationem, limitationem, & suspensionem hujusmodi repositæ, restitutæ, & reintegratæ, ac si opus foret de novo concessæ essent, & esse censerentur: Et quotiescunque per aliquem, aut plures actus, contra ea, aut ipsorum aliqua, à quoquam cujuscunque dignitatis, status, gradus, & conditionis foret, ex negligentia, vel ignorantia illorum, quibus ea concedebantur, aut aliquavis causa scienter, vel ignoranter attemptari, vel attemptata observari contingeret, nullum tamen propterea exemptionibus, immunitatibus, libertatibus, gratiis, indultis, & privilegiis hujusmodi præjudicium generaretur; sed ea omnia, & singula in suo robore, & firmitate permanerent, easdem litteras, absque aliorum instrumentorum, litterarum prædictarum productione, & ostensione ad probandum plenè omnia, & singula superius enarrata, & specificata in judicio, & extra ubique sufficere, nec ad id probationis alterius adminiculum requiri. Et si forte contingeret aliquod du-

dubium in dictis per ipsum Clementem prædecessorem confirmatis, aut litteris suis super præmissis conficiendis hujusmodi, aut aliquo eorum pro tempore emergi, data verborum ambiguitate, & jurisperitorum interpretatione, dictæ Societatis de novo erectæ, ac illius locorum particularium, & personarum favorem interpretari debere, sicque per quoscunq; Judices ordinarios, & extraordinarios, ac delegatos, & causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales sententiari, judicari, & diffiniri debere, sublata eis, & eorum cuilibet, quacunque alia judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, irritum quoque, inane, quicquid secus fieri, sive attemptari contingeret, decrevit. Ac voluit, & concessit universis, & singulis Patriarchis, Archi-Episcopis, Episcopis, Abbatibus, & aliis in dignitate ecclesiastica constitutis personis, ac quarumcunq; Metropolitanitarum, & Cathedralium ecclesiarum Canonicis, necnon præfatorum Patriarcharum, ac Archi-Episcoporum, &

Episcoporum in Spiritualibus Vicariis, & Officialibus Generalibus dari in mandatis, quatenus ipsi, vel duo, aut unus eorum per se, vel alium, seu alios litteras desuper conficiendas hujusmodi cum confectæ forent, ac in eis contenta quæcunq; solẽniter publicantes, ipsisque Eremitis, seu fratribus, ac personis prædictis præmissis efficacis defensionis præsidio assistere, ac facere eosdẽ Eremitas, ac alias personas omnibus præmissis pacificè frui, & gaudere non permittentes ipsos, seu ipsas super his per quoscunque quomodolibet indebitè molestari, perturbari, aut inquietari. Contradictores quoslibet, & rebelles per censuras Ecclesiasticas, & alia oportuna juris remedia, appellatione postposita, compesci, ac legitimis super his habendis servatis processibus, censuras, & pænas ipsas iteratis vicibus aggravandi; Invocato etiam ad id, si opus foret, auxilio brachii secularis. Non obstantibus præmissis, ac Clementis, per quam inter alia voluerat, quòd potentes beneficia Ecclesiastica aliis uniri, tenerentur exprimere verum an-

num

nuum valorem ſecundum communem extimationem, tàm beneficii uniendi, quàm illius, cui unio fieri peteretur, alioquin unio non valeret: Et ſemper in unionibus commiſſio fieret ad partes, vocatis, quorum intereſſet. Necnon Pauli prædeceſſorum prædictorum, ac ſimilis memoriæ Innocentii IV. contra exemptos edita, quæ incipit Volentes: Necnon quibus cavetur, quòd nullus extra ſuam Civitatem, vel Dioc. niſi incertis exceptis caſibus, & in illis ultra unam Dietam à fine ſuæ Dioc. ad judicium evocetur; ſeu ne Judices à ſede prædicta deputati extra Civitatem, vel Dioc. in quibus deputati forent, contra quoscunque procedere, aut alii, vel aliis vices ſuas committere præſumerent, Bonifacii VIII. Roman. Pontificum etiam prædeceſſorum noſtrorum, & de duabus dietis in Concilio Generali edita, dummodo non ultra Tres dietas aliquis dictarum litterarum deſuper conficiendarum auct. non traheretur,, & quibusvis aliis Apoſtolicis, necnon Provincialibus, & ſinodalibus Conciliis

ciliis editis, generalibus, & specialibus Constitutionibus, & ordinationibus, ac prædictarum Ecclesiarum, Monasteriorum etiam Sancti Antonii de Sancto Antonio, Ordinis Sancti Augistini Vienen. Diæc. & religiosorum locorum, ac ordinum quorumcunque etiam Calmaldulen. hujusmodi, & aliorum etiam Mendicantium, & non mendicantium statutis, & consuetudinibus, etiam illis, in quibus cavebatur; ut mulieres ad dictum Eremitorium Sancti Hieronymi de Pascilupo sub excommunicationis latæ sententiæ pæna nunquam accederent, juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roborato, privilegiis quoque, & indultis, ac litteris Apostolicis Calmaldulen. aliisque Ordinibus Mendicantium, & non mendicantium, & Militiarum Ecclesiis, Monasteriis, & Sancti Antonii hujusmodi, necnon Universitatibus, Congregationibus, Societatibus, Communitatibus, Collegiis, & cæteris aliis personis, & locis per eundem Clementem prædecessorem, & sedem prædictam, sub quibusvis verborum

rum formis, & clauſulis etiam derogato-
riarum derogatoriis, aliisq; efficacioribus,
& inſolitis, illis præſertim, quibus inter alia
caveri dicebatur expreſsè, quod nulli fra-
tres, ſeu Monachi, de dictis etiã Mendican-
tium ordinibus, ad alium ordinem etiam
ſtrictiorem tranſeuntes, per Superiores
Priores, & alios fratres ordinum, aut So-
cietatum, ad quos ſi tranſierint, etiam de
licentia eorundem Superiorum petita, &
obtenta, recipi, & admitti poſſent; aliàs
recipientes, & recepti excommunicatio-
nis ſententiam incurrerent, ipſique ſic, vel
alio modo recepti, ad aliquod Officium,
ſeu Prælaturam ejusdem ordinis, in quo
recipiebantur, eligi non poſſint, absque
Apoſtolicæ ſedis ſpeciali, & expreſſa li-
centia, per ipſius ſedis patentes litteras
concedenda, facientes plenam, ac certam,
& determinatam de ſtatuto, & ordinatio-
ne hujusmodi expreſſam, & individuam
mentionem. Quibus omnibus etiam ſi
pro eorum ſufficienti derogatione de il-
lis, eorumque tenoribus ſpecialis, ſpeci-
cifica, expreſſa, & individua mentio, ſeu
quæ-

quævis, alia expressio habenda, vel aliqua alia exquisita forma servanda foret, dictus Clemens prædecessor eorum omnium tenores, & formas illorum concessionum, ac si de verbo ad verbum insererentur, pro expressis habens, illis aliàs in suo robore permansuris, ea vice duntaxat auctorit. prædicta specialiter, & expresse derogavit, cæterisque contrariis quibuscunque. Ne autem de absolutione, erectione, institutione, approbatione, confirmatione, suppletione, concessione, assignatione, exemptione, liberatione, susceptione, inhibitione, statuto, ordinatione, indulto, voluntate, mandato, decreto, & derogatione prædictis, pro eo, quod super illis dicti Clementis prædecessoris ejus superveniente obitu litteræ confectæ non fuerunt, valeat quomodolibet hæsitari, ipsique Major, Visitatores, Priores, Officiales, & fratres illorum frustrentur effectu, volumus, & similiter Apostolica auctor. decernimus, quod absolutio, erectio, institutio, approbatio, confirmatio, suppletio, concessio, assignatio

natio, exemptio, liberatio, susceptio, inhibitio, statutum, ordinatio, indultum, voluntas, mandatum, decretum, & derogatio Clementis prædecessoris hujusmodi perinde à Die Tertio Nono Septembris, suum sortiantur effectum, ac si super illis ipsius Clementis prædecessoris litteræ sub ejus diei Dat. confectæ fuissent, prout superius enarratur. Quodque præsentes litteræ ad probandum plenè absolutionem, erectionem, institutionem, approbationem, confirmationem, supplementionem, concessionem, assignationem, exemptionem, liberationem, susceptionem, inhibitionem, statutum, ordinationem indultum, voluntatem, mandatum, decretum, & derogationem Clementis, prædecessoris hujusmodi ubique sufficiant, nec ad id probationis alterius adminiculum requiratur. Quo circa universis, & singulis venerabilibus fratribus nostris, Patriarchis, Archi-Episcopis, Episcopis, & Dilectis filiis Abbatibus, ac aliis personis in dignitate Ecclesiastica constitutis, necnon Metropolitan. & aliarum

Eccle-

Ecclesiarum Canonicis, ac eorundem Patriarcharum, Archi-Episcoporum, Episcoporum, Vicariis in Spiritualibus, & Officialibus Generalibus per Apostolica scripta mandamus; quatenus ipsi, vel duo, aut unus eorum per se, vel per alium, seu alios, præsentes litteras, & in eis contenta quæcunque, ubi, & quando opus fuerit, ac quoties, pro parte Majoris, Visitatorum, Priorum, Officialium, & Fratrum, Prædictorum, seu alicujus eorum desuper fuerint requisiti, solenniter publicantes, eisque in præmissis efficacis defensionis præsidio assistentes, faciant auctoritate nostra præsentes litteras, & in eis contenta hujusmodi firmiter observari, ac singulos, quos eædem præsentes litteræ concernunt, illis pacificè gaudere; non permittentes eos desuper per quoscunque quomodolibet indebitè molestari, perturbari, aut inquietari: Contradictores quoslibet, & rebelles per censuram Ecclesiasticam, & alia opportuna juris remedia, appellatione postposita, compescendo, ac legitimis su-

per

per his habendis servatis processibus, censuras, & pænas ipsas, etiam iteratis vicibus aggravando: Invocato etiã ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii secularis, juxta voluntatem, & concessionem Clementis prædecessoris hujusmodi. Non obstantibus omnibus supradictis; Aut si aliquibus, communiter, vel divisim, adicta sit sedē indultum, quod interdici suspendi, vel excommunicari non possint per litteras Apostolicas, non facientes plenam, & expressam, ac de verbo ad verbum de indulto hujusmodi mentionem. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ voluntatis, decreti, & mandati infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attemptare præsumpserit, Indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud S. Petrum, Anno Incarnationis Dominicæ Millesimo quingentesimo trigesimo quarto, Tertio Non. Novembris. Pontificatûs nostri Anno Primo.

Confirmatio Indultorum, seu Privilegiorum, ac Indulgentiarum; necnon Statuti, sive Decreti Capituli Generalis, ac extensio Constitutionis fel. rec. Clementis Papæ VIII. quæ incipit Ambitiosam *ad Eremitas Camaldulenses Montis Coronæ.*

CLEMENS PAPA NONUS

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

X injuncto Nobis divinitus, meritis licet imparibus, Apostolicæ servitutis officio, ad ea libenter intendimus, per quæ felici Congregationum quarumlibet, præsertim Eremitarum Camaldulensium Montis Coronæ successui, & Religiosorum in ea Altissimo famulantium quieti, spiritualique consolationi providetur, ac ut Privilegia, Indulta, & Indulgentiæ per Romanos Pontifices Prædecessores Nostros

ſtros eis conceſſa, eò firmiùs illibata perſiſtant, quo ſæpius fuerunt Apoſtolica auctoritate munita Noſtræ confirmationis robur, prout in Domino conſpicimus, ſalubriter expedire: Cum ſicut accepimus Camaldulenſis Ordo in ſumma puritatis, & devotionis perfectione, cum bonæ famæ, & virtutum odore ad ædificationem militantis Eccleſiæ, cooperante Domino, per longam annorum ſeriem, ac exemplari Religioſorum ſuorum vita, & ſanctimonia ſemper floruerit, & floreat, nihilominus, poſtquam fel. rec. Urbanus Papa VIII. Prædeceſſor Noſter Eremum Camaldulenſem Hetruriæ, ſive Provinciæ Aretinæ, ac Congregationem Montis Coronæ Ordinis Camaldulenſis Peruſinæ, ſeu nullius Diœceſis, earumq; reſpectivè Eremos Monaſteria, membra, & alia regularia loca ab eis quomodolibet dependentia, invicem perpetuò univerat, incorporaverat, ac in unam ſolummodo Congregationem Eremitarum Camaldulenſium nuncupandam erexerat, & inſtituerat, ita ut Camaldulenſis Hetruriæ Eremus totius

Congregationis esset caput, ac ulterius unionem, & incorporationem, aliàs de Camaldulensi Eremo in Montibus propè Taurinensem Civitatem sita, unâ cum omnibus aliis Eremis, & locis, ab ea dependentibus, sive ad illam quomodolibet spectantibus, supradictæ Congregationi Montis Coronæ factas approbaverat, & confirmaverat, inter dilectos filios Eremitas Camaldulenses Nationis Hetruriæ Sacræ Eremi nuncupatos, ex una, ac illos Nationum Status Nostri Ecclesiastici, Dominii Veneti, Regni Neapolis, Poloniæ, & Germaniæ, qui olim sub Congregatione Sacræ Eremi Montis Coronæ comprehendebantur, ex altera, ac illos Pedemontanæ Nationis, ex reliqua partibus variæ lites, & dissensiones exortæ fuerint, Nos ob peculiarem, quem erga hunc Eremitarum Ordinem gerimus, affectum, considerantes, nullum aptius remedium adhiberi potuisse, ad consequendam animorum quietem, & firmiorem charitatem, quam dictas Nationes separare, & reducere ad formam regiminis, quo gubernabantur, ante

ante illarum unionem, ut præfertur, fa-
ctam: propterea, dictas unionem, & in-
corporationem dictæ Eremi Camaldulen-
sis Hetruriæ, sive Provinciæ Aretinæ præ-
dictæ, ac Congregationis Montis Coronæ,
earumque respectivæ Eremorum, & alio-
rum Regularium locorum, adinvicem, sic
ut præfertur à prædicto Urbano Prædeces-
sore unitorum, necnon aliam unionem,
sive incorporationem prædictæ Eremi Ca-
maldulensis in Taurini Montibus, ut præ-
fertur, sitæ, una cum eis dependentibus &
annexis ad prædictam Congregationem
Montis Coronæ, ab eodem Urbano Præ-
decessore, etiam ut præfertur, confirma-
tam, revocavimus, dissolvimus, & annu-
lavimus, juribusque, & effectu penitus, &
omninò evacuavimus, ac Nationes præ-
dictas ab invicem separavimus, easque ad
formam regiminis quo, antea dictas unio-
nes respectivè gubernabantur, reduximus,
prout in Nostris litteris, in forma Brevis
sub Datum 24. Octobris anno Domini
1667. Pontificatus Nostri anno primo,
plenius continetur, subinde Nos Consti-

 tu-

tutionem à præmemorato Urbano Prædecessore Nostro, super translatione Eremitarum, de una Provincia, sive Natione ad alteram Provinciam, seu Nationem, juxta formam, ab eodem Urbano Prædecessore præscriptam, revocavimus, cassavimus, ac similiter annullavimus, prout in aliis Nostris litteris in eadem forma Brevis, desuper sub Datum Romæ, 23. Martii anni ejusdem Domini 1668. Pontificatus Nostri, similiter anno primo, expeditis uberiùs etiam continetur. Et cùm sicut etiam accipimus, in Capitulo Generali habito, de præsenti anno pro majori Regularis disciplinæ observantia, sub Nostro, & Sedis Apostolicæ beneplacito, fuerit statutum, sive decretum, quod si aliquis ex Eremitis prædictis, sive sit ipsius Congregationis Montis Coronæ Major, sive sint Visitatores, aut Procurator Generalis, aut quilibet alius, quacunque alia dignitate suffultus, quascunque Prælaturas, Dignitates, & officia quæcunque, aut quascunque alias bonorum gratias, mediante quorumcunque Principum, tàm

Eccle-

Eccleſiaſticorum etiam S. Romanæ Eccle-
ſiæ Cardinalium, ſeu Prælatorum, etiam
de gremio, dictæ Congregationis de Mon-
te Corona exiſtentium, quàm ſecularium
favore, à Sede Apoſtolica directè, vel in-
directè, abſque conſenſu Capituli Gene-
ralis impetraverit, literæ pro conſequenda
dicta Prælatura, ſive dignitate, munere, aut
officio, aut quacunque alia honorum gra-
tia, etiamſi literæ Apoſtolicæ fuerint,
dummodo in eiſdem literis Apoſtolicis, de
prædicto ſtatuto, ſive decreto expreſſa, &
ſpecifica mentio facta non fuiſſet, nullius
eſſent roboris, vel momenti, Nos qui cer-
tè ſcimus, & ex evidentia facti conſpici-
mus, quod non benè colitur pacis Auctor,
niſi in pacis tempore, & ambitio eſt vitio-
rum mater, ſanctitatis tinea, ac cordis ex-
cæcatrix. Motu proprio, ac ex certa
ſcientia, & matura deliberatione Noſtris,
dictæque Apoſtolicæ poteſtatis plenitu-
dine, etiam ex voto Congregationis, ſub
die 19. Julii præſentis, anni habitæ, dile-
ctorum Filiorum Noſtrorum Sanctæ Ro-
manæ Eccleſiæ Cardinalium, negotiis, &

consultationibus Episcoporum, & Regularium Præpositorum, cui hoc negotium discutiendum commiseramus, prædictos Eremitas Montis Coronæ amplioris gratiæ favore prosequi volentes, prædictarumque, & aliarum litterarum, etiam in simili forma Brevis, si quæ sint, superinde confectarum tenores, etiam veriores præsentibus pro expressis habentes, statutum, sive decretum prædictum, necnon omnia, & singula Indulta, Privilegia, & Indulgentias, hactenus à diversis Romanis Pontificibus Prædecessoribus Nostris, eidem Congregationi Eremitarum Camaldulensium Montis Coronæ concessa, ac revocationes, dissolutiones, & separationes Eremitarum Hetruriæ, & Congregationis Montis Coronæ, ac Eremitarum Camaldulensium, propè Taurinum, sic ab invicem per Nos factas, & revocationem statuti Urbani Prædecessoris Nostri hujusmodi super translatione Eremitarum prædictorum, aliaque per Nos gesta, & ordinata pro majori, & firmiori subsistentia, Apostolica auctoritate approbamus, & con-

firmamus, illisque perpetuæ, & inviolabilis firmitatis robur adjicimus, omnesque, & singulos, tàm juris, quàm facti, solennitatumque etiam substantialium defectus, si qui forsan quomodolibet intervenerint, in eisdem supplemus, necnon Constitutionem, aliàs à san. mem. Clemente Papa Octavo, similiter Prædecessore Nostro, quæ incipiat, *Ambitiosam*, contra Camaldulenses Monachos, officia, & dignitates ambientes editam, pro majori supradicti statuti, sive decreti corroboratione, ad eosdem Eremitas Camaldulenses Montis Coronæ extendimus, illamque omnes comprehendere, ac eosdem ad ejusdem Constitutionis observantiam, strictè obligatos esse, cum earundem pœnarum in dicta Constitutione contra transgressores comminatarum incursu declaramus, ac eisdem Eremitis Camaldulensibus Congregationis Montis Coronæ itinerantibus, sive genuflexis, aut aliàs devotè Coronam Domini recitantibus, centum dierum Indulgentiam ultra aliàs Indulgentias, jam pro dictis Coronis recitantibus concessas, de

de novo pariter, dicta auctoritate concedimus, & elargimur. Præsentes quoq; ex eo quod in præmissis, quicunque interesse habentes, seu habere prætendentes, præmissis non consenserint, nec ad ea vocati, vel auditi fuerint, nullo unquam tempore, quovis quæsito colore; vel ingenio, de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostræ, aliove quomodolibet, quantumvis magno, & substantiali, ac excogitabili, & inexcogitabili defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in jus, vel controversiam vocari ad viam, & terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudque, quodcunque juris facti, vel gratiæ remedium impetrari, aut impetrato, vel etiam Motu simili concesso in judicio, vel extra illud, uti, seu se juvari posse, neque sub quibuscunque similium gratiarum revocationibus, limitationibus, derogationibus, aut aliis contrariis dispositionibus, etiam per Nos, & Sedem prædictam, quibusvis de causis, etiam necessariis quomodolibet fa-

faciendis comprehendi, ſed ab illis ſemper exceptas, & quoties illæ emanabunt, toties in priſtinum ſtatum, etiam ſub Datum poſteriori per Majorem dictorum Eremitarum pro tempore exiſtentem, quandocunque eligenda conceſſas, ſemperque validas, & efficaces eſſe, & fore, ſuosque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, dictiſque Eremitis in omnibus, & per omnia perpetuo ſuffragari, ac omnibus illis, ad quos ſpectat, inviolabiliter, & inconcuſsè obſervari, ſicque, & non alias in præmiſſis omnibus, & ſingulis, per quoſcunque Judices, & Commiſſarios, etiam Cauſarum Palatii Noſtri Apoſtolici Auditores, & Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vice-Legatos, dictæque Sedis Nuntios, ſublata eis, & cuilibet eorum quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari, & diffiniri debere, irritum quoque & inane decernimus, ſi ſecus ſuper his à quoquam quavis auctoritate, ſcienter, vel ignoranter, contigerit attentari. Quocirca Dilectis Filiis Noſtris, nunc

nunc, & pro tempore existentibus, Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Camerario, & Vice-Cancellario, ac Causarum Curiæ Cameræ Apostolicæ Generali Auditori, per præsentes committimus, & mandamus, quatenus ipsi, vel duo, aut unus eorum per se, vel alium, seu alios præsentes has nostras litteras, & in eis contenta, quæcunque, ubi, & quando opus fuerit, ac quoties pro parte dilectorum filiorum Majoris, ac aliorum Superiorum dictæ Congregationis Camaldulensis Montis Coronæ, vel alicujus ex eis fuerint requisiti, solenniter publicantes, eisque in præmissis efficacis defensionis præsidio assistentes faciant, confirmationem prædictam, ab omnibus, quos illa concernit inviolabiliter observari, ipsosque Majorem, & Superiores, ac Religiosos dictæ Congregationis Camaldulensis Montis Coronæ, ac præmissis omnibus, & singulis pacificè frui, & gaudere non permittentes, eos desuper per quoscunque quomodolibet molestari, contradictores, quoslibet, & rebelles per sententias, censuras, & pœnas,

alia-

aliaque opportuna juris, & facti remedia, appellatione poſtpoſita compeſcendo, legitimisque ſuper his habendis proceſſibus, ſententias, cenſuras, & pœnas ipſas, etiam iteratis vicibus, ſervata forma Concilii Tridentini aggravando, invocato etiam, ſi opus fuerit, auxilio brachii ſæcularis; Non obſtantibus præmiſſis, ac fel rec. Bonifacii Papæ Octavi Prædeceſſoris Noſtri, de una, & Concilii Generalis de duabus Dietis: Dummodò quis ultra tres Dietas, earundem vigore præſentium extra ſuam Civitatem, vel Diœceſim, ad judicium non trahatur, ac quibusvis aliis Conſtitutionibus, & Ordinationibus, ac primo dictæ Congregationis etiam juramento, Confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis ſtatutis, & conſuetudinibus, Privilegiis quoque indultis, & literis Apoſtolicis quibusvis locis, & perſonis, etiam ſpeciali mentione, & expreſſione dignis, ſub quibuscunque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, & inſolitis clauſulis, irritantibus.

busque & aliis decretis in genere, vel in ſpecie, etiam Motu pari quomodolibet conceſſis, approbatis, & innovatis, quibus omnibus, & ſingulis, etiamſi de illis ſpecialis, ſpecifica, expreſſa, ac de verbo ad verbũ, non autem per clauſulas generales idem importantes, mentio, aut quævis alia expreſſio habenda, aut aliqua alia exquiſita forma, ad hoc ſervanda foret, tenore hujusmodi, etiam veriores, ac Datum etiam præſentibus pro plenè, & ſufficienter expreſſis, & inſertis habentes, hac vice duntaxat, harum ſerie, latiſſimè & pleniſſimè derogamus, cæterisque contrariis quibuscunque, Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris, Die 15. Octobris 1669. Pontificatus Noſtri Anno tertio.

Loco Annuli Piſcatoris

F. Murolu. Secret.

foris. G. ab Hinnesdael.

PAU-

PAULUS PAPA II.

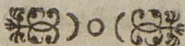
Ad Perpetuam Rei Memoriam.

Mbitiosæ cupiditati illorum præcipuè, qui divinis, & humanis affectati damnatione postposita, immobilia & pretiosa mobilia Deo dicata, ex quibus Ecclesiæ, Monasteria, & pia loca reguntur, illustranturque, & eorum Ministri sibi alimoniam vendicant prophanis usibus applicare, aut cum maximo illorum, ac Divini cultus detrimento exquisitis mediis usurpare, præsumunt, occurrere cupientes, omnium rerum, & bonorum Eccl. alienationem, omneque pactum, per quod ipsorum dominium transfertur, concessionem, hypothecam, locationem, & conductionem ultra triennium, necnon in feudationem, & contractum emphyteuticum, præterquam in casibus à jure permissis, ac de rebus, & bonis in emphyteusim ab antiquo concedi solitis, & nunc cum Ecclesiarum evidenti uti-

utilitate,ac de fructibus,& bonis, quæ ſervando ſervari non poſſunt, pro inſtantis temporis exigentia hac perpetuò valitura Conſtitut. præſenti fieri prohibemus. Prædeceſſorum N. Conſtitutionibus, prohibitionibus, & decretis aliis ſuper hoc editis, quæ tenore præſentium innovamus, in ſuo nihilominus robore permanſuris. Si quis autem contra hujus noſtræ prohibitionis ſeriem,de bonis, & rebus eisdem quicquam alienare præſumpſerit, alienatio, hypotheca, conceſſio, locatio, conductio, & infeudatio hujusmodi nullius omnino ſint roboris,vel momenti. Et tàm qui alienat, quàm is, qui alienatas res & bona prædicta receperit, ſententiam excom̃unicationis incurrant, alienanti verò bona Eccl. Monaſteriorum locorumq; piorum quorumlibet inconſulto Rom. Pontif,aut contra præſentis Conſtit. tenorem,ſi Pontificali,vel Abbatiali præfulgeat dignitate, ingreſſus Eccl. ſit penitus interdictus. Et ſi per ſex menſes immediate ſequentes ſub interdicto hujusmodi animo (quod abſit) perſeveraverit indurato,

lapſis

lapſis menſibus eisdem, à regimine, & administratione ſuæ Eccl. vel Monaſterii, cui præſidet in ſpiritualibus, ſit eo ipſo ſuſpenſpenſus. Inferiores vero Prælati, Commendarii,& aliarum Eccl. Rectores, beneficia,vel adminiſtrationem quomodolibet obtinentes, Prioratibus, dignitatibus, perſonatibus, adminiſtrationibus, officiis, Canonicatibus, præbendis, aliiſque Eccl. cum cura, & ſine cura ſecularibus,& regularibus beneficiis,quorum res bona alienarunt duntaxat, ipſo facto privati exiſtant, illaque abſque declaratione aliqua vacare cenſeantur,poſſitque per locorum ordinarios, vel alios,ad quos eorum collatio pertinet, perſonis idoneis (illis exceptis, quæ propterea privatæ fuerint) liberè de jure conferri : niſi alias diſpoſitioni Apoſtolicæ Sedis ſint ſpecialiter,aut generaliter reſervata. Nihilominus alienatæ res,& bona hujusmodi ad Eccl.Monaſteria,& loca pia, ad quæ ante alienationem hujusmodi pertinebant,libere revertantur,Nulli ergo,&c. Datum Romæ Anno Incarnat. Domini 1468. Kalend. Martii.

INDEX
PRIMÆ ET SECUNDÆ PARTIS CONSTITUTIONUM,
Primus numerus significat paginam, secun: num: marg:

A

Aqua

B

C

bus

cum

Casus

quis

Na-

Con-

te,

F

Fa-

Fru-

Hebdo-

I

 pi-

Mo-

tran-

No-

in

283.

Pro-

Pro-

Re-

S

Scriba

ter

cum

Tuni-

Vi-

FINIS.

